

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

THỂ LOẠI: TIỂU THUYẾT

SỐ LƯỢNG: 01

TÊN TÁC PHẨM:

Ngày cùng tận

<i>Người hướng dẫn</i>	: Nhà văn Sương Nguyệt Minh
<i>Người phản biện</i>	: Th.S Mai Anh Tuấn
<i>Sinh viên</i>	: Nguyễn Thị Hoài
<i>Lớp</i>	: Viết văn 12

HÀ NỘI - 2013

Lời Cảm Ơn!

Trước tiên em xin được gửi lời cảm ơn chân thành tới Nhà văn – Nhà PBVH Văn Giá, trưởng khoa Viết Văn – Báo Chí, trường ĐH Văn Hóa Hà Nội, thầy là người đã đặt những viên gạch nền móng đầu tiên cho chúng em khi bước chân vào môi trường văn chương. Em xin chân thành cảm ơn cô Trần Hồng Liễu, một người thầy người chị đã luôn ở bên an ủi động viên em mỗi lúc khó khăn và sóng gió nhất. Em cũng xin được gửi lời cảm ơn chân thành đến nhà văn Sương Nguyệt Minh là người hướng dẫn em hoàn thành tốt nhất tác phẩm tốt nghiệp của mình. Thầy đã có những nhận xét và đóng góp rất quý giá giúp em hoàn thiện hơn về tác phẩm cũng như trau dồi thêm về kinh nghiệm trong nghề viết, trong khoảng thời gian ngắn ngủi em cũng đã rất cố gắng để hoàn thành tốt hơn tác phẩm của mình, và em hứa từ những đóng góp ý kiến xác đáng của thầy em sẽ cố hoàn thiện phẩm về sau. Và em cũng xin được gửi lời cảm ơn Th.S Mai Anh Tuấn là thầy phản biện của em trong buổi bảo vệ tác phẩm tốt nghiệp ngày hôm nay.

Quan Niệm Về Văn Chương

Đối với em, em không quan niệm văn chương là một cái gì quá ghê gớm và cao xa. Văn chương đối với em là một người bạn. Em không phải là một người cô độc, nhưng ở một khía cạnh nào đó thì em là một người cô đơn. Trong cuộc sống, có những chuyện ta chia sẻ được với gia đình, bạn bè và những người xung quanh, nhưng cũng có những chuyện chỉ có thể giữ lại cho riêng mình. Những lúc ấy em tìm đến với văn chương. Em với văn chương là một đôi bạn, mà có lẽ chỉ có em phản bội nó chứ nó không phản bội em. Sở dĩ em nói thế vì em chỉ tìm đến nó chân thành nhất là những lúc em buồn và tuyệt vọng nhất, những lúc mà tự bản thân không biết phải bám víu vào đâu, phải vượt qua như thế nào. Còn nó, sẵn sàng chấp nhận em bất cứ lúc nào.

Em xin được nói một chút về tiểu thuyết của mình:

Với tiểu thuyết *“Ngày cùng tận”* là tác phẩm tốt nghiệp của em, em muốn gửi đến người đọc thông điệp: *“trên đời không có gì là hoàn hảo hay tuyệt đối cả, nếu bạn muốn thay đổi thế giới theo sự tuyệt đối trong suy nghĩ của bạn thì bạn đã lầm. Bạn là bạn và tôi là tôi. Thượng đế là người sáng tạo ra mọi thứ trên trái đất này cũng có lúc bị trút bỏ quyền năng sai khiến với những thứ mà mình đã tạo ra. Vì khi thoát ra khỏi bàn tay của ngài, chúng đã có một cuộc đời riêng, một linh hồn riêng, tồn tại và tư duy riêng”*.

Em cũng xin trích một câu mà em rất tâm đắc trong tiểu thuyết này:

“Việc thiên đường bị cuộc chiến sáng tạo và hủy diệt xóa sổ khỏi trái đất mới là ngày cùng tận của thế giới, vì xét ở mọi khía cạnh thì sự lương thiện đã bị giết chết và mọi thứ tội ác trên đời đều được sinh ra từ cái chết này”. Và đây cũng là câu nói mà em muốn lý giải cho nhan đề tác phẩm. *Ngày cùng tận* trong tác phẩm em viết (chỉ có phần một và phần hai) là sự ra đi của hai nạn nhân tai nạn giao thông, cái chết của họ là ngày tận cùng của một sự sống, một cuộc đời. Còn *ngày cùng tận* trong câu chuyện mà cô gái 24 tuổi, xưng tôi huyền hoặc ra từ hai cái chết đó là *ngày cùng tận* của cái chết *“lương thiện”*, và phải chăng như một nhân vật tiên nữ trong tác phẩm đã suy tư: *“sự lương thiện luôn bị hãm hại bằng mọi thủ đoạn của lòng gian ác”*.

Kết thúc là sự xuất hiện của người ngoài hành tinh, những kẻ “*độc nước béo cò*”, được hưởng lợi nhiều nhất từ cuộc chiến trái đất. Nội bộ trái đất chiến tranh tạo cơ hội cho kẻ ngoại bang xâm lược và không còn thắc mắc gì nữa, thời kỳ sau không còn là của chúng ta mà là của những “*người hành tinh lạ*”.

Họ Tên : Nguyễn Thị Hoài

Lớp : Viết Văn 12

Khoa : Viết Văn – Báo Chí, Trường: ĐH Văn Hóa Hà Nội

ĐT : 0973.869.247

Email : hoaibang89@gmail.com

Tiểu Thuyết Giả Tưởng

- HOÀI BĂNG -

Ngày Cùng Tận

Mục lục:

Phần I

Chương I : Cõi đời và địa ngục

Chương II : Các thế lực sẵn sàng tham chiến

Chương III : Cuộc thảm sát loài người man rợ

Chương IV : Cuộc chiến giữa ma quỷ và máy móc

Chương V : Người ngoài hành tinh

Phần II

Phần I

Con gió trườn cánh tay vạm vỡ du trên những cành cây non. Tiếng rãng rắc đan vào tiếng gió. Những cành cây bị uốn ngược về phía sau. Con gió chạy đâu không để lại vết tích. Con phố đột nhiên náo loạn, xác người đàn ông và xác đứa trẻ nằm cách nhau một quãng khá xa. Tiếng người huyên náo, xuýt xoa. Tiếng khóc rung rúc thê lương và tiếng báo động của xe cảnh sát mỗi lúc một gần.

“...Tôi đang ở chương thứ I của tiểu thuyết, nó bắt nguồn từ một vụ tai nạn giao thông trên đường phố. Bạn hãy nghĩ đây là trò giải trí đơn thuần...rồi trả lời câu hỏi ở trang cuối cùng của tiểu thuyết”

Chương I

Cõi Đời Và Địa Ngục

Người đàn ông phảng phất hơi men trở về ngôi nhà của mình sau giấc ngủ trể nải. Biệt thự sang trọng vùng ngoại ô. Căn gác tầng hai có ánh sáng mờ, đó là thứ ánh sáng màu vàng nhợt của đèn ngủ đặt trên táp. Hắn đứng từ dưới lòng đường nhìn lên mơ hồ thấy một bóng đen qua lại bên ô cửa sổ, một lúc lâu nó dừng lại, cánh tay nâng chiếc cốc cũng màu đen nghi ngút khói. Hắn nhận ra vợ mình, reo thầm trong bụng liền đưa tay lên vẫy và gọi thật to tên chị. Không có tín hiệu trả lời. Rèm cửa bật tung hững hờ buông xuống. Chiếc bóng mờ dần như tan vào bầu không khí ngột ngạt.

Huyết chạy thực mạng về phía cửa, đập cửa dồn dập, vừa đập vừa gào to tên người nào đó. Cửa khóa. Cánh cửa rú rít đầy giận dữ. Hắn dừng lại bấm chuông. Xung quanh hắn, những bóng cây đã chuyển sang màu đồng nhờ nhợt. Ngoài đường lớn, trên một chiếc xe mô tô siêu tốc vừa rú còi phóng vèo qua, chàng thanh niên tóc húi cua cười sáng sặc như có người chọc nách. Ngồi phía sau xe là một cô gái khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt buồn bã cúi gằm. Cô ta ngồi vắt hai chân sang một bên, có lẽ vì mặc váy quá ngắn, vòng tay ôm chặt lấy phần bụng dưới của chàng trai. Chiếc xe loáng qua, cô gái ngược lên nhìn, những lọn tóc che mặt xõa ra hai bên, lúc này hắn thấy miệng cô gái khẽ giãn ra và dòng máu đỏ tươi òng ọc chảy qua kẽ răng rõ tong tong xuống chân váy. Hắn giật mình chạy theo nhưng chỉ thấy lưng gã thanh niên như tấm phản thịt dần tan biến trên con đường băng hun hút. Cô gái đâu rồi? Cô gái có gương mặt buồn rầu? Cô gái có những vết thương đầy

máu? Hấn nghĩ: chắc cô ấy vừa bị tai nạn giao thông nhẹ? Ừ cũng có thể thằng thanh niên ấy là một kẻ vũ phu lắm chứ? Lại nghĩ: Mình nhìn lầm. Lại nghĩ: Mình gặp ma. Lại nghĩ: Thôi mặc kệ họ. Hấn lững thững quay lại cánh cổng, mệt mỏi đưa tay lên đập, đầu tiên hấn đập nhẹ, sau hấn đập dồn, rồi đập như người lên cơn tâm thần bất loạn. Vừa đập vừa kêu gào tên một người đàn bà. Vật vã một lúc lâu, hấn liên tục húc trán vào bức tường trắng toát bên phải cánh cổng sắt. Một tiếng gió rít cuốn theo những chiếc lá vàng bay lả tả. Người đàn ông có thân hình to lớn gấp ba người thường, đôi lông mày rậm rì đen óng, trên tay còn cầm một chiếc búa bóng nhoáng và sắc lẹm đang đi bộ trên đường. Gã đến trước cánh cổng nhà Huyết thì dừng lại và đứng như người ta đang canh chừng một vật thiêng nào đó. Thấy vẻ mặt đau buồn của Huyết, gã tỏ ra khó chịu và đưa tay hẩy Huyết ra khỏi cánh cửa sơn trắng dẫn vào ngôi nhà mình, chiếc búa giơ lên cao rồi lại từ từ hạ xuống. Huyết lồm nhồm bò dậy, biết không làm gì được gã, hấn liền quay ra và bước đi như một người hành khất, vừa lúc phía gốc cây bên đường tỏa ra một vụn khói mỏng mảnh, từ trong thân cây cổ thụ một lão già chậm rãi bước ra. Lão ta tiến lại gần rụt rè đập nhẹ vào cánh tay hấn và giới thiệu:

- Ta là Thổ Địa - Và không quên nói rằng: - Anh đã chết. Anh nên về cõi âm ti đoàn tụ cùng những người bạn xấu số.

Dứt lời ông già cứ thu nhỏ dần như một người tí hon rồi lặn sâu vào lòng đất. Chỗ Thổ Địa vừa đứng chỉ còn một rúm khói bay lên dạt theo không khí.

Huyết im lặng suy nghĩ rồi sức tỉnh đưa bàn tay phải sờ lên góc ngực trái, không có tiếng thỉnh thịch đều đặn và quen thuộc nữa. Trên chiếc áo sơ mi cổ còn cao, hấn thấy loang lổ những vết máu đã khô cứng từ bao giờ. Chiếc áo màu trắng tinh tươm nay trở thành màu đục đục giống như màu sữa đàn bà. Huyết dùng tay lau máu và vết thương, càng lau càng thấy máu khô

tươi trở lại đỏ lòm lòm loang lổ khắp thân thể. Giờ hai tay lên thì bàn tay tái dại, những đường vân tay đã biến mất. Huyết mở tròn mắt, đồng tử lòi ra ngoài. Hấn chạy nhanh tới cái cột đèn cao áp bên đường, tay vung mạnh một cái, cánh tay xuyên qua cái cột đó. Lòng hấn rối bời. Hấn lại chạy về phía gã hộ pháp vừa đến, môi run lên cầm cập, hấn hỏi gã vì sao hấn lại chết, gã hộ pháp im lặng, đôi lông mày đầu đầu hăm dọa trên đôi mắt sắc như dao cau. Hai tay vịn vào cánh cổng, Huyết vừa lay cánh cửa kèn kẹt vừa bảo:

- Cho tôi vào nhà đi, tôi muốn được nhìn thấy họ một lần cuối.

Gã hộ pháp lắc đầu, cười kỳ lạ. Huyết nài nỉ.

- Tôi chỉ nhìn họ một cái rồi đi ngay.

Gã trợn tròn mắt nhìn Huyết rồi tiến lại đứng chắn ngay trước mặt, chiếc búa trên tay loang loáng giờ cao để trực chờ hạ xuống. Trên bàn tay to lớn ấy, những lông lá màu vàng nhạt tua tủa đâm ra. Huyết nhìn gã mặc bộ đồ nhà quan oai phong lẫm liệt, mũ mào đằng hoàng, đi giày quần đến tận đầu gối mà thấy mình nhỏ bé hèn mọn. Huyết lặng lẽ suy nghĩ về chị vợ, muốn cô ta thấy mình thêm một lần và mình nhìn thấy những vật dụng, đồ đạc quen thuộc của mình thêm một lần cuối nữa. Hấn đánh liều đẩy gã hộ pháp sang bên nhào về phía cánh cửa. Gã hộ pháp nặng nghìn cân không nhúc nhích, khe nhúu mày rồi hất tay một cái. Huyết bị quật văng ra, lưng đập xuống dãy hàng rào thấp lè tè làm bằng sắt có mũi nhọn hoắt hoắt như những mũi giáo. Chống tay mệt mỏi ngồi dậy, khớp xương rã rời nhưng toàn thân lại tuyệt nhiên không có vết thương mới nào. Huyết nhìn gã hộ pháp đứng đó nghiêm trang, không thỏa hiệp, rồi lại lặng lẽ nhìn vào căn nhà, những chùm sáng ở ô cửa nhào nhọt rồi ngắt hẳn. Gương mặt hấn biến dạng kỳ lạ.

Có vẻ như đã từ bỏ ý định tiếp cận ngôi nhà, hấn quay mặt lên phía người vợ đang nhìn bóng tối mông lung thêm một lần nữa. Hình dung khuôn mặt ả rõ ràng vui tươi không có vẻ gì mất mát. Hấn xoay lưng bắt đầu đi

những bước chậm rãi và nặng nhọc như bàn chân bị đeo chì trên phố. “*Ta đã chết rồi sao?*”. “*Thật không thể tin được*”. Lùi thủi ra đến bờ sông, hấn ngồi thụp xuống, hai tay ôm vòng qua đầu, cầm chống gối. Tiếng ếch nhái oàng oạc và tiếng côn trùng rỉ rả cất lên trên nền không gian vắng lặng đen thui khiến lòng Huyết càng cô quạnh. Huyết dờ được một viên đá nhỏ đưa cánh tay đánh tùm xuống nước. Ngay gần chỗ Huyết ngồi, cạnh bụi lau lách xanh rờn cao ngập đầu người, một đôi nam nữ đang hí hủ bỗng giật mình buông nhau. Cô gái đột nhiên hét lớn “*Ma*” rồi ôm chầm lấy người yêu, một anh chàng yếu ớt đường gân xanh nổi lên khắp mặt. Sau một hồi, họ loạng quạng dìu nhau chạy về phía con đường rầm rập xe cộ trên bờ đê, đáng chạy xiêu vẹo và liên tục vấp ngã. Huyết đan hai bàn tay vào nhau trong tư thế bó giò. Mắt đăm đăm nhìn xuống dòng sông với những dải sóng lăn tăn in lờ mờ ánh điện hắt xuống từ chiếc cầu bắc qua sông. Huyết lại nhặt tiếp những viên đá nhỏ hùa xuống dòng sông. Sóng nước như kẻ bị nạt thương tung tóe rồi bằng lặng cam chịu những viên đá kế tiếp. Một mảng sông tùm tùm, rách nát. Giữa tim sông, cách chỗ Huyết ngồi rất xa, nơi mà mọi thứ âm thanh vọng vào đều giống như là ảo giác, nổi lên mấy đứa trẻ mặc áo cộc tay, quần lửng nhiều màu. Thằng áo xanh da trời cười ngật nghẻo và té nước về phía thằng áo vàng sậm. Tiếng cười lạnh lạnh. Chúng quờ tay tạo thành những vằn sóng, tản ra bơi rải rác dọc bờ sông, thi thoảng đua nhau cười khanh khách như một bản hòa tấu ma quỷ. Đứa trẻ có có bím tóc và đứa trẻ có trái đào còn vẫy tay về phía Huyết. Hấn cũng cười và vẫy tay đáp trả chúng: “*Ồ! Sao không có chút sợ hãi nào?*”. Huyết quay trở lại con đường trên đê, vừa đi vừa lẩm bẩm: “*thôi, thế là đã chết rồi, chết thật rồi!*”

Tối hôm sau.

Huyết loang quanh trên con đường băng lạnh giá trước cửa nhà mình, đã lâu lắm rồi hắn không bắt gặp những kẻ bộ hành trên con đường trực chính này. Đường dài hun hút, ánh đèn đường tràn ra bao phủ một khoảng không gian màu đen. Chiếc ghế đá bên đường lạnh ngắt, rêu mốc chòn vòn ăn lên từ bốn chân đến phần thân và chỗ dựa lưng. Chẳng thể đặt mông ngồi vào cái ghế với đám rêu nhòn nhầy đó, hắn đứng giữa lòng đường nhìn lên ô cửa nhỏ, nhìn kỹ hơn thì thấy khung có màu sơn trắng đã loang lổ vài vệt ố vàng, vài vết xước thời gian. Con gió đi hoang ở đâu vừa về đến vui vẻ đùa giỡn tấm ri đô tung lên cao quá nửa, từ đó dần dần để lộ một gương mặt to lớn một nửa nhìn không rõ một nửa bị bóng đen chiếm lĩnh hoàn toàn. Hắn nheo nheo mắt, chỉ thấy chiếc bóng màu đen u ám và căn phòng thoát ra mùi tử khí. Quá ngột ngạt, hắn cất một tiếng gọi thật to phá tan bầu không u ám đến ngạt thở trên kia. Một bàn tay không nhìn rõ năm ngón thò ra phía ngoài lùa cánh cửa kính sập kín. Điện bật sáng. Những âm thanh buồn thảm của bản *“người đẹp dưới trăng”* lọt qua một vài khe hở truyền đến tai hắn tạo một cảm giác tê lương não lòng. Hắn bật khóc nức nở và tự hỏi: *“sao không ai cho tôi vào nhà của mình”*. Đúng lúc đó, cánh cửa sắt vang lên những tiếng kêu kèn kẹt, một thanh niên lái chiếc xe hơi siêu tốc tiến ra. Cánh cửa phía trong đã được một ai đó theo ra khóa lại. Hắn nhận ra thằng con quý tử, sung sướng chạy lại đập mạnh tay vào cửa xe gọi lớn, hắn cứ gọi và cười nói vui vẻ mà không thấy người trong xe có động thái gì. Quý tử ngồi trong xe có gương mặt trắng trẻo, khuôn tai lấp lánh và miệng lúc nào cũng chóp chép nhai kẹo cao su kích thích. Qua khe hở nhỏ phía trên tấm kính xe, hắn ngửi thấy mùi nước hoa đắt tiền thoảng dịu trên bộ đồ hàng hiệu kiểu bó sát như đàn bà. Quý tử úp tai nghe vào tai và phóng chiếc xe ra phía đường lớn, chiếc xe lao đi bất ngờ đẩy hắn văng ra đường lăn vài vòng trước khi dừng lại dưới gốc cây cổ thụ. Hắn gọi với theo, càng gọi, chiếc xe càng mất hút. Hắn lững thững tiến lại phía cửa

như người vừa đánh rớt tâm hồn, hấn nhìn gã hộ pháp đang dựa vào tường ngủ gật, dơ tay định mở cánh cửa thì một luồng điện mạnh phát quang khắp cơ thể, khi dứt ra được thì thấy mình bị hất văng lại phía sau, thân thể rã rời. Gã hộ pháp cũng sực tỉnh bởi mùi khói khét lẹt và những tiếng xèn xẹt do dòng điện lạ của hấn tạo ra. Huyết chợt hiểu, hấn không dám bước qua cửa ải của tên hộ pháp để bước vào căn nhà yêu dấu với vô vàn những điều quen thuộc nữa. Hấn cúi mặt, nhắm nghiền hai mắt, nhập tâm để suy nghĩ đi sâu vào căn nhà. Hấn thấy bước chân nhẹ bẫng trên nền gạch hoa dẫn vào trong sân, mùi khói nhang nung nức phát ra từ phía điện thờ. Có cả tiếng khóc thút tha thút thít bật ra từ phía tầng một, nhưng không đoán định được là của ai. Hấn mở mắt, quay ra phía gốc cây cổ thụ bên đường gọi Thổ Địa. Thổ Địa là một ông già phúc hậu có gương mặt già nua hiện lên trong bóng tối nhập nhờ. Ông có món râu quai nón rậm rì trắng xóa. Ánh mắt sáng nhưng nhân từ và phúc hậu. Thổ Địa hỏi:

- Ta giúp gì được anh đây?

Huyết nhìn về phía ngôi nhà vẽ cầu khăn:

- Làm thế nào con vào được căn nhà này?

- Anh phải vượt qua được cửa ải kia – Thổ Địa chỉ tay về phía gã hộ pháp hung dữ đang ném cái nhìn chết chóc về phía họ - Nhưng đó là điều không thể, trừ khi chị nhà làm lễ đón rước anh về. Còn không, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ bước chân được vào ngôi nhà này.

Trên ô cửa sổ, cánh cửa toang hoang đã được đẩy ra từ bao giờ, gió chòn vờn thổi bung tấm rèm để lộ một khoảng trống không gian màu đen đặc. Đèn trên táp không còn bật sáng.

- Thôi vậy! ông hãy nói cho con làm sao để thoát được trần gian về cõi âm ti.

Thỏ Địa một tay chống gậy, tay kia đưa lên xoắn xít mấy sợi râu bạc phếch bảo:

- Anh hãy trở lại con đường nơi anh gặp nạn, thấy trên đầu ai lớn vòn khuôn mặt Quỷ Đỏ thì hãy bắt người đó thế mạng cho anh. Anh sẽ được toại nguyện.

Nói xong ông ta ra dấu chào rồi khua tay ra một làn khói trắng, lão thu mình rồi ẩn náu vào góc ngách nào đó trong cái không gian đùng đục khói sương này. Gió hiu hiu trườn qua kẽ lá dội vào tai Huyết tiếng hát khe khẽ quen thuộc của một người đàn bà với nhiều yêu dấu .

Trước đó một giờ đồng hồ, trên căn phòng sang trọng tầng hai, chùm đèn chính giữa cứ đung đưa qua lại như muốn úp chụp mọi thứ phía bên dưới nó. Bức ảnh cưới rạn nứt đã được di chuyển đến nhà kho phía sau nhà, thay thế vào đó là bức tranh phong cảnh mùa thu với lá vàng rơi ngập vỉa hè và ghé đá vắng vẻ. Chiếc cốc pha lê trên mặt bàn khô kiệt nước. Người đàn bà ngồi trước bàn trang điểm. ả nhìn gương, những lọn tóc loăn xoăn trùm kín khoảng vai trần. ả tô lại những đường nét gợi trên gương mặt. Nhũ lấp lánh từng đợt một được phốt lên những chiếc móng trắng đục như nước gạo vo. Xong xuôi, Hồng Chiến đứng dậy xoay một vòng trước gương tỏ ra ưng ý với chiếc váy màu đỏ quý phái. Người đàn bà cầm lấy túi xách bước ra khỏi phòng khi đồng hồ điểm mười chín giờ tối. Chiếc đèn ngủ màu vàng nhạt trên táp vụt tắt. Tối nay, Chiến đi khiêu vũ tại câu lạc bộ “*Án Tượng*”. Giám đốc của một công ty nước ngoài là một Việt Kiều Mỹ đã đích thân mời ả một cách trịnh trọng. Qua điện thoại, Chiến bảo, thích khiêu vũ trên nền nhạc của bản “*Người đẹp dưới trăng*” do một nghệ sĩ hết thời chế biến. Hắn cười khoái trá “*bất cứ yêu cầu nào của người đẹp tôi xin được đáp ứng đầy hân hạnh*”.

Chiến mỉm cười một mình khi bước xuống cầu thang cho tới tận khi yên ổn trong chiếc xe Maybach 62 siêu tốc của hắn.

Trong ngôi nhà mà Huyết không còn lý do hay cơ hội bước vào phía trong nó nữa, có cô gái giúp việc đến từ một miền quê nghèo của miền trung. Cô có đôi mắt sáng, tuy ít cười nhưng sắc sảo, làm gì cũng không cần ai phải giục giã. Cô có nước da nâu bóng nhục cảm. Tiếng hát khe khẽ bật qua kẽ răng, chịu sự đưa đẩy của cái lưỡi hồng rục lúc bay bổng lúc trầm lắng tạo nên một khúc hát rạo rục lòng người. Hắn không biết rằng, trong chính ngôi nhà ấy, cậu thanh niên có gương mặt bần bật của một thằng quý tử, luôn lặp đi lặp lại hoạt cảnh vừa xuống cầu thang vừa huýt sáo. Thấy cô, hắn quờ tay vờ chạm ngực khiến cô rùng mình lùi lại vài bước. *“Em yêu! Hẹn tối nay nhé!”*. Khi cô ngẩng mặt lên thì hắn đã kéo sầm cánh cửa. Cô khe khẽ đẩy cánh cửa nhìn ra sân, bóng hắn trên chiếc xe siêu tốc tan vào con đường băng xa hút.

Hàng ngày, Huyết đều ngồi bên vệ đường nơi mình gặp nạn, lấy tay di di vạch vôi trắng mà vài ngày trước đó người ta đã dùng để khoanh vùng xác chết. Những dấu vôi đã bị gió thổi nhạt dần. Phương tiện qua lại gấp gáp. Cột đèn cao áp lơ lửng. Hắn ngồi đó mà tìm mãi không thấy chiếc bóng của mình đổ dài dưới chân, đến một chiếc bóng để làm bạn cũng không có. Nhưng ngồi mãi như thế, thỉnh thoảng hắn cũng gặp một vài người phụ nữ kiểu cách ăn mặc cổ xưa, quần đen, áo trắng, tay xách làn nhựa. Có người hỏi hắn: *“anh cho tôi hỏi đường về Giáp Bát đi hướng nào?”*. Hắn trả lời: *“Đây là vùng ngoại thành, muốn đi Giáp Bát cô phải sang kia đường mà bắt xe bus siêu tốc, mười năm phút nữa sẽ có chuyến”*. *“Tôi không đi được xe bus, tôi đi bộ quen rồi, mấy trăm năm nay tôi vẫn xách làn đi bộ như thế”*. *“Mấy trăm năm...”*, Huyết sực tỉnh, chưa kịp hỏi điều nghi ngại của mình thì người phụ nữ trên tay

xách chiếc làn đồ đã đi xa, nhìn kỹ hóa ra chân chị ta không hề chạm đất mà cứ lơ lửng lơ lửng, mà lại thấy chị ta không có chân, không có tay, không có cả đầu rồi không có gì cả chỉ còn lại chiếc áo trắng bay phất phơ rồi mờ nhạt dần. Ban đầu còn thấy sợ, sau ngày nào chị ta cũng đi qua và hỏi cùng một câu hỏi duy nhất “*đường về giáp bát đi hướng nào?*” hần đâm quen. Có hôm nào không gặp chị lại thấy nhớ, cứ ngóng mãi cái tà áo trắng không đầu bay phất phơ theo gió. Hần cũng đã gặp cả nhóm người đàn ông hỏi đường đến nhà máy thuốc lá mãi dưới Thanh Xuân, rồi nhiều những người bộ hành nói chuyện với hần. Không giống những chiếc xe siêu tốc đến và đi trong tích tắc, người ngồi trong xe không rõ gương mặt, giọng nói, buồn vui, những người này đều vui vẻ trò chuyện và thản nhiên kể về cuộc đời, sau đó thì đi về phía xa rồi tan biến dần. Mãi những ngày dài sau đó, Huyết mới tin rằng họ đích thực là những hồn ma, những hồn ma đã chết cách đây hàng thế kỷ vì không được siêu thoát nên cứ lặp lại cuộc đời chỉ trên một cung đường duy nhất.

Huyết lại để ý đến cái trạm chờ xe bus siêu tốc công cộng bên góc đường. Ngày nào hần cũng thấy con bé mà hần quặt tay lái đâm trúng ngồi khóc rung rức. Hần đang gắng hết sức để nhớ lại sự cố dẫn đến tình huống chớ trêu đó. Phảng phất hơi men trong khói bụi của buổi chiều nhập nhoạng. Trước đó, người đàn bà xuống xe trước cửa nhà. Chiếc xe của một thằng đàn ông không rõ tên tuổi gốc gác. Không phải là chiếc xe đầu tiên, chẳng phải chiếc cuối cùng, có hàng ngàn chiếc xe như thế và cũng có hàng ngàn cái đầu trọc lóc giống như gã ngồi phía trong sau tay lái. Ắ ta có đôi mắt lẳng lơ như loài buôn phấn bán hoa ngoài đường hay trong các ngôi nhà nghỉ trá hình khắp ngoại ô thành phố. Hần ném chiếc cốc pha lê thứ nhất vào góc thứ hai của căn phòng. Những mảnh vỡ tung tóe cùng tiếng leng keng đáp trả. Đợi người đàn bà mở cửa căn phòng, hần ném chiếc thứ hai về phía bức tường trịnh trọng treo bức ảnh thân mật của hai người ngày cưới. Trong bức ảnh ấy,

ả nép vào ngực hấn tình tứ, hấn choàng tay ôm ả đầy viên mãn. Bức ảnh rơi xuống nền nhà, mặt kính rạn nứt. Chiếc cốc vẫn còn nguyên vẹn như chưa bao giờ bị đánh thức. Qua ô cửa sổ, tên Quỷ Đỏ với chiếc khăn thắt cổ tang tóc nhìn Huyết thêm khát. Những giọng nói phát ra từ căn phòng lọt vào tai hấn qua cơn gió tục tũ trong những lời cãi vã không phân thắng bại. Mặt Huyết đánh sắt, hấn giơ cao chân đá sầm vào cánh cửa trước khi mở và đóng nó. Phía sau hấn, người đàn bà vẫn đẹp trong chiếc mặt của phấn son đang tiếp tục những trò đập phá cuồng nộ.

Rượu rót vào cổ, bao nhiêu cũng không đủ thiêu cháy tim gan. Càng uống, gan bàn chân càng lạnh buốt. Trong cái quán nhỏ, lèo tèo vài ba thứ đồ vật vĩnh, người đàn ông quàng chiếc khăn màu trắng nhìn hấn hau háu.

- Rượu.

Tiếng khách gọi bồi thêm rượu cứ vang lên đều đều, cơn mưa rả rích khiến người chủ quán có gương mặt lạnh tanh cũng không buồn đóng quán trở về nhà. Lão tiếp rượu cho vị khách lạ không một lời giục giã cái kỉnh. Ngoài cơn mưa phùn và tiếng tàu rú gào vun vút phía xa chỉ còn lại bóng hai người đàn ông bên cái quán nhỏ ven đường, ánh quang leo lét. Không gian trở về tĩnh lặng đầy hoài nghi. Khi quay lên nhìn người chủ quán nọ, hấn nghe thấy rõ tiếng tim mình đang đập. Lão chủ quán không nhìn hấn nhưng gương mặt vẫn lên sắc lạnh.

Sáng hôm sau, Huyết trở dậy bởi tiếng gọi của một người lạ. Hấn mở mắt, một ông già khuyết tật có đôi gò má cao nhìn hấn đầy ngạc nhiên.

- Sao lại nằm ngủ ở đây, chắc tôi qua trú mưa hả? Xe đất tiền thế kia mà không sợ à? Thời buổi này, người cũng như ma, ma cũng như người chịu khó đi đêm lắm! Đất này lắm ma, nhiều quỷ.

Huyết thoáng rùng mình.

- Thế người tôi qua bán rượu ở quán này....

- Làm chó gì có ai? Chỉ có tao bán thôi! Thường thì mười giờ, mười rưỡi tao mới nghỉ, nhưng mưa gió thế có ma nào đâu mà bán.

Huyết ngờ ngàng nhìn quanh, những chiếc bàn gỗ tạp cũ kỹ và cái bần. Những chai nước xanh đỏ, thứ thức uống công nghiệp độc hại đang được vị chủ quán bày biện. Thuốc lá in hình chiếc phổi rở. Rượu trắng không ghi thương hiệu cùng với nơi sản xuất. Bánh kẹo bụi bặm. Kí ức về buổi tối hôm qua biến mất không một dấu vết. Hắn quay lại nghe nốt câu nói của người chủ quán.

- May quá! Trời có vẻ quang mây rồi đấy! mà cái khăn trắng này ở đâu ra nhỉ? Chắc là ai bỏ quên rồi! không phải của mày đấy chứ?.

Hắn nhận ra chiếc khăn quàng cổ của vị chủ quán hôm trước, một giọt nước lạnh buốt trườn dọc sống lưng. Hắn lắc đầu, lao vội ra phía chiếc xe đã rảo.

Con mưa lấm tấm cuốn Vân vào khối không khí ẩm ướt trong căn phòng nhỏ nhỏ phía dưới cầu thang. Cô khẽ lật mình, cả thân thể rùng rục, bông rẫy. Mười tám tuổi, khuôn ngực nở nang của một kẻ quen lao động nặng, nước da nâu khỏe khoắn, cặp môi dày nhục cảm. Tiếng gõ cửa đều đều ba nhịp một. Cô trở dậy, khẽ khàng đưa tay mở chốt cửa, bóng người cao lớn vội vã đẩy cửa vào lấy cô. Bàn tay hắn tham lam nhào lặn đôi nhũ hoa tuyệt đẹp, rồi từ đó cứ kéo dần xuống mãi, xuống mãi cho đến khi những tiếng thở dốc trộn trạo vào nhau cứ ngắt dần tắt dần nhường chỗ cho im lặng.

...

- Mai anh có đến với em nữa không?

Tiếng người cộc lốc.

- Có.

- Anh sẽ lấy em làm vợ chứ?

- Ừ.

- Anh hứa nhé! Em không muốn làm con ở cả đời như thế này. Tui lắm!

Không còn tiếng người đáp trả nữa. Tất cả chìm vào khoảng không mênh mông. Trên tầng hai, người đàn bà say sưa trong bản “*người đẹp dưới trăng*”. Buồn. Nỗi buồn mênh mang qua câu hát thấm dần vào lòng cô gái trẻ nhớ quê hương gia đình. Nó gợi nhớ về tuổi thơ vất vả trong căn nhà lá đơn sơ: người đàn bà ốm yếu và những đứa không nguồn gốc. Tuổi thơ không cha bị hắt hủi, mười lăm tuổi cô phải xuôi xe về Hà Nội làm ô sin kiếm tiền nuôi thân. Cũng mười năm tuổi, cô bị lũ côn đồ đường phố dùng trò bỉ ổi đưa vào đời. Rồi cuộc gặp gỡ định mệnh với ông chủ, người đã đưa cô về làm ô sin – bỏ nhí trong nhà. Thế mà cũng đã ba năm, 1095 ngày cô lang thang trong cõi tình trăng gió. Chàng trai trở dậy, không chào hay hôn tạm biệt, gã nhanh chóng phủ lên người lớp áo quần sang trọng rồi đẩy cửa đi ra bỏ lại cô nằm rệu rã trong cái căn phòng ẩm ướt thứ nước nhớp nhúa.

Bầu trời mở ra một khoảng không cao vút sau cơn mưa. Trò chơi phía bên kia bóng đêm dần dần khép lại. Vân lặng lẽ trong thân phận của một con giúp việc tui hỏ, ngày ngày nghe những lời riếc móc từ người đàn bà ngoa ngoắt yêu bản nhạc thanh thoát về đêm.

Đôi mắt quàng thâm sau một cơn mất ngủ. Tiếng điện thoại vang lên từng hồi ngắt quãng. Tiếng bà chủ cô vọng xuống.

- Ô sin, có nghe chuông điện thoại réo tao không?

Cô lật đật chạy lại từ trong bếp, chân đá phải chân ghế bật móng. Máu chảy. Đau. Giọng một người đàn ông lạ tự giới thiệu mình là cảnh sát khiến cô giật nảy bụng thông ống nghe điện thoại.

Huyết thất thểu trên con đường lạc vào chốn cô đơn đến cõi Diêm Phù. Nơi Huyết đang đến, bóng tối mở ra hun hút, tiếng gào khóc thê lương dội vào tai hắn cuộn tròn như quả bóng cao su nảy nảy. Gió tạt mang tai đem theo mùi chết chóc, có tiếng xì xầm đâu đó khắp nơi. Trong màn đêm sâu ngun ngút có cả những cặp mắt đang chăm chú nhìn hắn, những cặp mắt xanh ngét với đủ mọi kích cỡ.

Con đường đến cõi âm đầy đầy cạm bẫy, những hồn ma vất vưởng, xương thú chổng trơ, loại cỏ gai tưa tưa như hàng ngàn cây chông tằm độc. Những luồng khí đen đặc hôi hám cuộn sánh lại cộng hưởng với những tiếng rú rùng rợn âm âm nghe thảm thiết vô cùng. Có ai rên rĩ ngắt quãng càng khiến không gian trở nên ngột ngạt hơn. Dù đã là vong hồn nhưng Huyết vẫn cảm thấy hai lỗ mũi tắc nghẹn và tiếng thở trở nên ngắt quãng. Huyết được hai tên quỷ xấu xí là Quỷ Đầu Trâu và Quỷ Mặt Ngựa dẫn giải vào cổng địa phủ. Trước cánh cửa, những con chó vằn vện như bị thiêu chọi lông, đôi mắt trắng dã, cái mõm dài nhểnh hít hít, hàm răng nhọn lờm chồm nhe ra để lộ cái lưỡi đỏ ngòm xẻ dọc như lưỡi rắn. Chúng có bộ vuốt sắc bén cào cào xuống tạo thành những vết xước dài và sâu, nom chúng đầy uy lực và dũng mãnh làm nhiệm vụ canh chừng cánh cổng địa phủ. Cả lũ đồng loạt ngược nhìn hắn. Chững lại. Hắn không nhìn thấy sự thiện cảm trong đôi mắt đầy nanh nọc của chúng. Tên Quỷ Đầu Trâu đưa hai ngón tay lông lá lên miệng huýt một hơi dài, lũ chó thi nhau hú hú vài tiếng ngắt quãng rồi tản mác dạt về hai phía. Vừa đi vừa liếc những đôi mắt trắng dã thám thính về phía con mồi.

Quỷ Đầu Trâu và Quỷ Mặt Ngựa đưa Huyết đến đến điện Diêm Vương thứ nhất, người cầm sổ sống chết và cũng đồng thời là người đứng đầu cai quản những điện Diêm Vương còn lại. Chức sắc của hắn cũng giống như một

vị vua tối cao còn những kẻ còn lại chỉ là quan, là tay chân, là người giúp việc, tên gọi thì giống nhau nhưng sức mạnh và sự chi phối thì khác hẳn. Hấn giống hệt với tên Quý Đỏ mà Huyết đã từng nhìn thấy. Thấy Huyết, Diêm Vương sai người cầm cuốn sổ mới lật dở cho hấn hì hục soi xét. Cuối cùng, hấn a lên một tiếng như bắt gặp được hình ảnh đẹp đẽ nhất của đời mình.

- Người dưới kia! Khai tên tuổi đi.

- Dạ, Trần Văn Huyết, thường gọi là Huyết Ma ạ!

- Tên khai sinh là Trần Văn Huyết?

- Dạ!

- Huyết là tên cúng cơm cha mẹ đặt lại đổi gọi Huyết Ma, ta nghe không giống tên con người, mà xét cho cùng lại thấy giống tên một con quỷ thân tín của ta ở tiểu ngục.

- Là tên bọn đàn em chúng gọi con thế. Ngày trước con đi đào vàng đêm ngủ nằm mơ gặp bốn người mặt mũi nát bét đầy máu me dẫn đến bãi đất trống bảo đào chỗ này có vàng. Hôm sau con hò anh em đến đào, quả thật có rất nhiều vàng. Những năm tháng ở mỏ đá quý còn cũng nhiều lần gặp ma đưa đường quỷ dẫn lối nên mới được giàu sang nhanh chóng. Có thầy xem bói nói, trong con có tà vì vậy người đời gọi con là Huyết Ma vì họ nghĩ trong con có một luồng sức mạnh huyền bí đang ẩn dấu.

Quý Đỏ cười khinh miệt.

- Ta là người cai quản địa ngục, ta quyết định sự sống của con người thông qua sự cho phép của Thượng Đế tối cao.

Huyết quỳ gập xuống trước vẻ quyền uy của hấn.

- Vâng, đúng! Ngài là người cai quản sổ sách địa phủ. Xin ngài cứu giúp con. Con còn nhiều việc dở dang, còn chưa tu nhân tích đức hồi cải lỗi lầm.

Quỷ Đỏ trầm ngâm suy nghĩ, nét mặt ngài nhợt đi chỉ còn lại nét hồng hào. Ngài phán.

- Đến mệnh thì phải chết, đừng mắt công xin xỏ. Trần gian có luật pháp của trần gian. Địa phủ có nguyên tắc của địa phủ. Theo bản cáo trạng này ta thấy người thiện nghiệp thì ít ác nghiệp thì nhiều, người có tu ba kiếp cũng chưa hết tội được đâu.

- Con biết, nhưng ngài cũng hiểu làm người tốt trên trần là một việc làm khó. Như cha mẹ con cả đời làm lụng vất vả mà rồi vẫn chết vì bệnh tật không có tiền chữa, con cái nheo nhóc đói khổ. Con mồ côi năm lên mười, lăn lộn vào đời nhưng người đời lại chẳng cho con được yên ổn. Không giành giật thử hỏi làm sao có thể tồn tại được đây thừa Diêm Vương đáng kính. Miễn có tiền thì con chấp nhận làm bất cứ việc gì, làm mà không so đo tính toán, kể cả là buộc phải giết người.

Mắt Diêm Vương bỗng đỏ ngầu như chảo lửa:

- Ăn nói hàm hồ, trên trần gian có bao nhiêu hoàn cảnh như nhà người, không lẽ ai ai hễ cứ khổ là phạm tội ác. Sở dĩ các người đổ lỗi cho hoàn cảnh là vì lương tri đã bị chó điên tha đi mất, chưa nhìn thấy quả báo đời đời kiếp kiếp chưa muốn làm việc thiện.

Hắn sợ hãi chống chế.

- Vậy xin ngài đèn giới soi xét, cho con về trần làm việc thiện, con thực là chưa làm được gì cho cuộc đời này.

- Lũ người các người không ai bỗng dưng lại muốn chết, ngay cả sự sống cũng tham lam. Người hãy chuẩn bị tinh thần đối mặt với địa ngục và những hình phạt hà khắc thì hơn, những gì nhận được nơi đây là quả báo cho những gì mà người đã gieo rắc khi trước. Hãy biết chấp nhận và xám hối, thiện nghiệp thiện báo ác nghiệp ác báo.

Văng vẳng phía trước và phía sau Huyết cũng vẫn những lời cầu xin được trở lại dương gian, trẻ có, già có, thậm chí cả tiếng tíu tít pha trộn đủ thứ âm thanh của lũ súc vật cũng dội lại chát chúa. Ngài Diêm Vương đáng kính nhìn Huyết dò xét.

- Người có vợ chứ?

Huyết nhớ tới những cái chết cùng ngày cùng tháng của những kẻ ngụ trần thế. Những kẻ hèn hạ đã khai ra những người thân để Diêm Vương lần lượt đến bắt. Huyết im lặng, mặt cúi gằm, một lát sau mới ngược nhìn vị Diêm Vương đáng kính cất giọng đau buồn.

- Dạ thưa! Sống nơi trần thế, hạnh phúc nhất là có gia đình. Gia đình trong ấm ngoài êm thì thật chẳng còn gì hơn nữa. Chỉ tiếc mệnh con bất hạnh nhiều hơn phúc hạnh nên đến giờ vẫn côai cút, vì con vợ con nó đã thỏa lẳng loàn nên trước khi con chết con và nó đã ly thân. Giờ không còn quan hệ gì nữa, con cũng chẳng nhớ tới nó làm gì.

Diêm Vương tức giận đập mạnh tay xuống chiếc bàn dát xương người trắng xóa. Sau lưng ngài là bộ ngai bằng xương thú bốc mùi thum thum. Mấy tên quý hầu cận giật bắn mình cúi đầu lem nép. Nom chúng gớm giếc và xấu xí. Tên thì mũi to bè như hai ống nước dẹt. Tên thì lông lá đầy người như loài khỉ đột trốn trong rừng sâu. Có tên lại giống hình mặt sói, mõm dài. Có tên thì mọc đuôi, mọc răng nanh, mọc mụn mủ... hấn biết sẽ có những tên trong số ấy chuẩn bị thực thi công việc trọng đại của mình. Chúng sẽ dùng những cái kẹp bằng sắt nung đỏ kẹp nát ngón tay hấn. Cũng có thể một tên trong số ấy sẽ ném hấn vào biển máu sôi.

Huyết vẫn nhìn con bé từ phía xa, nó đang khóc. Huyết nghe rõ tiếng nó gọi mẹ, tiếng gọi đứt quãng nấc nghẹn, gương mặt ngây thơ đầm nước mắt và đầy hoảng loạn. Hấn đã quan sát nó nhiều ngày qua và thấy tội lỗi của hấn thật là khôn kiếp. Hấn tự nguyên rửa mình. Nguyên rửa mình rồi hấn lại nguyên rửa con đàn bà lẳng lơ trên ô cửa sổ. Cái lạnh buốt của buổi sáng mùa đông thấm vào hấn như cắt da cắt thịt. Hấn mặc áo choàng đen, đi giày Tây, găng tay len. Con bé mặc áo len màu hồng nhạt, đội mũ len dệt màu xanh lơ, đi boots cao cổ. Nó co ro một góc, nhìn nó vừa tội nghiệp vừa đáng yêu. Hấn chậm rãi sang đường tiến lại gần bắt chuyện con bé.

- Cháu tên gì?

Con bé chùng lên tám đưa tay lau nước mắt nhìn hấn thân thiện.

- Hương Hương.

- Thế Hương Hương nói cho bác vì sao Hương Hương khóc.

Nghe câu hỏi của hấn, con bé tội nghiệp càng khóc to hơn.

- Cháu muốn về nhà.

Huyết chợt như hiểu ra và an ủi nó.

- Hương Hương ngoan nhé! Cháu bây giờ chưa thể về nhà được, phải có người lớn đến đón. Cháu sang kia đường với bác cùng ngồi chờ được không?

Con bé thôi khóc, gật đầu ngoan ngoãn theo Huyết sang đường hết ngày này qua ngày khác. Có nhiều khi Huyết bắt gặp gương mặt Quỷ Đỏ trên đầu của những kẻ qua đường, Huyết hỏi con bé có muốn về nhà một mình không? Nó lắc đầu. Huyết và nó lại chờ đợi, chỉ đến khi hai gương mặt Quỷ Đỏ cùng xuất hiện một lúc hấn mới ra tay thực hiện ý nguyện của mình. Huyết quật tay lái của họ về phía cột đèn cao áp, ném chiếc xe đang chạy với tốc độ hàng trăm ki-lô-mét trên giờ ngửa ngोट ra đường. Người đàn ông văng ra xa nằm đè lên vạch vôi trắng, cô gái bị chiếc xe đè lên người chết tươi, máu chảy đỏ

lừ một vũng. Cả hai trút hơi thở cuối cùng, chiếc xe màu trắng ánh lên hiem chết chóc, Huyết dấy cô bé cách đạp lên linh hồn họ bay lên. Khi đang lơ lửng trên cao, hấn thấy những vật cản xô tới, cơn gió lạ cuốn bay cô bé đi đâu đó, còn hấn bị những đám mây đen cuốn phăng tới cỏi Diêm Phù. Hấn chống chénh trong mùi hôi thối và những tiếng rên la. Sự nghĩ rằng: con bé thật ngây thơ và tội nghiệp vì chưa đủ lớn để nhận ra hấn chính là thủ phạm đã giết nó, nó một mực coi hấn như ông tiên trong truyện cổ tích đến để đưa nó trở về. Trong khi đó, con bé được một cơn gió tốt bụng dẫn đường đến cỏi Diêm Phù. Quý Đồ là một người vô cùng yêu quý trẻ con. Ngài đã giữ Hương Hương ở lại với ngài.

Vân mở cửa căn phòng, Nghiêm lén lút len qua cửa. Trên chiếc giường ọp ẹp của ô sin, mùi mồ hôi nồng nồng bốc lên từ cơ thể đàn ông nhóp nhúa, cơ thể đàn bà rạo rực. Họ đang quấn lấy nhau như đôi sam mùa phối, hai tay ghì siết, hơi thở hùng hực thì cánh cửa đột ngột bật tung. Bà chủ xông thẳng tới giường túm lấy cổ tay của Vân lắng xuống nền nhà ẩm ướt và mờ tối. Vừa đánh vừa gào lên điên loạn trong bộ cánh đen thẫm như màn đêm. Mụ ta cứ thẳng tay giáng những cái tát nẩy lửa trời đánh xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô. Bàn tay mũm mĩm, to gấp ba bàn tay người thường. Những cái tát nổi cái tát bôm bốp nghe bùi tai kỳ lạ. Khuôn mặt xinh xắn, nâu bóng phút chốc bầm dập, tím tái. Nghiêm khúm lúm len qua khe cửa và biến mất, tiếng cánh cửa kèn kẹt được khép lại từ phía bên ngoài. Những âm thanh bốp chát vẫn không ngừng được tạo ra trên đôi bàn tay hộ pháp. Vân cảm nhận được luồng điện bồng dạt trên da thịt, nổi đau thể xác và tâm hồn, thấy mình bị quăng ra khỏi

ranh giới mong manh của tình yêu. Đối với Nghiêm, đó đơn giản chỉ là những lời hứa xuông xã, những đồng tiền ôi bẩn rẻ mạt như thứ gái điếm đứng đường. Những đồng đô la là kẻ thù lớn nhất của cuộc đời cô. Nó ám muội, nó khó gỡ và nó khơi dậy lòng tham vô bờ bến. Trong ngôi nhà đã trở nên hoang lạnh này, Vân còn có một tình yêu khác nữa, tình yêu mà giây phút này đang nằm trong lòng đất lạnh lẽo hơi sương. Cô cảm thấy nổi cô quạnh tràn ngập trong mọi suy nghĩ của mình, nó là sự gặm nhấm của vị thần cô đơn hàng đêm trong căn phòng màu nâu xám vền vện một chiếc tủ quần áo cũ kỹ, chiếc giường gỗ ép mỗi một và chiếc đồng hồ tích tắc dòng thời gian mệt mỏi treo đầu giường. Phía cuối căn phòng mờ tối những bức tranh thiếu nữ tóc dài âm thầm rầu rĩ. Chiếc đèn chiếu sáng đỏ quạch quạch không rõ mặt người. Bà chủ vẫn không ngừng mắng nhiếc “*đồ đĩ lẳng lơ*”, “*đồ chó cái*”, “*loại rẻ mạt*”, “*loại đũa mốc mà đòi chùi mâm son*”... Không để cho mình bị xúc phạm thêm nữa, chẳng biết lòng tự trọng ngủ quên từ lúc nào đã trỗi dậy thôi thúc cô túm lấy tay bà ta hất mạnh ra sau. Mụ đàn bà ngã lăn ra nền nhà rên lên rống riết “*quân khôn nạn, mày định giết bà à? Bà là bà nuôi ong tay áo, bà nuôi cáo trong nhà. Mày cút ngay, cút ngay cho khuất mắt tao*”. Cô không nói thêm gì, bà ta vẫn không ngừng rên rít “*cút đi cho khuất mắt tao, đồ con hoang*”. Câu chửi “*đồ con hoang*” nghe nhức nhối và kéo dài ra mãi trên đôi môi tru tréo nhảy nhay son đỏ. Vân túm tay bà ta đẩy ra khỏi căn phòng rồi vội vã nhặt nhanh những chiếc váy cũ kỹ của mình xếp gọn vào cái túi xách nho nhỏ. Nghĩ đến hoàn cảnh không cha của mình, nghĩ đến sự nhiec móc của người đời cô quyết tâm ra đi. Đi ngay lúc này.

Cô nhớ người đàn ông da diết, sao hấn lại bỏ mặc cô trong cõi đời đen – bạc đổi thay này. Cô nhớ đôi mắt mệt mỏi sau mỗi phi vụ làm ăn bất thành của hấn hay nụ cười thỏa mãn mỗi khi đạt được mục đích gì đó. Nhưng hơn ai hết cô luôn tin hấn là một người cô đơn, nổi cô đơn tràn vào máu đông thành

những khối u bức bối. Mặc dầu thế, chưa bao giờ hắn đối xử tàn nhẫn với phụ nữ. Những chuyến buôn bán dọc cửa khẩu Tân Thanh, những cửa hàng rải rác khắp Hà Nội, những công trình xây dựng, những nhà hàng sang trọng – hắn ta là một đại gia giàu có. Cô sống ngay cạnh hắn, chứng kiến con người vĩ đại của hắn. Cô yêu hắn thắm lặn cho đến ngày thằng con trai đồ đốn của hắn tràn lên người cô với lời hứa suông sẽ là sẽ cưới cô làm vợ. Lời hứa đó cứ lặp đi lặp lại theo chính vòng quay của chiếc kim đồng hồ treo trên đầu giường cô. Cô trở lại với tình yêu dành cho người cha. Cô lên giường với người cha bằng một tình yêu sâu nặng có một chút hàm ơn. Hắn dúi những tờ tiền đô la mệnh giá cao nhất vào tay cô không quên nhò vào tai vài lời đường mật. “*Em cầm lấy, gửi về cho gia đình*”. Đẳng cấp bao giờ cũng được khẳng định mãi mãi, bởi nó hằn sâu trong đức tin của kẻ khác về mình. Chắc chắn khi hắn đang an lung nằm trên gối ngọc nệm châu thì gia đình Vân không có lấy một cắc bạc trang trải cuộc sống. Vân cũng đã từng choáng ngợp trước những đường đua, nhà quốc hội, trung tâm mua sắm, trung cư cao chọc trời... trong thành phố, cũng như vùng ngoại ô của nó. Đó là nơi mà chỉ có trong mơ những kẻ nghèo hèn cực độ dưới đáy xã hội mới dám hình dung ra.

Vân cũng từng nghĩ sẽ giết chết người đàn bà và thằng con trai để chiếm người chồng người cha. Hắn ta quá quyến rũ, chính cái trái tim nhân hậu và tràn đầy yêu thương đã quyến rũ cô. Hắn không đòi hỏi cô phải lên giường, luôn là cô muốn hắn làm thế. Cô ê chề khi mỗi lần hắn tỏ ra không thích thú. Hắn là người đàn ông vĩ đại. Cô ước mình được sống cùng thời với hắn, được gặp gỡ và nên duyên vợ chồng với hắn. Từ ngày hắn chết, thằng con khôn kiếp của hắn vẫn đem cô ra làm trò mua vui thân xác. Cô cầm những đồng tiền rẻ mạt nuôi tiếp cái hi vọng đã tàn lụi, lời hứa suông sẽ. Cô chỉ là một con hầu có nước da nâu không hơn không kém.

Bà chủ dặt tay cô lỏng ra khỏi nhà trong sự im lặng rợn người. Số tiền dành dụm ít ỏi còn lại cô quần trong mấy bộ đồ cũ trước khi ra đi. Con đường phía trước hun hút, bên vệ đường tiếng lá rạc rào dạt về một phía. Mây đen khuấy động trên bầu trời và bắt đầu kéo giông gió, có lẽ trời sắp đổ mưa.

...

Cũng vào một ngày mưa, trời mưa rất lớn. Bàn tay tàn bạo của gió cào dọc những cánh cửa, vang lên những tiếng kèn kẹt. Bụi bay đầy trời. Hôm ấy, bà chủ đi vắng và như lệ đã định Vân lại trở thành tấm đệm để gã thanh niên điên cuồng dẫm đạp. Vân như bẹp dí dưới thân thể mạnh bạo đó. Gã thanh niên còn mời một người bạn về chơi, vì trời mưa lớn nên hẳn đã ở lại.

Gã bạn hẳn ăn mặc bảnh bao, tóc nhuộm đủ thứ màu. Gã có đôi mắt sâu trũng phong tình. Đôi mắt đẹp nhưng nó biến đổi rất nhanh, mỗi khi Vân cúi xuống ánh mắt gã trở lồi và ngay cả khi cô đứng dậy, kéo cổ áo cao lên, đôi mắt đó vẫn dính vào ngực cô như đóng đinh. Mép gã lớt nhớt dãi. Ngoài trời mây mưa kéo u ám và trong căn nhà này cũng có một trận mây mưa cuồng loạn không kém. Vân nằm dưới, cam chịu phủ phục dưới hai thân thể hôi hám. Chúng trườn bò khắp thân thể Vân như đôi trăn kì động dục. Những cái đầu húc hích tranh nhau sở hữu đôi môi xinh đẹp, đôi gò bồng đảo căng tràn. Vân nhắm mắt lại, tiếng sấm ngoài kia dữ dội nhưng vẫn không đáng sợ bằng những tiếng khúc khích, rên rỉ, thở dốc trong căn nhà. Nếu huyết còn, một tối như vậy Vân sẽ rất hạnh phúc. Hai bàn tay cô lỏng ra và Vân tưởng tượng lại những giây phút cuồng nhiệt bên ông chủ, thứ đã quá xa vời, trở thành hồi ức và có lẽ chỉ có nó mới đủ sức mạnh biến cơn ác mộng này thành màu hồng.

...

Mưa lớn

Cô gái có nước da nâu đã đi khuất vào một hẻm nhỏ.

Giữa cánh đồng mọc lên một ngôi miếu hoang có mái vòm cong như ngôi chùa cổ. Mái rêu cũ bao phủ một lớp từ bức tường cháy xém đến mái ngói đen xỉ hình vảy cá. Cạnh đó là cây đa cổ thụ hàng trăm năm tuổi, rễ mọc um tùm và quấn quanh khắp xung quanh miếu. Ngày xưa ngôi miếu này thờ một vị tráng sĩ trẻ tuổi giết rồng để lấy ngọc quý chữa bệnh cho nhân dân. Vào những năm 2930 nạn hỏa hoạn diễn ra khắp nơi vì sức nóng kinh hoàng của trái đất. Dân chúng và những người tôn thờ vị anh hùng này đều chết hết cả. Sau vụ hỏa hoạn đó, ngôi miếu thờ cháy đen xỉ, không ai còn thấp nhang khấn vái nữa. Khoảng mười năm đổ lại đây, khu làng cách hai cây số, phát quang bãi đất hoang làm cánh đồng lúa và hoa màu, ngang qua thấy ngôi miếu cỏ liền đặt một bát nhang ở chính giữa điện thờ và qua lại hương khói. Thấy ngôi miếu linh thiêng, cầu được ước thấy người ta đâm tín, cứ ngày rằm mừng một đều rủ nhau mua hoa quả ra cầu xin thần miếu ban phát mùa màng của cải, rồi khi có việc học hành thi cử, cầu công danh, tiền tài hay sức khỏe đều đến thấp nhang. Rồi xảy ra chuyện có một cô gái trẻ đến thấp nhang cầu xin chuyện nhân duyên bỗng nhiên đột tử chết trong miếu. Từ đó, người ra thấp nhang không ai dám đi một mình. Ba năm trước nhiều người bắt gặp một bóng áo trắng ra vào miếu, về chiều hay cất tiếng khóc oán thán. Họ còn đồn đại với nhau rằng: con ma nữ có mái tóc dài, có làn da trắng muốt như trứng gà bóc và môi đỏ như máu rồng. Nó đã nguyên rằng sẽ bắt tất cả những gã đàn ông đến miếu thấp nhang làm chồng và bắt đàn bà để trả thù thói cướp chồng người khác của chúng. Từ đó, người dân trong làng và người dân qua lại vùng đất vắng vẻ hoang vu tràn một màu xanh của cây cỏ hoa màu nổi xa xăm với

cánh rừng muông bát ngát, không ai còn dám nghỉ chân thấp nhang trong miếu nữa. Nhiều người sợ hãi, mỗi khi có việc sang làng khác phải đi đường vòng phía bìa rừng để tránh nhìn thấy ngôi miếu ma ám này.

Trong ngôi miếu u linh, mái tóc dài xõa ngang lưng, chiếc váy trắng đục nhàu nhĩ rúm ró một góc. Mùi khói nhang nung nức, cô vừa thấp nhang khấn vái vị anh hùng dũng cảm linh thiêng và cô gái chết trẻ hãy giải thoát cho mình, hãy về bắt mình đi trong đêm nay để chấm dứt một cuộc đời đau khổ bất hạnh. Cô đã sống ở đây suốt ba năm qua, cứ vài hôm cô lại trở dậy từ sớm, vận quần áo tinh tươm vào làng mua sắm đồ đạc và thực phẩm. Những ngày hết tiền cô phải thức thâu đêm men theo còn đường mòn ở rìa rừng xuống thị trấn đi khách. Tắm thân tàn tạ đau ê ẩm khắp các bắp tay bắp chân và xương cốt như rời rã. Ánh nến bập bùng soi chiếu bóng hằn lên bức tường loang lổ đung đưa như chiếc bóng của oan hồn. Phía xa xa ngoài cánh đồng chẳng chuộc về đêm cát tiếng oồm oạp khắp dải tối trước mặt, tiếng côn trùng rỉ rả, mờ mịt lập lòe xanh ngoét lửa ma chơi.

Những lời đồn thổi ma mãnh giúp cô dung thân an toàn trong ngôi miếu hoang không bóng người qua lại. Không ai biết ở cái chôn này có một cô gái hết thời, bệnh tật đầy người, lở loét vùng kín. Họ tưởng cô là ma, cô cũng nghĩ mình là ma - một con ma xinh đẹp, chỉ riêng gương mặt cũng đủ làm bao kẻ phải hồn siêu phách lạc quỳ sụp dưới chân cầu xin hoan lạc. Năm cô mười bảy tuổi đã có rất nhiều đàn ông quỳ gối cầu xin tình yêu và dâng tặng vật chất. Cô không chọn những người đàn ông cao sang mà chung thủy yêu và đợi một chàng trai nghèo khó mồ côi. Đó là một thanh niên cao lớn và quyền rũ. Tắm thân con gái chỉ có được hạnh phúc một lần. Một đêm mùa đông lạnh, khi người cha mù lòa đã an giấc, cô trở dậy. Đứng rất lâu nhìn cha với dáng ngủ khổ sở trên sạp đựng đồ trong khu Chợ Lớn. Cô kéo khóa chiếc áo cũ kỹ màu ghi đất lên tới cổ và chạy mãi miết về phía bên kia chiếc cầu nhỏ bắc ngang

qua con sông Thương hiền hòa. Bàn tay ấm áp kéo tuột cô vào một gian phòng trọ không mấy sạch sẽ tinh tươm. *“Anh đã thuê gian phòng này một đêm, với tất cả số tiền còn lại anh có. Tính đến hôm nay đã là tròn sáu tháng chúng ta yêu nhau. Không phải là quá dài, nhưng ngày mai anh phải đi rồi. Anh muốn giữ lại những kỷ niệm về em, một chút gì đó để anh có thể quay về”*. *“Anh đi đâu? Tại sao anh phải đi?”*. *“Anh phải thoát ra khỏi cái nghèo này. Anh phải đi kiếm tiền để cuộc sống của chúng ta được sung sướng hơn”*. *“Rồi anh sẽ làm gì?”*. *“Anh cũng chưa biết nữa, có thể anh sẽ theo đoàn người nghỉ chân trong quán trọ đêm nay lên Lào Cai đào vàng và đá quý. Ngày mai họ sẽ đi”*.

Căn phòng bản tửu cùng những cuộc tình vụng trộm sực mùi giả tạo còn vương vất trên chiếc drap cẩu bẩn, loang lổ vết máu trinh tiết. Mưa gió rít âm ào phía ngoài kia, tiếng mưa khóc than trên mái hiên rõ xuống rãnh nước bản róc rách. Dòng điện từ trời cao quét giạt liên hồi. Tiếng rên rỉ đứt quãng, lo âu, sợ hãi. Một tiếng hét thất thanh vang dội rơi rớt trong những âm thanh hỗn tạp đã rơi vào khoảng không quên lãng. Giọt nước mắt lã chã rơi trên gương mặt non nớt. Cô cứ ngồi thu lu bó gối trong góc phòng tối om, vết máu trên chiếc drap đã bắt đầu khô lạnh. *“Anh đừng đi. Em sợ”*. *“Anh phải đi để kiếm tiền về cưới em”*. Vừa nói chàng trai vừa thản nhiên đứng dậy cài lại cúc quần, khoác hờ cánh áo sơ mi lạnh lùng bỏ đi để mặc giọt máu trên drap đã đông cứng và lòng cô gái cũng giá băng từ phút đó.

Những gã đàn ông cũng giống như chàng trai, giống ma quỷ giấu mặt. Khi họ đã đạt được mục đích của mình rồi cô mới nhìn thấy gương mặt thật của họ. Họ vui thú rúc đầu vào ngực vào vùng tối tăm, rồi khi sống áo đã được kéo lên tới cổ quần đã thất bại họ quay lại nhờ cái nhìn khinh bỉ vào cô. Họ cười xỉ xả bắn nước bọt vào mặt cô. Họ ghê tởm cái thân hình đầy mụn mủ và vùng kín khảm lấm rỉ máu của cô. Những thằng đàn ông làm cô nên nông nổi

này, không ai bảo ai, tất cả đều bịt mũi quay lưng tìm kiếm thú vui trên thân xác bọn người đàn bà khác. Những con đàn bà chưa kịp lở loét.

Nỗi đau dày xéo lên cô hết đêm này qua ngày kia. Trái tim như những vết dao đâm đã bật tứa máu từ lúc nào. Máu dốc ngược lên khối óc trắng đục mù mờ đọng thành khối băng lạnh giá. Bông hoa chưa tàn mà héo rũ, nát bầy dưới chân những con quái vật vô tình. Sự sống chết của cô lúc này nằm trong tay quỷ dữ. Cô không mong chờ sự chết cũng không hi vọng sự sống, cuộc trần ai chỉ còn là tấm màn hư vô sau ánh đèn sân khấu.

Đêm qua, trên bức tường in chiếc bóng. Ánh sáng nền gió thổi đung đưa, cô chìm vào giấc mê mị có một kẻ tìm đến. Hư ảo. Lạ lùng. Hấn có gương mặt buồn. Đôi mắt nhỏ và dài. Môi chẻ. Cằm chẻ. Làn da trắng mịn hơn da con gái. Hấn nhìn cô bằng nỗi buồn, không nói năng gì, hấn ngồi xuống đưa tay luồn vào suối tóc, hôn khẽ lên bàn tay bé xíu trắng ngọc của cô rồi bỏ đi. Cô mở mắt, ngoài kia là mệnh mông cánh đồng, gió đưa tay tạt đám cỏ nằm rạp mặt đất. Nén tắt. Cô nhìn thấy mẹ mình, mẹ mỉm cười giang rộng đôi tay chờ đón cô chạy đến xà vào lòng. Nhưng cô không làm thế. Bà ta không phải mẹ cô. Cô không có mẹ. Cô chỉ có cha thôi. Người cha khốn khổ dành cả cuộc đời mù lòa và tiếng hát buồn bã đi khắp xứ người xin của bố thí nuôi con. Đứa con ấy đã lớn lên, đã đàn hát cùng cha, khi cha chết, nó tuyệt vọng bán luôn tâm thân để mưu sinh với đời.

Tiếng gù...gù... mỗi lúc một mạnh. Cả cánh đồng nằm rải rạt. Người cha cười xe lăn tét bằng mây đen chậm rãi tiến vào căn miếu nhỏ. Thấy cô, ông bật khóc nức nở, ôm cô bằng đôi bàn tay dị tật không đủ mười ngón, vừa vuốt ve tóc con vừa cười bằng nụ cười của một lão già móm mém. “*Bố cho con theo với*”. Nghe lời cầu xin của cô, nước trong khóe mắt ông rỉ ra nhiều hơn và trắng đục như sữa. “*Sao bố còn đến với con. Sao bố không oán thán con*”. Trong trí nhớ của cô lại hiển hiện về cái ngày cô bị chàng trai ruồng bỏ.

Cô cũng giống như con chim én nhỏ bị gãy cánh không biết ngày mai sẽ bay về đâu. Cô vừa đi vừa khóc nức nở. Về đến cổng chợ thì cô dừng lại, dùng vạt áo lau sạch nước mắt và chờ cho đến khi không còn tiếng nấc nữa mới trở lại chỗ cha đang nằm. Trên chiếc sạp trong quây tạp hóa, cha cô trong dáng nằm khắc khổ. “*Bố ơi*”. Cô gọi khe khẽ. Không có tiếng cha đáp lại. Cha luôn dậy từ rất sớm và đánh thức cô trong mỗi ngày mới. Hay cha ốm. Hay quá mệt mỏi. Cô tiến lại gần khẽ lay vai ông. Người đàn ông trong tư thế co quắp đuôi tôm đã đông cứng như chính cõi lòng của đứa con gái mình. “*Bố... Bố ơi*”. Tiếng cô ném vào không gian vắng lặng len lỏi qua các sạp hàng chỉ chít bay ra khoảng không cao vút, làm sóng sánh những đám mây lưng lửng tầm trời. Và từ đó, một cơn mưa như trút nước được trời gửi xuống thay cho giọt nước mắt của Thượng Đế. Trận mưa kinh hoàng làm nên một trận đại hồng thủy chưa từng có trong lịch sử của thị trấn Chợ Lớn ngày ấy. Trận đại hồng thủy đã cướp đi sinh mạng hàng trăm người dân của thị trấn, cuốn mất xác người cha khôn khổ. Cũng trong lúc ấy thì cô lại bám được vào một hộp xốp đựng đồ ăn nóng của người bán hàng rong và sống sót. Sau khi nước rút, thị trấn Chợ Lớn là một bãi rác khổng lồ. Cô đi lật từng mảng sạp hàng, lật từng chiếc áo mưa hay bao tải rách, ngó nghiêng khắp các khu rác tập chung thành đống để tìm xác cha mà không thấy. Nhiều phen cô còn nhận nhầm xác của người xấu số khác. Ở khắp mọi nơi người ta đang tìm kiếm thi thể thân nhân của họ, những tiếng khóc náo lòng thê lương như một bản hòa tấu đưa tiễn những người xấu số trong thiên tai về cõi vô cùng.

Cô quỳ xuống.

Hồi hận.

Dưới rôn trời cô bật khóc điên dại nhưng cha cô không trở về nữa.

...

Giờ ông đang ở đây ôm ấp vuốt ve đứa con bé bỏng một cách đầy vị tha, không chút oán than trách móc lỗi lầm của nó. Ông cứ ôm con như thế cho đến gần sáng thì tan biến. Con ma mù lòa yêu thương bằng trái tim ngây mùi cảm giác. Đến nhanh mà đi cũng nhanh, như làn sương khói tan vào ngọn gió chập chờn nơi cánh cửa mục nát. “*Đừng đi bố ơi!*”, tiếng gọi thỏn thức phá tan không gian im ắng của đất trời trong căn miếu hoang. Ở phía hừng đông, mây trắng bông bênh như dải khăn tang. Cô tuyệt vọng nhìn vào khoảng tối lờ mờ sắp bị chiếm lĩnh, chẳng còn ai nữa muốn đem cô theo.

Nơi đầu tiên Huyết bị đưa tới thọ tội là “*Nghiệt cảnh đài*”.

“*Nghiệt cảnh đài*” hiện ra trước mắt, lạnh lẽo và hư ảo. Con đường trước mắt Huyết trải rộng dài và hun hút. Xung quanh là những tấm gương phản chiếu muôn ngàn gương mặt quỷ dữ. Những gương mặt biến dạng nhảm nhúm của kẻ gây tội bất hiếu. Gương mặt đầy máu me của kẻ gây tội sát sinh. Gương mặt xám ngoét bệnh tật của kẻ sản xuất và buôn bán hàng giả làm hại sức khỏe người khác, và nhiều những gương mặt khác, những tội lỗi đáng bị nguyên rửa khác mà Huyết không muốn đối diện...Chúng chăm chú nhìn Huyết như muốn làm thối kẻ mới đến. Những cái lưỡi lè ra lớt nhớt dãi. Những hàm răng nhọn hoắt và bàn tay đầy móng vuốt dơ ra hăm dọa. Loài bướm ma to bằng hai bàn tay người chập vào nhau bay lượn khắp vùng thọ tội với gương mặt gớm giếc, đôi mắt lồi và ánh nhìn ác độc. Huyết muốn quay đầu chạy. Mồ hôi tua tủa. Đôi tay đan nhau xiết chặt. Mỗi bước chân như chùn chéo vô hồn. Như không muốn bước tiếp. Cũng không muốn dừng lại. Ngẩng mặt lên thì thấy mình đã lọt vào một căn phòng riêng biệt trong khu nhà ma rộng lớn, xung quanh là những tấm gương phản chiếu mọi góc

cạnh hình hài trong hắt. Phía trước mặt, tấm gương màu ánh bạc chỉ cho hắt thấy lại cảnh ân ái của hắt với cô gái sở hữu nước da nâu xứ biển. Nó làm hắt sực nhớ đến mùi cơ thể khen khét đầy nhục dục và quyến rũ. Tiếng thở gấp gấp, bàn tay trườn dọc tấm thân có những đường cong tuyệt mỹ. Hình ảnh những đồng đô la trơn tuột khỏi tay chui tọt vào thắt lưng cô gái. Gương mặt hắt hiện lên và bắt đầu biến đổi màu sắc, từ màu da của người Châu Á nó chuyển sang thứ màu của quý, màu xanh thậm và răng nanh mọc dài. Cái mũi hếch như mũi phù thủy, cái cằm nhọn hoắt hoắt và móng vuốt co quắp. Hắt quay lưng lại tấm gương tránh ánh nhìn soi xét cột nhả đang soi chiếu con quý dữ trong hắt.

Chiếc gương đằng sau, hình ảnh những viên thuốc cầu kì, những gói nhỏ màu trắng lén lút được trao đổi nhanh chóng trong khách sạn. Những cửa hàng trá hình mọc lên như nấm. Những cuộc tranh giành hàng trắng, hợp đồng xây dựng, thuốc súng... Con quý trong gương lại hiện lên. Ban đầu là hắt, sau không còn là hắt nữa, đó là một con quý khổ sở và đáng thương, trên sọ đầy những lỗ sâu, gương mặt sần sùi biến dạng. Tiếng súng vang lên, thêm một lỗ đen sâu hoắm ngay đỉnh trán. Gương mặt nhả nhúm tràn ra dòng nước đỏ tươi. Hắt lắc đầu không dám tin sự thật hiển hiện phơi bày trên tấm gương trước mắt liền quay mặt sang phía cánh tay thuận.

Ở đó, hắt thấy mình phũ phàng bỏ mặc người vợ yêu dấu trong cơn đau đẻ cho vị bác sĩ và các y tá ở bệnh viện trong khu vực hắt ở. Khi đưa con ra đời, hắt đang hành xác kẻ thù bằng sắt nung và a xít, chỉ vì chúng dám tranh giành địa phận làm ăn với hắt. Hình ảnh người đàn bà ngày đó khác xa bây giờ, dịu dàng và cam chịu. Chỉ vài phút sau thôi, hình ảnh đó lại biến sắc. Huyết thấy vợ mình trong chiếc váy đầm đỏ quyến rũ đang khiêu vũ bản nhạc náo nê bên lão già béo ịch thô lỗ. Cô ta cũng thường xuyên đi nhờ xe gã về.

Hắn còn nhìn thấy rất nhiều những mảnh pha lê vỡ trong căn phòng sang trọng của mình.

Rồi cái chết mờ ám của những người đàn ông hiện lên, những người đã cùng hắn kí kết hợp đồng, cùng đi ăn nhậu, cùng mua vui... Những cái chết mà tới tận bây giờ người ta vẫn chưa tìm ra nguyên nhân. Đúng, có một gương mặt trắng ệch kia, rồi những máu là máu phun ra từ trán chảy òng ọc xuống gương mặt sợ hãi. Mắt gã mở trừng trừng, ban đầu trắng đã rồi dần dần chuyển sang màu đỏ tía. Người đàn ông trong tấm gương đang bỏ chạy. Chiếc xe đậu ven đường chột lao vun vút. Bóng tối trở thành tông phạm cho kẻ sát nhân. Hắn ôm đầu, một tia sét nhoi nhói xẹt ngang trí óc. Bàn tay run rẩy. Không! Không! Phía trên hắn còn một tấm gương nữa. Người con gái mặt non nớt như ánh trăng mười sáu bó gối thu lu nơi góc phòng. Chàng trai trẻ ngồi hút thuốc bên cạnh, vết máu tươi rói thấm ướt một khoảng drap giường. *“Mai anh đi rồi! anh đi kiếm tiền về để cưới em”*. *“Anh đừng đi. Em sợ”*. Chàng ta đứng dậy, không chút do dự bỏ lại giọt máu trên drap đã đông cứng bước qua cánh cửa màu sơn cũ. Hắn cúi gằm rồi đột nhiên bật hỏi: *“Cô ấy đang ở đâu?”*.

Còn tấm gương lớn phía dưới chân nữa nhưng hắn không dám nhìn. Cứ mỗi lần nhìn vào một tấm gương là một lần những hành động xấu xa của hắn bị lật tẩy và xung quanh có hàng ngàn ánh mắt phán xét.

Ngày nào bọn Quỷ Tai Chó cũng đưa hắn qua đây một lần. Mỗi ngày, hắn lại nhớ ra một sự việc tốt xấu mình đã làm và đối diện một con quỷ ngự trị trong hắn. Chẳng có tấm màn nào không bị xé toang thành những vụn nhỏ. Và mỗi lần vùng vẫy trong nhà ma đi ra hắn lại bắt gặp những kẻ khác đi vào. Những linh hồn vật vờ đầy thương cảm. Tấm gương trở thành trò tra tấn tinh thần dã man. Sau những tháng ngày đầy ải này hắn sẽ bị đầy đọa xuống địa ngục của điện của Quỷ Sát để thọ tội.

Hương Hương trốn khỏi bàn tay những kẻ áp giải linh hồn nó về trần để đầu thai. Nó không thích đầu thai, làm người khổ lắm! đây là nó thấy cha mẹ phàn nàn thế chứ nó đã kịp lớn để biết khổ là gì đâu. Nó ẩn mình trong ngôi mộ của nó. Ngôi mộ được xây cất cẩn thận và luôn thơm ngát hoa tươi giữa khu nghĩa trang đông đúc. Ban ngày, nó ngắm người đàn ông có rúm tóc bạc trắng đi loanh quanh nghĩa trang nhỏ cỏ dại và hương khói cho những mồ mả lạnh lẽo lâu không có người viếng thăm. Người đàn ông không tên, ánh chừng ngoài bảy mươi cứ ngày ngày làm cái công việc không công ấy mà không hề mệt. Nó nghĩ, nếu chết chắc chắn ông cụ không phải trải qua chín tầng địa ngục mà sẽ được lên thẳng thiên đường. Chắc chắn là như thế.

Đêm.

Nó trở về ngôi nhà mà ngày xưa cha mẹ nó sống. Căn nhà nằm trên tầng thứ bốn mươi bảy của một khu trung cư sang trọng, đã khép cửa từ bao giờ và lạnh lẽo. Nó buồn bã quay đi, bàn chân lướt dọc hành lang không để lại tiếng động, chỉ có tiếng gió rít u u và làm sồn gai ốc một ai đó khi vô tình chạm phải. Được chừng năm đêm như thế thì nó không trở về nữa. Nó biến thành một con ma nhỏ hồn nhiên rong chơi khắp nơi trên dương gian. Đêm nọ, nó ghé vào căn nhà nhỏ bên đường quốc lộ nối liền Hà Nội – Hải Phòng. Trong một căn phòng nhỏ, thằng bé dễ mến đang ngồi đọc truyện tranh và tùm tùm cười. Nó đứng ngoài cửa sổ. Bên trong, thằng bé vẫn say sưa. Bỗng phía dưới nhà có tiếng cãi cọ, thằng bé buông dở quyển truyện giống tai nghe. Tiếng đồ vật xô vỡ làm nó giật mình, đôi mắt ngân ngấn. Con bé phía ngoài cũng ngơ ngác như tiếng đồ vỡ vọng đến từ chính ngôi nhà của mình. Thằng bé chột cửa, nó nghĩ rồi mai tất cả sẽ trở về bình lặng.

Len qua trần song cửa sổ, con bé bay vào nhà. Nó ngồi trên kệ sách nhìn chăm chăm thằng bé một lúc lâu rồi mới cất tiếng hỏi:

- Xin chào! Chúng ta có thể làm quen không?

Thằng bé như bưng tỉnh, nó nhìn quanh khắp căn phòng, không thấy có ai. Nó nghĩ mình nghe nhầm. Sau một hồi tiếng hỏi lại cất lên, rõ ràng và chắc chắn. Thằng bé hốt hoảng nhìn quanh một lần nữa, cất tiếng nói run rẩy.

- Ai đó?

Im lặng.

- Sao không nói gì nữa?

- Tớ là Hương Hương.

- Là người hay là ma? Ra đây đi được không?

Thằng bé len lén nhìn về phía kệ sách nơi tiếng nói trong trẻo của một cô bé phát ra.

- Cậu sẽ không cảm thấy sợ tớ chứ?

- Nghĩ rằng cậu là ma?

- Ừ!

- Không chắc là tớ có sợ không nữa! nhưng tớ đang rất buồn, cậu ra đây đi được không?

- Tất nhiên rồi! cậu nhìn về phía này đi.

Thằng bé nhìn về phía giọng nói đang phát ra và cũng từ đó lơ mờ hiện ra hình ảnh một cô bé có hai bím tóc xinh xắn. Cô bé có chiếc váy màu cánh cam tuyệt đẹp và một gương mặt buồn.

- Cậu là ma?

- Tớ là con ma nhỏ Hương Hương, còn cậu tên gì?

- Tớ tên Hiếu. Tớ luôn nghĩ một con ma sẽ có gương mặt đáng sợ, giống như là phù thủy vậy.

- Còn tớ?

- Cậu rất xinh.
- Thật chứ?
- Tất nhiên rồi. Ngày nào cậu cũng tới đây với tớ được không?
- Để làm gì?
- Tớ không có bạn.
- Ừ! nếu như cậu muốn.
- ...

“Đừng nhận lời tỏ tình trong giấc mơ, bạn sẽ vĩnh viễn rời xa cuộc sống. Những cô gái xinh đẹp với đôi mắt màu nâu hay những chàng trai đầy quyến rũ. Chập chờn đến. Chập chờn đi. Không ai biết họ sẽ đưa bạn về cõi nào?” - đó là lời thú nhận của những linh hồn đã bỏ mạng vì nhận lời yêu trong giấc mơ.

Cô gái trong căn miếu hoang có một số phận thật buồn thảm. Năm cô lên bảy, mẹ cô bỏ hai cha con theo người đàn ông khác. Do bị mù và liệt trong cơn bạo bệnh, cha cô không còn khả năng lao động bình thường nữa. Cách duy nhất để duy trì sự tồn tại của bản thân và con gái ông phải mang tiếng hát lay động lòng người cầu xin của bố thí của người đời. Mười bảy tuổi Trinh – tên cô gái, đã bị người con trai mình yêu bỏ mặc, rồi cha chết. Nỗi oán hận người đàn ông phũ phàng, nỗi đau đớn thân phận đẩy cô đến con đường nhơ nhớp ngày hôm nay. Cô sống cho cho qua ngày. Sống để chờ đợi cái chết. Sống không cần ngày mai. Đã ba đêm mất ngủ, số tiền dành dụm cũng sắp hết, chút sức lực cuối cùng càng trở nên cạn kiệt. Chẳng còn ai bên cạnh che chở, cô chỉ là một nhánh cỏ dại bén rễ ngang đường bị những bàn chân thô

vùng trà đạp. Cô cứ nhắm mắt, hình ảnh những người đàn ông lại hiện lên, rõ ràng, đầy thỏa mãn.

Người đàn ông cao lớn xuất hiện, nụ cười mê hồn vẫn theo làn gió một mùi thơm dịu dịu. Hắn có nước da trắng, giống một chàng công tử con nhà quan. Còn tươi cười và diễm đam nữa. Trong thế giới của hắn luôn lung linh ánh đèn, những đám mây cũng mang nhiều hình hài màu sắc. Hắn chủ động nắm chặt bàn tay cô.

- Nay em, cõi này không dành cho em đâu, hãy theo anh, rồi anh sẽ đưa em đến một chốn bình yên không còn đau khổ sầu não nữa.

Trinh mỉm cười.

- Tôi không đi đâu cả. Anh cứ đi. Mặc kệ tôi, tôi cũng sắp chết rồi, sắp sang một thế giới không còn vương bận gì nữa rồi.

Hắn thở dài.

- Em đừng nghĩ chết là hết, chết rồi sẽ còn đau khổ hơn là sống. Không tin em cứ chết, hoặc là theo anh.

Những làn sương khói tỏa ra ngàn ngạt, cô thấy mình lơ lửng trong trùng trùng sao sáng. Chàng ta vẫn nhìn cô chăm chú. Lâu rồi cô mới lại được nghe giọng nói đầy ma lực của một người đàn ông. Cô lưỡng lự, sẽ chẳng còn cơ hội nào như thế nữa. Ánh mắt chân thành của hắn xoáy sâu vào vùng tối kí ức trong khối lòng của cô. Lời khẩn nài lại vang lên.

- Làm vợ anh được không?

Thay vì rút bàn tay cô ra khỏi bàn tay hắn và bỏ chạy, cô đã đứng lại. Cô im lặng rất lâu rồi như có ma quỷ dẫn đường đưa lối bàn chân cô đẩy đưa chậm rãi bước theo hắn trong u mê đến một đường hầm tối om. Cô không dừng lại cho đến khi hắn đưa cô tới địa ngục. Cánh cửa màu xém ngọt với những vầng khói của địa ngục mở ra, cô vẫn ngây thơ tin rằng đó là ngôi nhà hạnh phúc, cô tìm được tám chồng tử tế. Khi biết mình đã chết, xuống tới cõi

Diêm Phù cô đơn dạo chạy đi tìm chàng trai nhưng chàng đã biến mất. Chàng ta chỉ là một thứ trai mỗi nhử để dẫn dụ những cô gái đẹp vào cõi chết. Chẳng có lời tỏ tình nào có thật trong giấc mơ, chỉ có hồn ma và oán hận. Con ma đàn ông có thể lấy đi linh hồn khỏi thể xác bạn tình, vứt nó vào khoảng không lạc lõng vô chừng. Đôi khi những người đàn bà đẹp lại xuất hiện trong giấc mơ của những người đàn ông. Họ có đôi mắt long lanh, cái miệng thắm đỏ và giọng nói ngọt ngào. Chẳng ai lỡ khước từ tình yêu của những người đẹp, nhất là trong những giấc mơ đầy hoài tưởng.

Trinh ngã rúi rúi trong vũng lầy trên đường lạc vào khổ ải, cái giá phải trả cho một thứ tình ảo dường như quá đắt. Cô cứ bước chậm chạp trên vũng lầy ấy, hình ảnh đẹp đẽ của chàng trai lại xuất hiện. Liệu rồi đây, nơi địa ngục tối tăm kia cô có gặp lại chàng, có còn được nghe lại lời tỏ tình ngọt ngào như mơ kia.

Cũng giống các linh hồn khác, Trinh thấy mình cô đơn. Những ai phải đến “*nguyệt cảnh đài*” đều thấy mình bi ối hơn mình vẫn tưởng. Nỗi đau vỡ òa tan vào màn mây đen trong căn nhà ma quái. Tiếng phán xét của Diêm Vương, tiếng xỉ xả cười nói của lũ quỷ, tiếng hồn ma vất vưởng la hét khiến cô rùng mình. Trong một thời khắc đau buồn cô nhận ra chàng trai không phải ai khác mà chính là Quỷ Đỏ.

Trước khi bị áp giải tới điện của Quỷ Sát người trông coi địa ngục dành cho những kẻ gây tội sát sinh, Huyết bị giải ra vườn đá. Trong khu đất gồ ghề, những mỏm đá lộn ngược sắc nhọn như những lưỡi dao, kiếm. Những tên Quỷ Đầu Trâu, Mặt Ngựa với roi da gây sát, gương mặt hằm hồ cai quản nơi đây. Cũng tại đây, Huyết nhìn thấy những xác ma vật vờ vằn đá từ bãi đá quặng

xuống vực sâu. Những khối đá cao quá đầu, những con ma già hộc máu, xương sườn trơ khấc. Huyết bị chúng lẳng vào cùng đám ma đang khổ sở vì làm việc quá sức. Ánh sáng nhòe nhoẹt. Âm âm. Con lóc xoáy mang theo cột khói đen ngòm quay đi trở lại như một chu kì tạo lên những guồng lửa ma trôi loang loáng khắp xung quanh. Quay ngang nhìn dọc, bỗng “*phụt*”, một cây roi da xém ngang qua người. Huyết lao mình về phía một tảng đá, oằn người, tảng đá không nhúc nhích. Huyết đến chỗ những tảng đá nhỏ hơn, giống những con ma khốn khổ hấn đội trên đầu những tảng đá ấy quăng xuống vực sâu. Những cây roi sắt vẫn nện vào sống lưng bùm bụp. Lũ Quỷ Đầu Trâu góm ghieếc ngồi một góc đánh chén thịt ướp hôi thối với loại rượu được ủ men bằng xác người chết. Chúng thả bày quạ chúa ra canh chừng những kẻ khổ sai của mình. Một con quạ bỗng kêu “*quẹt quẹt*” rồi lao đến một hòn ma già yếu đang ngồi bẹp một góc, rìa từng thớ thịt thấm máu. Nó rĩa rĩa cái mỏ đen xỉ vào mồm đá rồi mỏ liên tiếp vào giữa mặt con ma già khốn khổ, từ đó nó lòi ra một đôi đồng tử tròn xoe và nhòn nhẫy.

Trong khoảng thời gian ấy, hấn thấy sao tiếc cái cuộc sống nơi trần gian biết mấy. Mụ vợ đom đàng của hấn giờ phút này có còn vương vất nhớ tới hấn dù chỉ một chút nào thôi không? Ắ sẽ vẫn đến những câu lạc bộ một nhất vào mỗi tối để ngả ngón trong vòng tay những lão già bản thiêu với bản “*đêm trăng*” buồn thảm hay bản “*chachacha*” sôi động. Ắ có những chiếc váy đầm màu đỏ tuyệt đẹp và cũng duyên dáng trong những chiếc váy màu trắng trùm qua gối. Chưa bao giờ hấn nghĩ tới việc sẽ theo mụ đến những câu lạc bộ khiêu vũ nổi tiếng của thành phố. Huyết không biết khiêu vũ, không thích khiêu vũ. Hấn sinh ra bản tính đã ưa trầm lặng, làm gì cũng không muốn ai hay.

Huyết nhớ đến cô hầu, cô gái trẻ có nụ cười đầy mê hoặc. Ngày ngày, trong ngôi nhà rộng rãi có sự giám sát của bà chủ khó tính, cô gọi hấn bằng

những lời cung kính “*dạ ông chủ*”, “*thưa ông chủ*”. Đêm, khi người đàn bà say trong điệu nhạc, quý tử đến vũ trường lắc lư trên sàn nhảy, cô gọi hắn bằng những lời đường mật “*anh yêu*”. Hai tiếng “*anh yêu*” cứ vang vọng rọi vào tai hắn như mặc định có một chiếc đinh phải được đóng lên cây thánh giá. Những đồng đô la lại nhòn nhẩy trơn tuột khỏi túi. Huyết yêu cô hầu bằng một thứ tình yêu vụng trộm, chóng vánh và khao khát. Đã có lần cô nói với hắn “*em muốn giết chết vợ và con trai anh để anh mãi là của em*”. Thứ tình yêu của một cô gái trẻ mới quỵến luyến làm sao? Giờ vắng hắn trong ngôi nhà hoang lạnh ấy, cô gái trẻ sẽ sống trong đau khổ tuyệt cùng. Hắn đã không được ở nhiều bên cô. Hắn thấy trái tim đau đớn như bật từa máu.

Một ngày làm việc kết thúc, đám khổ sai được chia thành hai nhóm. Nhóm làm tốt công việc của mình được thưởng mỗi người một miếng thịt người hôi thối. Nhóm lười biếng bị quý coi tuần phạt ăn đĩa sống. Những con đĩa ma ngoằng ngoằng động đây, chúng thỏa thê trườn từ miệng vào bụng và định cư lâu dài trong đó. Chúng hút máu và gặm nhấm nội tạng, khi đã lớn chúng chui lên yết hầu và từ đó ra ngoài bằng đường miệng. Những con ma quằn quại vật lộn trước khi chết. Lũ đĩa béo ngậy trở thành một món ăn tuyệt hảo, làm mỗi nhấm rượ của lũ Quý Đầu Trâu. Huyết khẽ rùng mình, món thịt thối trong miệng rữa ra và bốc mùi nồng nặc. Huyết sẽ phải ăn đĩa nếu từ chối phần thưởng này. Ròng rã ba năm làm việc cật lực và ăn phần thưởng thịt thối, Diêm Vương lệnh người đến triệu tập những con ma làm tốt công việc vẫn đá trở lại điện.

Trên một con đường khác, dẫn đến một khu điện khác hắn thấy khung cảnh kinh hoàng. Dọc bờ đá, những xác người chết khô treo lơ lửng, họ đã bị

mọi tim, gan, thận, bị cạo đầu trắng hếu. Gã hỏi con Quỷ Đầu Trâu lì lợm đi bên cạnh mình.

- Đây là hình phạt gì vậy thưa ông?

Lũ người khổ sai phía sau hắn cũng nhao nhao không kém lời thắc mắc. Trong đầu hắn hiện lên khung cảnh Diêm Vương cười khoái trá chỉ đạo những khung hình phạt man rợ: những trò móc mắt, nấu xương, dóc thịt, xẻ da, thiêu đốt tim gan... Khi còn sống, hắn đã từng nghe những kẻ yếu hèn than thở “*ở hiền mà không gặp lành*” hay “*ác giả mà không ác báo*”. Nhưng sự thật đang phản ánh nơi đây không phải thế, không gì qua được mắt thần linh, cũng như hắn giờ đây đang phải lãnh chịu những hình phạt hà khắc của địa phủ thay vì được lên thiên đường hoặc đầu thai sang kiếp khác.

Ngài Diêm Vương tôn kính ngồi trong cung điện đầy uy phong. Ngài có gương mặt và thân mình đỏ au, đáng vẻ to lớn oai phong bề thế, đôi mắt dài dữ tợn. Trông ngài khác hẳn những lần gặp trước. Ngài vận bộ đồ vua chúa, mũ mào đàn hoàng, phong thái chinh chu đỉnh đạc, trên tay còn cầm cây gậy được nối từ các khớp xương người đỉnh là một chiếc đầu nâu như răng vàng ó.

Bọn Quỷ Đầu Trâu đưa Huyết cùng đoàn đội đá vào điện. Tất cả phải quỳ bằng hai chân và cúi rạp đầu. Ngài Diêm Vương ra chiếu chỉ, có thư ký của ngài là Quỷ A Long truyền chỉ. Quỷ A Long cầm chiếu đồng đọc từng câu chữ.

“Thuận theo nguyên tắc cõi âm, thực thi theo luật địa phủ từ khi hình thành đến nay, ta là Quỷ Đỏ, Diêm Vương điện thứ nhất địa ngục tuyên bố: lũ các ngươi đã trải qua kiếp đọa đầy thứ nhất. Nay ta tuyên bố chuyển các ngươi sang chịu hình phạt địa ngục ở điện thứ hai do Sát Vương cai quản. Đường đi không xa nhưng hình phạt nơi đó vô cùng khắc nghiệt. Đây là ác giả ác báo, các ngươi phải có lòng chịu phạt. Sau khi trải qua chín điện mới mong được đầu thai sang kiếp khác. Nay ta tuyên bố, lũ các ngươi tổng cộng

là một trăm chín mươi chín khổ sai trên lãnh thổ da vàng chết cùng một khắc đã vượt qua ải thứ nhất. Thực ra thọ tội ở đây và các điện về sau đều là ác nghiệp cao hơn thiện nghiệp. Ác nghiệp càng nặng, thọ tội càng lâu. Ác nghiệp nhẹ, sẽ nhanh được trở về dương gian đầu thai. Nếu ác nghiệp bằng với thiện nghiệp thì được chuyển luân tới điện thứ mười cầu kinh sám hối rồi đi đầu thai kiếp khác. Nay nói cho các người rõ để không đem lòng oán thán”.

Thêm những con đường khổ sai khác đang chờ đón hắn. Trước khi đi Diêm Vương còn dặn dò kĩ lưỡng rằng: những hình phạt sau còn khắc nghiệt gấp trăm ngàn lần. Vì có lòng thương chúng sinh nên ngài đã giảm bớt hình phạt ở điện thứ nhất, ở các điện sau hình phạt sẽ là chết đi sống lại, có nghĩa rằng cái khổ sẽ không bao giờ dứt nếu không vượt qua được nó. Huyết và lũ người khổ sai chốn địa ngục cùng cúi đầu cảm tạ lòng nhân ái của ngài Diêm Vương đáng kính. Cho đến tận bây giờ, lũ người như Huyết vẫn chưa kết luận chính xác mình là người hay ma. Máu vẫn chảy rề rề nơi những con quạ chúa trù mỏ. Vẫn đau đớn cùng cực như cõi nhân gian. Huyết thêm được trở về dương thế. Huyết nghĩ nếu được trở lại hắn sẽ trở thành một thầy tu, một thầy tu khoác áo cà sa và kiêng sắc giới diệt nhân dục. Hắn thêm cái cảm giác được bay lên thiên đường, nơi trú ngụ của các vị tinh tú. Nơi ấy, hắn sẽ có cơ may được gặp những vị thần tối cao. Nhưng hắn biết, với những tội lỗi hắn đã làm trên cõi trần ai thì không biết phải đến kiếp nào mới tu thành chính quả. Bé Hương Hương có lẽ đã được trả lại trần gian để đầu thai sang kiếp khác. Có thể khi hắn trở lại dương thế sẽ gặp lại bé. Còn vợ, con trai hắn và cả Vân, hắn sẽ gặp lại tất cả. Họ vẫn đang từng ngày từng giờ tự tạo nghiệp chướng cho mình mà không hề hay biết. Hắn cũng có cảm giác như cả cõi người trên kia tất cả đều đang tự tạo nghiệp chướng cho chính mình. Hắn không còn ý nghĩ sợ hãi nữa, mọi thứ cảm giác đều lắng xuống nhường chỗ cho cơn buồn ngủ

trôi dần xuống mi mắt. Trong giấc chiêm bao hắn thấy mình đang vững lòng chấp nhận thử thách ở cửa ải của địa ngục ôm cột.

Có một chút chực chặc trên đường chuyển điện, có tin báo điện của Sát Vương đang xảy ra sự biến, họ phải ở lại địa ngục của Quỷ Đỏ thêm ba ngày nữa. Ngài Diêm Vương tốt bụng cho họ nghỉ ngơi trọn vẹn trong ba ngày đó để lấy sức lên đường.

Trong ngục tối, màn không khí lạnh căm tỏa ra từ vách đá. Huyết xoa xoa hai tay vào nhau ngồi thu mình một góc. Mọi thứ bị bung bít với thế giới bên ngoài, dường như đó là một hang động không có lối ra. Những tiếng than thân trách phận bắt đầu lan tỏa qua những thanh âm rung rúc của tiếng đàn bà khóc lóc và những tiếng xầm xì buôn chuyện của lũ đàn ông. Có một kẻ vừa dựa vào vách như đã ngất lịm từ bao giờ. Huyết quay sang thì thầm hỏi kẻ đó.

- Bị làm sao vậy?

Tiếng khóc tảm tức ném vào vách đá vọng lại:

- Tôi thèm cuộc sống quá!

- Cô nghĩ ngơi nhiều rồi, trải qua những khổ ải kia cô sẽ lại được trở về làm người.

- Không. Tôi không muốn, thà phải chịu hình phạt khổ sai hơn là trở về làm người.

- Sao vậy?

- Tôi không biết nhưng tôi sợ phải làm người.

- Tôi hiểu. Vậy cô tên gì?

- Trinh.

- Còn tôi tên Huyết, nếu cô sợ thì từ đây đến tầng hai địa ngục cô hãy đi cùng tôi.

Giọng nói mừng rỡ.

- Thật chứ. Cảm ơn anh!

Nói rồi cô gái thiếp dần đi, tiếng nói xì xèo cũng vẫn dần rồi tắt hẳn. Huyết cũng cố chớp mắt một lát mà không sao làm nổi. Hắn nheo mắt nhìn vào cô gái, cô gái có mái tóc dài xoả tung với dáng ngủ đầy mệt mỏi. Không gian lạnh căm, người cô gái cũng toát lên một dòng khí lạnh buốt nhưng hắn lại thấy lòng mình ấm áp lạ kì.

Trải qua ba đêm cùng chờ đợi trong ngục tối, Huyết và Trinh trở nên thân thiết hơn. Mỗi khi bước ra khỏi ngục Huyết mới thấy rõ mặt cô, đẹp! Một vẻ đẹp mơ hồ toát lên trên gương mặt thẳng thốt khiến hắn rụng rời. Thoáng hình ảnh người yêu với giọt máu màu tươi trên chiếc drap nằm nào dội vào kí ức. Hắn bản thân như kẻ mất trí nhớ. Cả ngày ngắm nghía cô gái lạ mà lòng rối bời như tơ vò. Hắn cứ tự hỏi: *có thật cuộc đời có duyên nợ, có những sự tình cờ trở trêu đến thế?* Trinh vẫn quán lấy chân hắn như chưa nhận ra, hoặc đã nhận ra nhưng vờ như không biết.

Trên đường đi, họ phải vượt qua cây cầu vòng bảy sắc chênh vênh mà chỉ lỡ chân thôi họ sẽ làm môi cho lũ măng sà đói khát. Trinh run lẩy bẩy bên cạnh bạn đường. Trước mặt hắn, cây cầu mờ lung ảo ảnh không nhìn rõ hình dạng và chiều dài. Những hố tử thần hun hút trong lòng cầu mời chào nồng nhiệt họ vào cõi chết. Chỉ một bước lầm thôi, cả hắn, cả cô gái, cả lũ người sẽ rụng dần rụng dần và làm môi cho những cái miệng đầy răng nhọn đang há hốc chờ đợi.

Tiếng quấy mây vẫn đều đều vung lên dọa dẫm đôi phương. Vài kẻ đi trước đã rụng tõm xuống dòng nước miêng, tiếng kêu thất thanh bóp nghẹt ý chí của những kẻ chờ đợi tới lượt mình. Mỗi tiếng kêu vọt lên, hắn và cô gái

lại rùng mình nắm chặt lấy tay nhau. Hấn quay sang nói với cô gái và mọi người.

- Để tôi đi trước dẫn đường, nếu mỗi bước chân an toàn thì mọi người cứ theo đó, còn nếu tôi không may hẫng chân làm mỗi cho ác sà thì mọi người hãy tìm bước chân khác an toàn hơn.

Những kẻ đi sau đồng loạt gật đầu đồng ý, họ bám theo dấu chân hấn và cô gái trẻ, lũ quỷ áp giải đi sau cùng. Chân hấn dò dẫm trên con đường nhầy nhụa quyện dính đủ thứ màu bảy sắc như thứ bùn của đầm lầy nhão nhoẹt. Phía sau, đoàn người bám đuôi nhau hồi hộp dò dẫm theo từng dấu chân của người dẫn đường. Cứ mỗi lần hấn hẫng chân tưởng chừng như sắp rơi xuống đáy vực thì lũ người lại giật thót tim chờ đợi. Qua cây cầu thứ nhất, cách khoảng năm trăm mét họ tiếp tục phải đi qua cây cầu thứ hai. Cây cầu thứ hai là một cây cầu khỉ nằm trong dải khói âm u màu xám ngắt. Huyết lại nhận làm kẻ dẫn đường nguy hiểm. Phía dưới cây cầu không còn là những con ác xà luôn thèm khát máu thịt nữa mà là một dòng sông máu sôi sục luôn trực chờ được tiếp thêm máu và xương người.

Ở bước thứ nhất của cây cầu, hấn và đoàn người cảm nhận được mùi tanh lợm của máu bốc theo hơi khói nghi ngút trên dòng sông. Chiếc cầu xám ngoét càng trở nên chên vênh hơn bao giờ hết. Huyết cứ đi, đưa chân như một định mệnh. Trinh đã thụt lại sau cùng đoàn người. Huyết sang đến bờ bên này mà vẫn đầy lo âu thắc thỏm. Đoàn người lần lượt sang đến bờ chỉ còn cô gái và lũ quỷ. Lũ quỷ tạo khoảng cách đến vài mét để giám sát lũ người. Bỗng Trinh cất tiếng hét thất thanh, bậc cầu cuối cùng quá cao khiến cô hẫng chân lăn một vòng xuống khỏi bờ. Huyết chỉ biết chạy theo nắm chặt lấy bàn tay Trinh, nhờ sức kéo của mọi người để đảm bảo tính mạng cho mình. Trinh vừa nhìn xuống phía dòng máu sôi sục vừa hét lên.

- Buông tôi ra.

- Không! cô hãy nắm thật chắc vào, đừng bỏ cuộc.
- Buông ra đi! Nếu không tất cả chúng ta sẽ chết.

Đoàn người vẫn kiên nhẫn bám trụ trước dòng sông chết. Lũ quỷ không có phản ứng gì chỉ nhìn họ khinh khỉnh.

Đất đá bắt đầu có dấu hiệu sạt lở, Huyết và một vài người đứng gần mép vực nhất bị hất tung xuống. Họ bám trụ với nhau bằng những cánh tay. Tay cầm tay. Những cánh tay nối nhau

dài mãi từ những vòng đan xung quanh cây cổ thụ trên bờ đến cánh tay sắp chạm tới dòng chảy của máu. Hai tay cô níu chặt lấy cánh tay hắn, hai chân co cao, chỉ một người nữa sụt khỏi bờ đá thì cô sẽ phải tắm mình trong thân hình đỏ au của quỷ dữ. Lúc này nỗi sợ hãi thật sự bủa vây trong từng suy nghĩ của cô. Dòng sông vẫn sùng sục cuộn trào chảy miết, mùi máu sục lên ngàn ngạt khiến mũi cô đặc quánh. Chân cô vung vẩy và co gập mỗi khi những con sóng đánh những luồng bọt đỏ lôm lên cao. Nỗi kinh hãi bật lên thành lời.

- Cứu tôi với. Tôi không muốn chết.

Tiếng gào khóc của cô mỗi lúc một to và đầy quyết liệt. Đôi mắt sợ hãi cứ nhìn lên trên lại nhìn xuống dưới. Ý nghĩ về những cái xác rã nát thành máu đỏ chảy xiết, bộ khung xương lảng xuống đáy chông chát lên trên những bộ khung xương làm cô kinh hãi.

- Tôi không thể chịu đựng thêm nữa.

Hắn gào lên.

- Cô phải gắng lên, không ai được chết cả.

Một vài kẻ tản ra xung quanh và mang về một nắm dây rừng to tướng. Họ bắt đầu thả xuống để cứu những kẻ khôn khổ đang chơi vơi trên dòng sông chết. Trinh là người đầu tiên được ròng lên bờ, kế tiếp là Huyết, rồi cứ thế từ dưới lên trên tất cả đều đã an toàn trên bờ. Lúc này cô như quên hết mọi người

xung quanh chạy đến ôm chầm lấy Huyết khóc nức nở. Còn Huyết chỉ biết vỗ nhẹ vào vai cô và nói “*không sao rồi!*”, đồng thời liếc xéo sang một số kẻ ban nãy ung dung đứng một góc ngó nghiêng và bình phẩm những sự khốn khổ của họ. Đoàn người lúc này đã kiệt sức, trở nên vật vờ như đang đi đưa tang cho chính linh hồn mình vào cõi vô cùng tận. Ở cái cõi họ đang đến chỉ toàn một màu đen xám xịt và chết chóc. Dọc bờ sông máu họ đi tiếng khóc thê lương vắng vắng rơi lại từ mọi phía. Tiếng rên rỉ, hú vang của lũ súc vật chết oan uổng và đau đớn.

Đi hết dòng sông máu, đoàn người đi tìm khổ ải phải vượt qua khu rừng ma. Ở đây, những bóng ma lượn lờ trong dải lụa trắng tang tóc cất tiếng cười tanh lợm. Tiếng đàn bà rít qua kẽ răng: “*Oan uổng quá! Oan uổng quá!*”. Trinh níu lấy tay Huyết hãi hùng. “*Trả lại mạng cho tao. Máu. Máu. Máu...*”. Lũ người hoảng loạn. Lũ quỷ áp giải cũng nhìn quanh quất như đề phòng một sự bất chắc sắp diễn ra đâu đó. Bỗng “*A...a...a...!*”. Tiếng tên quỷ áp giải hàng sau cùng ném vào không trung rồi tắt lịm, tiếp theo đó là tiếng một người nữ trung tuổi, một ông ông già và một đứa trẻ. Không gian im ắng. Tất cả cũng im lặng vài giây trong một nỗi sợ hãi tột cùng. Khu rừng vầu âm u vắt vẻo những dải lụa ma trôi trào trộn trong tiếng gào khóc xé lòng. Tên quỷ trưởng áp giải đoàn lên tiếng trấn tĩnh.

- Tất cả hãy im lặng, không ai được lên tiếng. Đây là khu rừng ma, lũ ma ở đây tìm đến vì khát máu và khát tiếng người vừa chết chưa thoát xác. Các người hãy lắng lặng theo sau chúng ta. Nỗi kinh hãi sẽ sớm qua. Đây là cửa ải cuối cùng để đến đất của Sát Vương.

Ý thức được sự nguy hiểm đang rình rập mọi phía trong khu rừng âm âm mùi lá mục, vẩn khói đen ma quỷ, lũ người lắng lặng bước theo những tên quỷ dẫn đường. Sự im lặng đó đã đưa họ ra khỏi khu rừng ma đến đất của Sát Vương một cách an toàn. Quỷ coi tuần dờ sổ điểm danh, số người còn lại của

đoàn khổ sai là một trăm linh một người, tám mươi tám người còn lại đã làm
mồi cho ác thú và ma rừng.

“Cầu trời! cứu giúp con”.

Cô cứ lảo nhảm khẩn trời khẩn đất, khẩn chín phương mười hướng, khẩn tất cả những gì cô biết và khẩn ông. Đêm lạnh lẽo, Vân tập tễnh bước đi trên con đường đầy lá khô rơi. Những chiếc xe phân hủy rác tự động như những người làm nghề lao công chăm chỉ quét và hót sạch đến chiếc lá cuối cùng trong ngày. Cô không biết phải đi về đâu trên con đường bông bênh ấy. Lần cuối cùng Vân ra mộ ông chủ là vào một buổi chiều mưa gió, cơn mưa phùn như đám bụi màu bạc được trời rắc khắp thế gian. Vân khóc, nước mắt ướt nhẹp gương mặt khổ hạnh hòa lẫn với nước mưa ngòn ngọt mằn mặn. Vân gọi tên hắn, chỉ có tiếng mưa đáp lại, như tiếng trái tim đập vồn vã trong lồng ngực. Khắp nghĩa địa rộng lớn của một vùng ngoại ô thành phố, cô bắt gặp những gương mặt khắc khoải trên bia đá. Những bia đá xếp hàng dài đều tăm tắp. Cô nhìn tấm bia đá của ông nằm nhỡ nhơ một góc, bức ảnh dưới mái ngói đỏ của biệt thự nhà mồ. Cô đốt nhang, khẩn vái rồi hóa cho ông những tiền vàng ngân xuyên, gương mặt trên bia đá đầy mãn nguyện mà bi ai. Cô gọi tên ông, không có tiếng đáp trả, chỉ có mùi khói nhang nung nức khiến đầu óc cô váng vất và đau buốt. Vừa lấy tay bóp thái dương, cô vừa quỳ vấp xuống ôm trọn lấy tấm bia đá tưởng như vô hồn ấy mà trút ra bao nhiêu yêu thương, oán hận. Trong nghĩa địa buồn, một vài kẻ thăm mộ người thân vỗ nhẹ lên vai cô với cái nhìn đồng cảm. Họ tưởng cô là vợ của người quá cố. Họ trở lại với nén hương trên tay và xin phép cô được cắm lên mộ ông và cầu khẩn lảo nhảm điều gì đó mà cô nghe không rõ. Khi cơn mưa phùn dai dẳng đã chấm dứt sau

bao ngày, cô bỏ đi. Đã có lúc cô cặm nhấm, lang thang lên cây cầu bắc ngang qua con sông Hồng đỏ nặng phù sa. Cô nhìn xuống lòng sông, cơn gió mát chồm lên xỏ tung mái tóc xòa. Cô dùng dây chun cột nó lại, gió vẫn thốc lên từng đợt. Cô tự cật vấn mình *“có thật mình muốn chết, phải chết? Dòng sông kia sẽ dìu mình vĩnh viễn, sẽ đưa mình ra biển hay sẽ cất tiếng oán thán mình suốt mùa nước lũ”*. Khi cô cúi mặt nhìn xuống dòng sông cô thấy đôi mắt của hắn đang nhìn cô thẳng thốt. Đôi mắt chìm nơi khuôn mặt khắc khoải đau đớn. Hắn không nói gì cả, chỉ có tiếng gió và đôi mắt van lơn vùng vẫy trong sóng nước. Cô thôi không nhìn xuống dòng sông sâu hút ấy nữa. Con đường phía trước dài lắm, đủ để cho cô đi trọn cuộc đời đau khổ khi không có hắn ở bên. Cũng đến lúc cô nên trở về với mảnh đất nơi mà mình đã sinh ra hoặc chẳng tìm cho mình một tấm chồng nương tựa.

Cô trở lại ngôi nhà ấy một lần cuối. Cánh cửa kèn kẹt mở ra khi cô vặn khóa và đẩy cửa. Bà chủ đi vắng, chỉ có người con trai và mấy ả cave phàn son lòe loẹt đang ra vào nơi phòng ngủ tầng trệt của Nghiêm. Thấy cô, chúng thân nhiên ôm cổ hôn hít nhau và cười cợt đĩ thõa. Nghiêm không lên tiếng đuổi mà ném về phía cô cái nhìn khinh bỉ và ngạo mạn, hắn kéo tay ả cave mặt non choẹt chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi giở đồ vào phòng. Thò mặt ra ngoài hắn bảo: *“chúng mày đâu vào cả đây đi, đừng để ý, ô sin nhà tao đây, bị bà già đau khổ đuổi rồi! chắc nó về dọn đồ đây”*. Lũ trai gái đứng dậy, một mồi theo nó vào phòng. Nước đọng giọt to tướng trên mí, sống mũi cay xè như có ai vừa sức hạt tiêu. Cô tiến lại bàn cầm chiếc cốc pha lê ném mạnh vào cánh cửa phòng ngủ của hắn. Tiếng leng keng đáp trả. Cánh cửa bật mở, cái đầu rồi bù thò ra *“em yêu ghen hả, nếu thích cứ vào đây, có một suất cho em”*. Tiếng cười hô hô khiến lòng tự ái của cô bị xúc phạm nặng nề. Cô ôm mặt chạy. Trời tối dần, cô thấy mình nấc lên từng chập. Bỗng mây đen u ám cuộn tròn trên bầu trời báo hiệu một cơn giông kinh hoàng sắp ập tới. Và,

cũng trong chính lúc đó một cột lốc xoáy lớn từ trời cao cuốn tới vồ lấy cô rồi biến mất vào khoảng không bao la.

Chương II

Khi thượng đế tối cao đã chán ngán sự phức tạp của loài người, sự hỗn độn của thế giới ngài quyết định một cuộc họp nhằm thông báo với toàn vũ trụ về một cuộc chiến để phân sự sống còn. Con người là trung tâm của mọi rắc rối, là sự pha trộn của tốt-xấu, thiện-ác, lý trí-tình cảm...vì thế con người cần phải bị triệt tiêu bằng cách đưa vào một trò chơi hủy diệt giữa các thế lực đối cực nhau. Mỗi kẻ đã từng làm người chỉ được chọn cho mình một thế lực và sống tuyệt đối với thế lực ấy. Bởi thế vào năm 3001 trong một gia đình có thể bị phân tách ra làm nhiều thế lực. Cha con, vợ chồng ly tán. Người đi theo cái thiện tuyệt đối, kẻ đi theo cái ác vô cùng, người chỉ sống với tình thương và tha thứ. Kẻ chỉ có luật pháp không tình thương. Cuộc chiến nội bộ trong các thế lực bắt đầu bùng nổ để tìm ra những kẻ chỉ huy tối cao chuẩn bị cho cuộc chiến bùng nổ trên toàn thế giới diễn ra giữa các thế lực chủ chốt: Cái ác tuyệt đối (giáo sư ma và đội quân máy móc, yêu nữ sa chiến), luật pháp trừng trị tuyệt đối (đội quân địa ngục, đứng đầu là Diêm Vương Quỷ Đỏ, sau có: Quỷ Sát – Sát Vương, Quỷ Dâm – Dâm Vương, Quỷ Đen – Đen Vương,

Quý Ác – Ác Vương, Quý Quan – Quan Vương, Quý La – La Vương, Quý Nghiệp – Nghiệp Vương, Quý Đại – Đại Vương), cái thiện tuyệt đối (Thần Hòa Bình, Da Nâu, Trinh Nguyên, Hương Hương và đội quân thiên đường) nhưng vẫn nhen nhóm và phát triển một thế lực đặc trưng cho chính loài người được nhìn ở góc độ trần trụi nhất (Thần Hủy Diệt) vì ở thế lực này tồn tại cả cái xấu cái ác lẫn cái tốt đẹp thiện lương. Những cung bậc đó đan xen pha trộn tạo thành những mâu thuẫn trong chính nội tại con người. Cũng chính sự phức tạp đó lại khiến Thần Hủy Diệt là người có sức mạnh lớn nhất trời đất. Xong không ai biết những kẻ đứng lên lãnh đạo các thế lực không phải do vô tình mà là một trò chơi, sự sắp đặt của Thượng Đế. Họ từ những kẻ bình thường mang trong mình đủ mọi trạng thái hỉ-nộ-ái-ố bị kéo lên tuột đỉnh của cái ác cũng như cái thiện mà chính họ không ý thức được hết. Mọi việc cứ diễn ra ngẫu nhiên cho đến khi họ thực sự rơi vào cuộc chiến và buộc phải gạt bỏ những nghi hoặc về chính mình để tập trung cho cuộc chiến ấy.

Các Thế Lực Sẵn Sàng Tham Chiến

Cuộc tranh giành quyền lực giữa các thế lực trong địa ngục trở nên gay gắt khi hần bước tới điện thứ hai trong chín tầng địa ngục. Cuộc chiến đầu âm thầm diễn ra từ điện của Sát Vương, nơi những hình phạt man rợ được áp dụng cho những kẻ gây tội sát sinh.

Khi hấn, lũ quỷ và bọn người đến nơi thì địa ngục của Quỷ Sát là một đồng đồ nát. Lúc này, lũ quỷ dẫn giải đánh hơi được hiềm chẳng lành sắp ập tới điện của Quỷ Đỏ liền gấp rút trở về thông báo bỏ mặc lũ người bơ vơ tự tìm đường thoát thân. Trong sự hỗn độn của lũ người toán loạn dẫm đạp lên nhau hòng chạy trốn khỏi địa ngục khi ấy đang tràn lan một đội quân màu xanh giết chóc, Huyết để vuột mất bàn tay bé nhỏ ấm nóng của Trinh khi va vào những người cùng trốn chạy.

Như một bản năng của loài người còn sót lại, hấn lao đi mãi miết. Đội quân màu xanh góm giếc bắt đầu lung sục mọi góc ngách. Chúng chui ra từ vách đá, chui lên từ lòng đất và xuất hiện ở bất cứ nơi đâu. Huyết len vào một đường hầm tối om và ẩm ướt. Hấn thấy mình bất lực, thấy mình khóc lóc vì đau khổ và sợ hãi. Phía cuối đường hầm có một ánh sáng le lói, hấn cứ nhằm thẳng hướng đó mà chạy tới. Thoát ra khỏi đường hầm đó, hấn thấy mình đứng trên một bãi đất trống rộng lớn, dưới chân chỉ có một vài loại cỏ cây xơ xác. Hấn ngược mắt lên, vách đá ngun ngút. Hấn đang ở tầng thứ hai, đang dần đi xa khỏi mặt đất dần thân vào những cuộc truy đuổi của quỷ dữ. Ngay trên những vách đá phía đằng kia thôi, những bộ xương người thảm hại được treo la liệt khắp nơi. Dưới chân hấn, những mảnh xương rời rạc, những chiếc đầu nâu chắp vá lẫn lóc. Trong một giờ chết nào đó của địa phủ chúng sẽ đứng dậy đi lại như con người. Chúng gọi đó là giờ hoàng đạo, giờ của ma quỷ tái sinh.

Bồng Huyết nghe thấy một tiếng chuông điểm canh giờ hoàng đạo phát ra từ điện Diêm Vương, hấn giật mình lùi lại vài bước. Tiếng chuông ngân dài và vang rọi lại từ mọi phía. Những âm thanh tách rời va đập quay đi trở lại làm tan rách lớp màng nhĩ mỏng tang buốt nhức. Nhiều bộ xương người nguyên vẹn nhảy xuống khỏi vách đá, đi bằng hai xương chân tiến về phía hấn. Những bàn tay xương xẩu huơ huơ ra quờ quạng như đang tìm kiếm hơi

người, như những kẻ oan khuất đòi kẻ thù trả lại tính mạng. Huyết run rẩy nép vào một tảng đá to, những chiếc đầu nâu lăn lóc chạm gót chân, xả lên mu bàn chân lạnh buốt. Một bộ xương màu nâu xám xịt như xương người chết cháy đã kịp nhảy bổ xuống ngòi trên cổ hắn từ phía sau. Bộ móng sắc nhọn đang tìm mọi cách cắm phập vào gương mặt trắng bệch khiến máu rỉ ra tràn chảy xuống cằm, xuống ngực. Con đau tràn ngập khắp thân thể. Nỗi đau dớn da thịt khiến sức mạnh trong hắn tăng lên gấp bội, hắn dùng tay thốc bổng bộ xương màu nâu xám lên không trung rồi ném mạnh vào vách đá khiến nó rớt xuống gãy vụn. Những chiếc đầu nâu ngoái lại phía đông xương đã trở nên bất động rồi lại quay ra nhìn Huyết như một đội quân kinh hoàng sát khí đằng đằng. Chúng đồng loạt tiến về phía hắn. Những tiếng kêu ú ớ, tiếng xương răng rắc vang lên dội vào lỗ tai. Xương người chết bao vây hắn từ mọi phía. Hắn lùi lại phía sau, dò dẫm trườn sát về phía cửa hang sau đó húc đổ tất cả những kẻ cản đường và bỏ chạy.

Huyết chạy mãi miết, mồ hôi ướt đầm, chạy hết đường thì đứng trước một hố đen sâu thăm thẳm. Hắn cúi xuống, hun hút hun hút. Tám biển màu xanh có mũi tên chỉ xuống ghi dòng chữ: Vực không đáy. Huyết quỳ một bên chân, ánh mắt tuyệt vọng, còn chút sức lực cuối cùng Huyết ném về phía đáy vực những tiếng la hét điên cuồng. *“Làm sao để thoát khỏi cõi địa ngục này đây?”*. Câu hỏi ấy cứ vẫn lên trong suy nghĩ và tuyệt vọng cùng suy nghĩ. Đúng lúc ấy, từ dưới lòng đất phía sau hắn chui lên một đội quân yêu nữ màu xanh với đôi mày dữ tợn. Đôi mắt chúng xanh lè xoáy sâu phát ra thứ ánh sáng nhòe nhoẹt. Chúng dùng tia lửa phóng về những bộ xương di động, từng khúc xương gãy vụn và phút chốc bốc thành tro bụi. Huyết này giờ đứng nép vào một góc chứng kiến những kẻ mới đến chiến đấu với lũ xương người nhưng vẫn chưa đoán định được chúng đến với âm mưu gì. Sẽ cứu giúp? Hay sẽ giết hại? Giọng hắn run rẩy.

- Các ngươi là ai?

Một kẻ trong số chúng lên tiếng. Giọng điệu chậm và ồm như âm thanh phát ra từ con chíp gắn trên bọng người máy.

- Đội quân của Nữ Vương Sa Chiến.

- Nữ vương Sa Chiến là ai? Có phải là người tới giải thoát chúng tôi.

Vẫn giọng nói chậm và ồm như trên.

- Chủ nhân của chúng ta muốn thôn tính cả địa ngục này và cả mặt đất trên kia nữa, nên ngài cần một đội quân hùng mạnh. Bên trong nhà ngươi có một sức mạnh kỳ lạ, ta nhìn thấy điều đó qua đôi mắt ngươi, hãy phục tùng chủ nhân của chúng ta ngươi sẽ có một chỗ đứng trong trời đất này.

- Các người muốn tôi trở thành người của mình?

- Đúng vậy!

- Nhưng tôi chẳng có một chút sức mạnh nào như các người vừa nói.

- Ngươi có trái tim của Thần Hủy Diệt, kiếp trước hắn đã phạm sai lầm và đã từng bị cai quản trong chín tầng địa ngục. Hắn trốn thoát và đầu thai trên trần thế. Khi hắn còn nhỏ, chính Mạnh Bà Bà đã phải lên trần để ép hắn ăn cháo lú. Hắn không phải ai khác mà chính là nhà ngươi bây giờ.

Huyết suy nghĩ, chả lẽ đúng là mình có kiếp trước thật. Nhưng lại nghĩ, ai cũng có kiếp trước. Hắn không thể phân biệt được thật - giả, nếu là Thần Hủy Diệt thì sao trong mình không có một chút sức mạnh nào cả. Đầu óc hắn như muốn nổ tung. Với hắn kiếp trước bây giờ có lẽ chả còn ý nghĩa và tác dụng gì.

- Nhưng giờ tôi chẳng còn gì cả. Tôi đã chết.

- Nhà ngươi là sự bất diệt, nhưng vì ngươi có sứ mệnh phải là chiến binh trong địa phủ này nên Quỷ Đỏ đã đưa ngươi trở lại.

- Diêm Vương không hề dă động tới chuyện này.

- Hắn ta là người thông minh, hắn không cho ai hay kể cả nhà ngươi, bởi hắn biết nếu lộ điều đó ra thì sự hủy diệt sẽ càng trở nên nhanh chóng hơn. Nữ Vương Sa Chiến vì biết nhà ngươi đang ở tầng thứ hai địa ngục nên đã dùng lời nguyên ngàn năm và duy nhất của nàng giúp chúng ta xâm nhập vào đây để giải cứu ngươi về với vương quốc ảo ảnh.

- Theo như ngài nói, thì tôi phải làm gì?

- Đi theo chúng ta.

Lũ quỷ xanh vẽ một đường tròn lên không khí, những đường sáng xanh uốn lượn sóng sánh như một thứ ảo thuật. Chúng bắt đầu tan vào trong vòng sóng ấy. Tên quỷ cuối cùng giục già Huyết.

- Vào đi.

Huyết cũng đưa chân bước vào vòng sóng, ngay lúc đó hắn thấy mình chìm sâu và rơi trong một dòng xoáy điên cuồng. Dòng xoáy ấy chồm xiết hắn như một cơn vũ bão cho đến khi hắn rơi tồm xuống một cung điện nguy nga. Lũ quỷ xanh thúc hắn dậy đưa hắn tới gặp chủ nhân của chúng. Hắn hỏi:

- Đây là đâu?

- Cung điện của Quý Sa Chiến.

- Tôi muốn hỏi nó đang nằm ở tầng thứ bao nhiêu của địa ngục?

- Nó không nằm ở tầng nào hết, đừng nhiều chuyện.

Hắn không hỏi thêm gì nữa mà đưa mắt quan sát cung điện dát vàng sáng loáng. Nhưng có một điều lạ là trong cung điện dát vàng và rực rỡ màu sắc trang hoàng đó luôn u uẩn những đám mây màu đen bông bênh trôi nổi. Ghế bọc da rồng đặt chính giữa điện, phía trên là tấm bảng khắc bốn chữ xanh lấp lánh "*Nữ Vương Sa Chiến*". Càng đi sâu những dải khăn xanh vắt vẻo trên các cột sà rủ xuống càng nhiều. Có vẻ chủ nhân của nó là một người điệu đà, hoặc chẳng phép thuật của cô ta liên quan nhiều đến khăn áo. Hắn nghĩ vậy để trấn tĩnh nỗi lo lắng trong lòng mình, xua tan đi những hình dung về kẻ mà

mình sắp phải kiến diện. Hấn nghĩ chắc chắn kẻ đó cũng giống quỷ dữ của địa ngục, là loài ma quỷ tái sinh với gương mặt gớm giếc, miệng rộng đến mang tai, mắt tô xanh thẫm, mặt trắng bệch như xác chết... Vào đến gian phòng sâu nhất trong cung điện, hấn nhìn thấy một người đàn bà, cô ta đẹp và quyến rũ. Không giống hình dung của hấn, cô ta có gương mặt thanh thoát, cái miệng nhỏ nhắn và đôi mắt buồn thắm. Khi nhìn thấy Huyết, cô ả ré lên một tràng cười làm rung chuyển cả cõi cung điện hư ảo.

- Ôi! Thần Hủy Diệt đáng kính của em, thật khéo là dù ở cõi nào, anh cũng vẫn là người đàn ông của em.

Đôi mắt lẳng lơ của ả nhìn hấn như muốn ăn tươi nuốt sống. Hấn né tránh ánh mắt đó bằng một tiếng thở dài ngao ngán. Trong suy nghĩ thoáng thấy nỗi sợ hãi chồn vờn trên da thịt.

- Cô là ai? Sao lại bắt tôi?

- Anh không nhớ một chút gì về em thật sao? Nghĩa vợ chồng bao năm mà anh cũng quên nhanh đến vậy.

Nghĩa vợ chồng? Hấn không biết ả đang lăm nhảm điều quái quỷ gì nữa. Hấn thấy lợm cổ họng vì cái cách mà ả nói về mối quan hệ giữa ả và hấn. Đôi mắt đẹp và buồn biến đổi nhanh chóng, giờ nó trở nên lẳng lơ và khát máu. Hấn thì không nhớ gì về quá khứ mà ả đang nói cả, cho tới tận lúc này hấn chỉ nhớ duy nhất cô nàng có nước da nâu, người vợ và thằng con trai vô cảm. Thêm một vài tình tiết nhỏ, không có ai tên Sa Chiến trong tiềm thức của hấn. Hấn đưa tay vò tai bứt tóc.

- Tôi đã từng là chồng cô?

- Phải! anh không nhớ gì ư?

- Tôi không...

- Em sẽ giúp anh lấy lại trí nhớ.

Người đàn bà tiến lại gần, ả vúi lấy vai, vúi mặt vào ngực Huyết. Ngồi trong lòng hấn với gương mặt vênh vào trơ trên nhất.

- Anh không còn nhớ em nữa, điều ấy khiến em buồn. Anh không biết rằng bao năm qua em giường đơn gối chiếc mong nhớ anh.

Huyết để mặc ả phủ gục vào mình như thế cho đến khi ả chợt nhớ ra một điều gì đó. Ả sai người đưa Huyết vào cung chính. Ở đó, Huyết mặc lên người những bộ đồ kịch cỡm lạ hoắc. Đó là thứ đồ của thần thánh hay đại loại kiểu như vậy. Xong xuôi, ả đuổi hết lũ hầu cận ra ngoài và đóng cửa gian phòng chính. Ả quay nhìn Huyết mỉm cười tình tứ rồi dùng tay xoay chiếc đầu rồng trên ngai nữ vương, bỗng có tiếng rung chuyển ầm ầm vang lên. Phía sau tấm rèm lớn mở ra một cánh cửa bí mật. Ả kéo hấn băng qua cánh cửa đang rộng mở, phút chốc những tiếng ầm ầm rung chuyển lại vang lên, cánh cửa đóng sầm lại.

Có một chiếc gương lớn.

- Nó có nghĩa là gì?

- Đây là chiếc gương thời gian, nó có thể đưa chúng ta về quá khứ, dù quá khứ ấy có trôi qua hàng nghìn năm đi nữa.

- Còn đằng kia?

Hấn chỉ tay về nơi phát ra thứ ánh sáng lạ.

- Đó là viên ngọc sức mạnh, em đã trộm được nó từ điện của Sát Vương trong đợt đột nhập địa ngục vừa rồi. Em đã đánh cắp nó trong khi lũ lâu la của em giải cứu anh, chỉ tiếc viên ngọc đó không dành cho phụ nữ. Nếu anh chấp nhận quay lại với em để cùng tạo nghiệp lớn em sẽ không tiếc anh bất cứ thứ gì.

Huyết nhìn người đàn bà đầy nghi hoặc, ả đối với hấn có vẻ như quá tốt bụng. Nhưng lòng dạ đàn bà nông sâu thế nào hấn còn chưa tỏ, biết ả thật lòng hay muốn lợi dụng hấn vì điều gì.

Hắn hỏi:

- Làm sao em đánh cắp được nó, Sát Vương là một Diêm Vương có sức mạnh rất lớn vì ông ta là người trực tiếp chỉ đạo những tiểu ngục thọ tội sát sinh. Tôi không tin là ông ta lại để thua một người đàn bà như em.

Ả cười gượng.

- Tất nhiên, em đã phải dùng lời nguyền ngàn năm mới đột nhập được vào vương điện của hắn. Thật ra là do em may mắn. Viên ngọc đó là viên ngọc mà Sát Vương quý trọng như tính mạng của mình. Hắn để nó trong chiếc hòm chỉ có một chiếc chìa khóa duy nhất và luôn mang theo bên mình. Em đột nhập vương điện đúng lúc hắn đang tắm trong bồn hoa sen, em đã lấy trộm chiếc chìa khóa trong sòng áo vua chúa của hắn để trong điện Diêm Vương. Thêm lợi thế nữa, em là người của cung điện ảo ảnh nên khi em mở khóa chiếc hòm không có kẻ lâu la nào nhìn thấy cả. Sau đó, em lại khóa chiếc hòm lại như cũ và tẩu thoát cùng viên ngọc.

- Thì ra vậy, em thật tài giỏi và ma mãnh nữa.

- Tất nhiên rồi, chồng yêu của em ạ!

Hắn giả ngược mắt lên trời trút một tiếng thở dài.

- Chỉ tiếc tôi chẳng nhớ gì về em cả.

Ả cuống quýt.

- Em sẽ giúp anh nhớ lại.

- Bằng cách nào?

- Em sẽ cho anh xem quá khứ đẹp đẽ của chúng ta ngày trước.

Ả nhìn vào chiếc gương, hai mắt ả mở căng hết cỡ, miệng lầm rầm đọc thần chú, hai tay khua loạn xạ: *“Úm ba la xì bùa. Úm ba la xì bùa. Úm ba la xì bùa. Gương linh linh. Người linh linh. Trở về quá khứ. Tìm về quá khứ”*. Ả đọc ba lần câu thần chú. Chiếc gương lóe sáng rồi hiện lên những hình ảnh lạ

lắm của thời khai mở. Hắn bị hút vào một quá khứ xa xôi cách đây hàng ngàn năm trong chiếc gương thần kỳ của ả.

Những người thủ lĩnh của địa ngục đang trang bị cho mình những gì tốt nhất có thể để chống lại kẻ thù. Ở điện thứ nhất, Quỷ Đỏ ngồi xếp vàng trên chiếc ghế bành trong phòng ngủ của mình. Hàng đồng sổ sách cũ kỹ và rách nát được ngài bày biện lộn xộn trên mặt bàn. Ngài cẩn thận lật dở từng trang sách và tra cứu kỹ càng. Ngài dừng lại ở hai cái tên là Đấng Tạo Hóa và Thần Phá Hoại. Ngài nhớ lại Đấng Tạo Hóa, vị thần được ba cõi tôn sùng luôn chiến đấu vì chính nghĩa, là kẻ sống có trách nhiệm và biết hi sinh cho nhân loại. Ngài xuất hiện ở bất cứ đâu với vẻ bề ngoài giản dị và thân thiện, cứu giúp bất cứ ai gặp hoạn nạn cần đến ngài. Cũng bởi sự nhơn từ giúp đỡ chúng sinh, không ít lần ngài gây hấn với Thần Phá Hoại – một kẻ trông vô cùng nhếch nhác, tay chân lấm đầy bụi bẩn, đầu tóc rối lù bù, hơi thở hôi hám và luôn gây ra những tội ác khó dung tha. Trong hàng ngàn năm tồn tại, hắn đã giết hại vô số người, hãm hiếp bao con gái nhà lành, phá hoại mùa màng, giết hại súc vật... Để bảo vệ chính nghĩa và công bằng cho người dân vô tội, Đấng Tạo Hóa đã đứng lên thách đấu một sống một còn với kẻ gây nhiều tội ác. Kết cục cả hai người cùng tử trận trong cuộc chiến đó, trong khi cái chết của Đấng Tạo Hóa được cả ba cõi vô cùng thương tiếc và tiêu tốn không biết bao nhiêu nước mắt, lòng kính trọng thì sự kiện về cái chết của Thần Phá Hoại lại là trọng tâm của những lễ hội ăn chơi nhảy múa diễn ra khắp mọi nơi trên hành tinh. Đã hàng nghìn năm rồi mà ngài ngỡ như vừa hôm qua, hai vị thần đều đã kịp để lại cho mình những hậu duệ, hiện những điều tiên tri về hai hậu duệ đó đang khiến ngài lo ngại. Trong gian phòng u ám nhờ ánh sáng màu đỏ nhạt,

những đầu lâu sỏ dây thép treo dọc các sà gỗ lim, xác quỷ sảy khô bị trói chặt chân tay trong tư thế thất cổ đung đưa. Ngài đứng dậy, bắt hai tay ra sau đi đi lại lại, cái bóng lớn trùm một khoảng đen lên bức tường lơ nhờ đỏ. Ở đó, trong căn phòng và bức tường đó, ngài thấy chiếc bóng của mình lạnh lẽo cô đơn vô hạn. Ngài đang suy tính điều trọng đại, cái điều mà ngài chẳng thể chia sẻ cùng ai. Ngài nhớ đứa con gái vô tư như nước của ngài, đứa con mà đường kiếm của ngài đã hạ xuống một cách vô tình và tàn nhẫn. Ngài thấy người con rể khổng lồ giãy dụa trong tiểu *ngục rút gân* đau đớn và oan ức. Chàng vật vờ la hét trên nền đất nhão nhọt cho đến khi cái chết chiếm lĩnh toàn bộ thân thể to lớn của mình, con gió lạ ghé qua mang sự sống trả lại cho tất cả những kẻ đang thọ tội để họ tiếp tục bị quỷ sai rút gân đau đớn kinh hoàng, chỉ riêng chàng là không bao giờ còn tỉnh lại nữa. Xác của chàng được Diêm Vương Quỷ Đỏ đưa tới ngục băng giá bảo quản. Ngài thường lui tới đây để thăm viếng con rể và làm rằm những câu xin lỗi vô nghĩa muộn màng. Ngài hết mực yêu thương lũ cháu ngoại, truyền cho chúng sức mạnh và phép thuật để chúng trở thành những chiến binh dũng mãnh với lý tưởng bảo vệ sự an toàn tuyệt đối của địa phủ. Chúng không biết gì về thân thể cao quý của mình, ngài dẫu chúng, và nếu ngài không dẫu chúng thì rất có thể chính ngài sẽ trở thành mục tiêu tấn công của chúng. Ngài thở dài thườn thượt, nỗi cô đơn và cô độc làm ngài càng già đi trông thấy.

Ngài vừa thu nạp thêm một đội quân những linh hồn mới chết. Đó là những sát thủ gan góc và lì lợm, ngài đã phải cất công tìm kiếm trong một khoảng thời gian ngắn ngủi để sẵn sàng chiến đấu với mọi thế lực chống lại mình. Ngoài những linh hồn vừa quy phục ngài còn có đội Quỷ Đỏ khổng lồ là lũ cháu ngoại to lớn dũng mãnh của ngài. Đó là những kẻ sở hữu gương mặt xấu xí và góm giếc, những chiếc sừng nhọn hoắt và cái miệng rộng ngoác toàn những răng nanh.

Kẻ thù đầu tiên tìm đến điện của Quỷ Đỏ là đội quân robot của Giáo Sư Ma, người được mệnh danh là tài giỏi và tàn ác. Những thế lực muốn thôn tính mặt đất và địa ngục ngày càng nhiều. Lão đã sản xuất ra một đội quân máy móc điều khiển từ xa, một trong số ấy sắp tấn công tầng thứ nhất của địa ngục.

Trong cuộc họp giữa các Diêm Vương cách đây năm ngàn năm, họ đã dùng phép thuật và sức mạnh của mình hợp lại để tiên đoán tương lai. Trong lần tiên đoán đó, tất cả sửng sốt khi thấy cuộc chiến hỗn độn diễn ra giữa các thế lực trong năm ngàn năm sau theo lịch trường niên của địa phủ. Điện của Quỷ Đỏ được coi là chìa khóa của địa ngục vì nó rộng lớn vô biên. Quỷ Đỏ cũng được mệnh danh là người có sức mạnh lớn nhất trong chín tầng địa ngục. Ngài không chỉ căm sở sống chết của loài người mà đối với những tên quỷ ở các điện nếu mắc sai lầm ngài cũng có quyền từ chối sự sống.

Ngài đã chuẩn bị cho cuộc chiến cách đây hàng ngàn năm. Ngài nuôi một đội quân Quỷ Đỏ khổng lồ trong hầm kỳ ảo, căn hầm giam giữ những linh hồn ác độc không được siêu sinh. Đội quân Quỷ Đỏ là những tên quỷ có thân mình đỏ rực như lửa địa ngục, khuôn ngực vạm vỡ như mây trời, những bắp tay bắp chân săn chắc như sắt cột trụ và những chiếc sừng nhọn hoắt như đao kiếm. Đội quân của ngài được hình thành từ sự kết hợp giữa công chúa Hoa Vương (con gái ngài) và Đại Nhân (gã khổng lồ cuối cùng còn sót lại của trái đất). Ngài đã nhân bản lũ con cháu của ngài thành một đội quân hùng dũng sẵn sàng chiến đấu theo lệnh của ngài. Để bảo đảm cho sự an toàn của trời đất ngài đã giết hại đứa con gái yêu quý của mình cùng chồng nàng. Những tiên đoán buộc ngài phải làm điều đó, chúng sẽ là những thế lực đầu tiên ngăn cản ngài dùng đội quân Quỷ Đỏ.

Giáo Sư Ma không thể ngờ được rằng lần ra quân đầu tiên của các chiến binh Robot lại vấp phải một thế lực vô cùng lợi hại. Trước cánh công

địa ngục – chỉ là một hang động u tối và lẫn vẩn khói xám, những con chó hầm hờ xông ra đầu tiên cào cào xuống nền đất đá khô cằn và hít hà khắp chốn. Đội quân Quỷ Đỏ lần lượt tiến ra sau, thân hình rùng rục lửa, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên, những đường gân giãn giật chảy như những ống dẫn xả nước thải của các nhà máy lớn trong chuỗi nhà máy chế tạo Robot của Giáo Sư Ma. Hắn nhìn lại đội quân của mình, thấy chúng là lũ chiến binh tí hon đáng thương hại, không bộ não, không trái tim. Đội quân Quỷ Đỏ rầm rầm tiến tới, gần hai trăm ngàn robot hiện đại nhất của lão bị quăng ra khỏi cửa địa ngục bởi đội quân khổng lồ. Chúng bóp bẹp lũ robot tí hon của lão trong bàn tay to lớn như những thung lũng dưới chân núi lửa. Mặc dù lũ robot cũng phản kháng bằng cách tạo ra những tia lửa sét nhưng hoàn toàn bị các thân hình to lớn với lớp da dày như vỏ trái đất của những chiến binh Quỷ Đỏ vô hiệu hóa. Những bàn tay vươn dài quờ quạng và bóp bẹp lũ robot thành đồng phế thải tỏa ra những vụn khói khét lẹt. Lão tháo chạy và quyết định dành thêm thời gian để cho ra một thế hệ Robot khổng lồ tương đương với đội quân Quỷ Đỏ. Đội quân sau này của lão sẽ được gắn con chip tự động hóa tất cả, tự động phun lửa sét, tự động đâm chém kẻ thù, tự động chỉ ra những luồng điện có thể thiêu chui cả một thành phố lớn. Bài học lần này đã giúp lão đúc kết những kinh nghiệm quý báu cho cuộc chiến kế tiếp.

Trong khoảng thời gian này Huyết không còn mang tên con người nữa mà chúng gọi hắn là Thần Hủy Diệt. Thần Hủy Diệt được Sa Chiến giúp lấy lại sức mạnh trước kia bằng cách đào sâu quá khứ và ngồi tu luyện công lực trên giường băng trong căn hầm bí mật. Phép thuật của hắn vốn là sự sát sinh và hủy diệt nên sau khi lấy lại được gần một nửa số công lực trước kia hắn gần như trở thành một người khác hẳn, lạnh lùng vô cảm. Bên cạnh nỗi sợ hãi thường trực thì trong hắn lúc này còn được bổ xung thêm lòng kiêu căng và

tự phụ. Hắn bỗng trở nên khát thèm rõ dãi những thứ đồ ăn nhiều chất đạm và chất béo. Thứ đồ ăn mà chúng mang đến cho hắn hàng ngày bao giờ cũng có thịt ác thú và rượu mạnh, thứ rượu ngâm cao hổ cốt, máu mãnh thú, chỉ nhấp lên đầu lưỡi đã thấy sức nóng lan tỏa toàn thân, mùi tanh tươi ợ lên sống mũi... Nhờ sự chăm sóc tận tình của Sa Chiến và được bồi bổ thể lực mà sức mạnh của hắn hồi phục khá nhanh. Hắn đã dần dần biến đổi diện mạo trở về như trước kia.

Ngày nào người đàn bà mang tên Nữ Vương Sa Chiến cũng đến với hắn như một người vợ hiền ngoan, bởi ả là người rõ nhất hắn chính là con át chủ bài trong cuộc chiến lần này. Đội quân nào có hắn thì đội quân ấy sẽ giành được hai cõi trần gian và địa ngục, chỉ cần làm chủ được hai cõi này thì việc thôn tính thiên đường sẽ không mấy khó khăn. Người của thiên đường vốn quen với cuộc sống nhàn hạ, vui vẻ và sa hoa nên không mấy khi nghĩ đến chiến tranh. Họ sẽ chẳng bao giờ địch nổi với đội quân đã làm chủ hai cõi, nên hiện tại thiên đường được coi là chốn bình yên nhất khi cuộc chiến đang bắt đầu nổ ra và có dấu hiệu quyết liệt.

Những thành phố trên mặt đất rải rác có những dấu hiệu sụt lún và đổ vỡ, điều đó khiến cho con người khắp mọi nơi trên thế giới trở nên lo ngại. Các nhà khoa học và các nhà nghiên cứu địa chất cho biết tình trạng động đất ngày càng có dấu hiệu gia tăng với cường độ mạnh. Một thông tin phát trên truyền hình vệ tinh làm cả loài người sửng sốt, là đến năm 3001 trái đất sẽ nổ tung và loài người có nguy cơ bị diệt chủng. Lúc đó đang là năm 2995, loài người trở nên tuyệt vọng. Họ bỏ việc hàng loạt, các cơ quan, xí nghiệp đóng cửa. Tất cả các tiệm ăn, tiệm mua sắm trở nên quá tải. Theo dự đoán thì trong thời gian tới rất có thể những tiệm ăn tiệm giải khát và những nơi mua sắm nổi tiếng cũng sẽ đóng cửa để hưởng thụ cuộc sống vương giả cuối cùng trước khi trái đất nổ tung. Trước khi cuộc chiến dưới địa phủ nổ ra thì thế giới loài

người đã thật sự trở nên hỗn loạn. Vì không còn ai lao động sản xuất ra sản phẩm đồ ăn thức uống nên số hàng đóng hộp và đóng gói tiêu thụ nhanh chóng mặt và trở nên cực kỳ khan hiếm. Hàng triệu người ở khắp các thành phố và các vùng miền núi, các miền quê nghèo chết đói hàng loạt, xác người la liệt. Họ cũng không buồn chôn những cái xác vật vờ, chồng lên nhau thối rữa nữa, bởi ý nghĩ rồi tất cả sẽ chết và khi mình chết ai sẽ chôn cất mình. Hoặc trái đất sẽ nổ tung, chôn cất người chết bỗng trở thành những trò lố bịch vô nghĩa lý.

Khi tất cả bỗng trở nên báo động thì xuất hiện một vị sứ giả của thiên đường tìm đến, người đó không ai khác chính là cô bé Hương Hương đã từng bị Thần Hủy Diệt đâm chết. Cô trở lại dương gian trong đôi cánh màu trắng ngà trong trẻo. Cô kêu gọi loài người hãy chăm lo đến cuộc sống của mình, tất cả là sự lừa bịp, trái đất sẽ được bình an và con người cũng vậy. Khi loài người hỏi cô là ai? Từ đâu đến? Cô nói cô là tiên nữ Hương Hương sứ giả hòa bình đến từ thiên đường. Những vị chức sắc và toàn bộ cư dân của thiên đường thực sự lo ngại cho cuộc chiến ở địa phủ và số phận của loài người trên trái đất. Họ sẽ giúp một phần nếu có thể. Cô trả lời phóng vấn trên kênh truyền hình OIO phát đi toàn thế giới nên được cả thế giới hưởng ứng nhiệt tình. Những kẻ còn chút sức lực rút nước mắt và khóc tím tức trước vẻ kiêu diễm đầy sức sống của vị tiên nữ. Cô ban phát cho họ sức khỏe và lòng tin, loài người lại bắt đầu trở lại với công việc của mình bù đắp những tổn thất lớn lao về người và của đã phạm phải. Giáo Sư Ma đã theo dõi tất cả qua màn hình vi tính trong viện nghiên cứu của lão và vô cùng tức giận. Mọi kế hoạch của lão đã bị chặn đứng nhưng lão không thể ra ngoài trong thời gian này. Lão tạm thời để cho loài người được yên ổn. Khi đã hoàn thành đội quân Robot khổng lồ lão sẽ ra khỏi đây và phá hủy tất cả, lão sẽ thay thế con người trên trái đất bằng những chiến binh robot và những cô nàng búp bê silicon xinh

đẹp quyến rũ. Chúng còn đáng yêu hơn cả những ả đàn bà vụng về và ngu dốt. Nghĩ đến những viễn cảnh đó lão khoái chí ngẩng gương mặt teo tóp dài nhằng cười man dại.

Đội quân của Quỷ Đỏ sau khi giành thắng lợi, biết được kế hoạch sau này của Giáo Sư Ma họ bắt đầu có những hướng đi mới. Cả ba cõi thiên gian – trần gian – địa gian đang đổ dồn mọi sự quan tâm lớn nhất vào Thần Hủy Diệt, kẻ có đủ sức mạnh để san phẳng mọi thứ. Giờ vị thần này đang nằm trong tay Sa Chiến, lợi thế đang thuộc về thế lực ảo ảnh của nữ quái xây cung điện trong không khí giữa mặt đất và lòng đất. Đối với Thần Hủy Diệt chỉ có hai cách duy nhất là thu phục ngài hoặc giết bỏ ngài. Nếu thu phục ngài, thế lực đó sẽ có một sức mạnh vô biên, nhưng điều đó không hề dễ dàng vì ngài vốn nổi tiếng là kẻ dễ bị dẫn dụ và che mắt, ngài có thể theo bất cứ ai khiến ngài tin tưởng để chống đối lại ngay cả người vừa là anh em của ngài. Có được ngài thì dễ nhưng giữ để ngài đừng hủy diệt lại mình thì rất khó. Ngài lại hay phát điên khi lên cơn hủy diệt, giữ ngài ở bên còn hơn nuôi hổ dữ, nhưng muốn giết bỏ ngài lại càng khó khăn hơn, nó đòi hỏi một sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa các thế lực. Điều đáng nói là giữa các thế lực bảo vệ và các thế lực thôn tính chỉ có sự quyết đấu chứ chưa bao giờ có sự kết hợp.

Nữ Vương Sa Chiến đã lợi dụng điểm yếu để thu phục ngài, ả cũng là đánh liều một phen.

Lãnh địa và đội quân ảo ảnh của Sa Chiến vẫn gần như im hơi lặng tiếng. Chiến binh của Giáo Sư Ma cũng đang gấp rút hoàn thành, còn đội quân Quỷ Đỏ thì đang có những thay đổi mới trong chiến thuật. Tất cả hứa hẹn một cuộc chiến bùng nổ trong nay mai, một cuộc chiến sắp xảy ra giữa các thế lực ngang tài ngang sức.

Bình yên trở lại trái đất.

Lúc đó trái đất rất đẹp với những thành phố lớn được trang hoàng lộng lẫy. Đèn đường sáng rực. Đèn nhấp nháy xanh, đỏ, tím, vàng chằng mắc khắp nơi. Biển cửa hiệu đủ màu sắc sỡ. Những lễ hội diễn ra khắp nơi từ thành thị đến nông thôn tùy theo phong tục tập quán mỗi quốc gia, mỗi vùng miền và mỗi tộc người. Người ta ra đường với váy áo nhiều mốt, kiểu cách lạ mắt đầy màu sắc. Người đàn bà ưa thích khiêu vũ cũng đắm mình vào ngày hội khiêu vũ lớn ở những câu lạc bộ. Chị ta trở về khi đã khuya. Hôn chào tạm biệt người đàn ông trên chiếc xe, chị quay vào nhà mình. Khi cánh cửa mở ra, chị bị một luồng sức mạnh hút vào trong căn phòng ngủ, ở đó có một người đàn bà đã chờ sẵn. Chị ta run rẩy khi nhìn thấy có một người đàn bà đáng sợ đang ở trong căn phòng của mình. Ả đàn bà đó có mái tóc dài xõa trắng, da trắng, viền môi xanh thẫm và ánh mắt ngườm nguyệt lạnh lơ.

Chị ta run rẩy và lắp bắp.

- Cô là ai?

Ả nhìn thẳng vào mắt người đối diện rồi ngẩng mặt cười ngằn ngặt.

- Ta là thần chết, ta thay mặt Quỷ Đỏ đến để tiễn đưa ngươi về với địa ngục.

Không gian đặc quánh thứ mùi chết chóc. Trên bàn trang điểm, thỏi son quên đây nắp nằm im trơ chọi. Hình ảnh phản chiếu của người đàn bà trong gương còn đáng sợ hơn nhiều, nó dị dạng và méo mó. Chị lại nhìn về phía đầu chiếc giường gỗ nghiêng sang trọng, ở đó chị luôn đặt một con dao gọt hoa quả với ý nghĩ trừ tà. Nhưng có vẻ như con dao không đủ sức mạnh với ả - giống như ma nữ này, hoặc cũng có thể ả ta không phải là ma, mà là một con người xấu xí và gớm giếc có thù hằn với chị. Rất có thể ả là vợ của một trong số những tên đầu hói nào đó, bồ của tên đầu trọc, hay đơn giản là một con đàn bà

ganh tị với sắc đẹp và địa vị của chị. Chị muốn chạy thật nhanh đến chiếc giường và lật chiếc gối hình trái tim lên nhưng chân chị mềm nhũn rũ ra như sợi bún nhúng nước. Ả đàn bà được thể vừa dơ bàn tay móng vuốt ra trước mặt chị vừa chậm rãi tiến đến. Đôi mắt đỏ ngầu vằn lên khát máu. Chị lắc đầu kinh hãi:

- Không.

Ả ghì sát mặt ả vào mặt chị nói rít qua kẽ răng.

- Vậy để ta nói cho ngươi biết, ngươi chính là một phần linh hồn của ta trên cõi thế gian này, ngay bên cạnh chồng yêu của ngươi - Thần Hủy Diệt của ta. Đã đến lúc linh hồn trở về với thể xác. Nào.

Nói rồi, ả túm lấy vai người đàn bà xóc mạnh một cái, chỉ thoáng chốc tất cả đã tan biến như ảo ảnh.

Vân bị cơn lốc thiên đường cuốn trở lại với hình hài kiếp trước của mình. Cô là tiên nữ Da Nâu, kiếp trước cô đã từng yêu Thần Hủy Diệt, cô đã từng khiến chàng từ bỏ những điều xấu xa để quay trở về với sự lương thiện. Nhưng tình yêu của một tiên nữ với một kẻ hủy diệt đã không được chấp thuận, họ đã nhốt cô lại, ngăn cản không cho cô gặp chàng. Cô trao lại tình yêu đó cho người em gái sinh đôi là tiên nữ Trinh Nguyên. Trinh Nguyên giống hệt với người chị của mình, chỉ khác cô có nước da trắng và hiền dịu chứ không mạnh mẽ như tiên nữ chị.

Hai chị em gặp lại nhau trên cõi thiên đường, vui mừng khôn xiết. Họ ôm ghì lấy nhau không muốn rời, kể cho nhau nghe những quãng đời u tối đã trải qua. Sau khi cho phép hai tiên nữ nhận lại nhau, Thần Hòa Bình cho người triệu tập hai nàng vào điện. Hai chị em đi trên tấm thảm màu đỏ trải dài từ ngoài khuôn viên chính vào tận chính giữa điện. Thần Hòa Bình ngồi trong tòa sen trên cao. Những bậc thang thoải thoải phủ một lớp thảm màu vàng có

in hình hai con chim bồ câu chụm mỏ vào nhau ngăn cách địa vị của ngài với những con dân của ngài. Phía dưới, các quan chức, là những tiên nữ trung tuổi, đứng xếp bốn hàng dài. Buổi chiều vừa kết thúc, sứ giả đi trước, hai tiên nữ bước theo sau.

- Cúi lạy Thần Hòa Bình tôn kính.

Thần Hòa Bình gật đầu vui sướng, cho phép các nàng đứng dậy. Ngài giới thiệu hai nàng với các tiên nữ bề trên rồi cho phép họ lui về. Sau đó, ngài vời Da Nâu và Trinh Nguyên vào phòng làm việc của mình và ban cho các nàng thưởng thức trà hoa nhài loại hảo hạng mà ngài vẫn uống. Mùi hương thơm lừng thoảng lên theo làn khói nghi ngút làm thần chí các nàng tỉnh táo hẳn. Da Nâu dạo một lượt khắp dãy bàn thếp vàng kê men theo ba phía bức tường, ở đó những mô hình về trang trại nuôi chim bồ câu được các nhà thiết kế trang trí tỉ mỉ và cầu kỳ. Những băng dôn cổ động cho hòa bình thế giới. Những cuốn sách viết về chiến tranh và hòa bình. Rồi có cả xác ướp chim bồ câu trắng... Trinh Nguyên đứng lặng một chỗ quan sát vị thần tối cao ngồi trên bàn ghế sơn son thiếp vàng của mình với một dáng vẻ khúm núm và gù gập. Ngài đã giảm bớt cái vẻ oai phong năm xưa. Ngài dùng bút nhiều ngòi viết lách vẽ vời lên một tờ giấy trắng, rồi ngẩng lên bảo các nàng.

- Đây là kế hoạch ta đã vạch ra, ta giao cho hai con nhiệm vụ tiếp cận và tranh thủ lúc Thần Hủy Diệt lơ đãng sẽ bỏ độc thủ tiêu hắn.

Hai nàng lặng im, có một cái gì đó khó chịu và bức bối cứ chảy nhót trong từng mạch máu của họ. Da Nâu nghĩ: *xem ra chốn này vẫn còn nhiều nghi kỵ và định kiến với chàng, phải chăng Thần Hòa Bình cho rằng đây sẽ là tội ác đầu tiên và duy nhất mà thiên đường làm trước khi hướng tới sự thánh thiện tuyệt đối*. Hai chị em cảm nhận gánh nặng trên vai là quá lớn, bởi lẽ tình yêu của họ với chàng chưa bao giờ lụi tắt. Kiếp trước, chính chàng là người đã chấp nhận bị đày ải nơi chín tầng địa ngục để bảo đảm an toàn tính mạng cho

hai người con gái mình yêu. Giờ chàng đang nằm trong tay Sa Chiến, ả yêu nữ bịp bợm. Trước kia, chàng chưa bao giờ mảy may đến cô ta dù cô ta luôn đem lòng si mê chàng. Cô ta và cả chiếc gương quỷ quái của cô ta đang lừa phỉnh chàng. Hai nàng tiên muốn làm sống dậy tình yêu mấy ngàn năm trước, dù rằng sau đó chính tay họ sẽ giết chết người yêu.

Buổi chiều trong xanh, Da Nâu một mình lang thang ra cầu Thiện Hà bắc ngang qua con sông Cẩm. Dòng nước xanh trong lững thững trôi phía dưới bốc lên một làn sương khói mờ ảo. Hai bên bờ, những bóng cây tan loãng đung đưa. Cô nhìn thấy những gương mặt rạng rỡ, thánh thiện trên bãi cỏ xanh mướt mát trải dài phía Tây Nam. Thiên đường lúc nào cũng tràn ngập những tia sáng hi vọng, những đôi mắt yêu thương và khát khao hòa bình. Chỉ có tình yêu là bị ngăn cấm. Vị thần Hòa Bình tối cao nơi thiên đường là người đã ra sắc lệnh đó. Theo ngài thì tình yêu là mấu chốt gây lên mọi thứ rắc rối ở cõi trần. Tình yêu sẽ đi liền với thói ích kỷ và lòng thù hận. Ngài không cho những kẻ đã sống tốt để được lên thiên đường trở về với nỗi thống khổ của trần gian. Bởi vậy nàng thấy cuộc sống thiên đường tuy đẹp dễ lung linh nhưng cũng rất đổi vô vị và nhạt nhẽo. Những vị thần và những cư dân nơi đây sống như những cái xác không hồn từ ngày này qua ngày kia, từ năm này qua năm khác. Nàng không thể sống mà chẳng biết đến những đòi hỏi ngọt ngào hay cay đắng của trái tim. Không vui cũng không buồn, không đau khổ cũng chẳng hạnh phúc, thế đâu thể gọi là cuộc sống. Nó giống như một sự cầm tù linh hồn. Nàng vùng lên chống đỡ, điên cuồng chạy theo tiếng gọi của tình yêu cho đến khi bị giáng xuống đầu thai dưới trần thế. Nàng đã cuốn theo cả em gái mình trong tình yêu ấy, Trinh Nguyên chưa bao giờ hận nàng. Em nàng từng nói với nàng rằng: *“Em và chị cùng yêu một người đàn ông, chúng ta đã biết thế nào là hạnh phúc khi ở bên người mình yêu và thế nào là đau khổ khi phải xa người ấy”*. Trinh Nguyên là một tiên nữ yếu đuối, cô lúc nào

cũng có thể rơi nước mắt. Cô yêu thầm lặng, hi sinh cho tình yêu cũng thầm lặng. Chiều nay, Da Nâu thấy lòng mình lắng xuống những cảm xúc. Khi biết Thần Hủy Diệt đang ở bên một người đàn bà khác, nàng thấy lòng tổn thương ghê gớm. Kí ức yêu thương dội về khiến vết đau thêm một lần lở loét và rớm máu. Nàng không khóc, nhưng nhiệm vụ lần này khiến nàng suy nghĩ lao lung. Nàng có thể ra tay giết chết người đàn ông mình yêu không? Chàng chết rồi, hẳn cuộc sống sẽ chẳng còn một chút ý nghĩa nào hết. Con nước dưới kia cứ lững lờ trôi, màu xanh trong soi chiếu bóng thướt tha trên cây cầu lồng lộng gió. Phía xa, nàng thấy các tiên nữ đang nô đùa bên chân núi và dọc bờ sông. Những dải mây màu hồng vắt vẻo như những dải khăn thêu kiểu diềm khoe sắc. Tất cả đều đẹp, lung linh và huyền ảo. Chỉ có lòng nàng chộn rộn một nỗi buồn vô cớ trong buổi chiều mênh mang.

Cách đó không xa, Trinh Nguyên đang nép mình sau tán lá cọ xoe tròn nhìn về phía chị. Nàng mím môi giữ lại tiếng nức nở nơi yết hầu. Nàng lo sợ chị sẽ ra sao khi phải dấn thân vào cuộc chiến khốc liệt bằng chút sức lực yếu đuối của một tiên nữ vô hại. Nàng cũng sợ cho cuộc dấn thân sắp tới của mình, rồi đây giữa nàng và chị ai sẽ là người có đủ can đảm để ra tay giết hại người mình yêu. Nàng đã gặp lại chàng nơi địa ngục, lúc đó cả hai người đều là những kẻ khổ sai đang thọ tội, tuy chưa biết rõ quá khứ nhưng tình yêu đã thêm một lần nữa nảy nở trong nàng. Nàng tin vào định mệnh của trời và đất. Quay trở lại hồ tiên sa, nàng nhẹ nhàng đưa tay gỡ dải lụa màu hồng buộc ngang thắt lưng, thả hờ cánh áo. Nàng nhẹ nhàng nhón từng bước chân xuống hồ nước trong xanh. Khuôn ngực đầy đặn mê hồn. Nàng vãi nước lên cổ, lên hai bờ vai, lên đôi gò bồng đảo và khe khẽ khép mi tận hưởng những cảm giác ngọt ngào cuối cùng trước khi cùng chị dấn thân vào cuộc kiếm tìm Thần Hủy Diệt.

Lúc đó, Thần Hủy Diệt đang say sưa trong bữa tiệc mà Sa Chiến chuẩn bị để đón hắn trở về với ả. Mâm cỗ thịnh soạn trên chiếc bàn lớn được chuẩn bị riêng cho hắn. Có rượu hảo hạng đủ loại: loại ngâm cao hổ cốt, loại ngâm với rắn lục, loại ngâm rết chúa, loại thì ngâm nhân sâm ngàn năm tuổi, còn có cả loại ngâm máu rồng. Bên cạnh những hũ rượu có thịt người da vàng nướng thơm phưng phức. Thịt mãnh thú hấp nóng. Cả sáu tôm hùm đủ loại. Có cả máu tươi của loài rắn vừa bị cắt cụt đầu... Hắn nhanh tay với lấy hũ rượu ngâm cao hổ cốt đổ vào bát máu rắn. Động tác nhanh và dứt khoát. Lũ lâu la giúp hắn quàng chiếc khăn trắng lên cổ. Hắn ngửa cổ uống rượu máu rắn và dùng tay bóc thứ thịt người nướng thơm đượm thả vào mồm rồi vênh tai xem múa hát. Từ cái miệng tanh tươi và hơi hám dòng máu đỏ lừ chảy tong tỏng xuống chiếc khăn ăn màu trắng trên cổ hắn loang lổ, chảy cả xuống quần áo đen xám hơi xỉ. Sự bẩn thỉu và nhếch nhác của hắn so với ả yêu nữ xem ra lại chưa thấm vào đâu, vì ngay sau đó khi những giọt máu chảy khỏi kẽ răng thì ả ta cúi xuống liếm láp lên chiếc cằm nhọn hoắt hoắt của hắn, liếm láp vết loang trên tạp dề và áo quần tanh tươi máu. ả mặc nhiên liếm mép, ghé vào tai hắn thì thầm, đôi lúc hôn lên má hắn một cái vụng trộm.

- Anh ơi! Vì anh em có thể làm tất cả.

Hắn cười gằn lên từng tiếng, rồi bỗng phá lên cười thỏa mãn.

- Tốt lắm! ta sẽ không đối xử tệ bạc với em.

- Nếu thôn tính được cả cõi trời đất, anh sẽ là bá vương, lúc đó có khi nào anh sẽ quên mất em.

- Em yên tâm, sứ mệnh của ta là thôn tóm trời đất này, chỉ cần em giúp sức cho ta thì ngôi vị phu nhân bá vương sẽ không phải là ai khác.

Thần Hủy Diệt đắm chìm mê muội vào trò lừa bịp của ả. Hắn chìm vào những cuộc vui chơi thâu đêm suốt sáng, điều đó càng khiến hai tiên nữ đau lòng. Các nàng đã nhìn thấy tất cả qua Quả Cầu Đa Năng, đó là quả cầu có thể

nhìn thấy cả quá khứ xa xôi lẫn hiện tại đang tiếp diễn. Đêm nay, nàng tiên Da Nâu sẽ đi vào giấc ngủ của hắn, nàng sẽ kéo Thần Hủy Diệt về lại với tình yêu, với quá khứ thật sự. Nàng sẽ vạch trần sự giả dối của yêu nữ Sa Chiến.

Trong lúc đó Hương Hương được giao nhiệm vụ xuống trần gian đón một số lượng lớn những đứa trẻ lên thiên đường để phòng ngừa sự hủy diệt sẽ xảy đến với loài người. Trong các thành phố lớn, nạn mất tích trẻ em diễn ra liên miên khiến cha mẹ chúng rất lo ngại. Những gia đình có con từ một đến bảy tuổi không ngừng kiểm soát mà con cái họ vẫn biến mất một cách đầy bí ẩn. Cô gom chúng thành một đội quân tí hon và xây dựng cho chúng một ngôi nhà chung trên thiên đường. Những đứa trẻ đến từ mọi nơi trên thế giới với đủ màu da, đủ sắc tộc, đủ tiếng nói... Những đứa trẻ da vàng, mắt nâu, tóc đen hiền lành dễ mến. Những đứa trẻ da trắng, mắt xanh, tóc vàng lanh lợi. Những đứa trẻ da đen, mắt trắng, tóc xoăn khỏe khoắn và cả những đứa trẻ da đỏ ngây ngô nữa. Cô tìm đến ngôi nhà cạnh đường quốc lộ gặp lại người bạn nhỏ của mình và nói cho cậu biết bí mật. Nhưng cậu bé từ chối cuộc sống nơi thiên đường.

- Bố mẹ tớ ngày nào cũng cãi nhau, giờ mà tớ lại mất tích thì chắc họ sẽ giết nhau mất.

- Cậu có thể thông báo cho họ nếu muốn.

- Tớ rất muốn đi nhưng tớ không thể.

- Cậu không muốn giống tớ sao? Thiên đường rất tuyệt.

- Tớ không biết nữa, tớ chỉ biết cậu không phải là ma mà là một thiên thần nhỏ đáng yêu.

- Cậu cũng muốn trở thành thiên thần nhỏ giống tớ đúng không?

- Tớ không biết, nhưng tớ không thể bỏ mặc gia đình mình. Họ cần tớ, tớ sẽ đi nếu có họ đi cùng.

- Xin lỗi Hiếu! thiên đường không đủ chỗ cho tất cả những người lớn, nên tớ không thể mang họ theo được.

- Không sao, tớ sẽ ở lại đây cùng họ, nếu phải chết thì chúng tớ sẽ cùng chết.

Mặc dầu rất buồn nhưng Hương Hương không thể tự ý đưa người bạn nhỏ đi được. Đó là một cậu bé đáng yêu và suy nghĩ rất người lớn mặc dầu cậu mới bảy tuổi. Cô liền ở lại với bạn một đêm trò chuyện về những điều thú vị nhất của cuộc sống và cảnh đẹp tuyệt trần nơi thiên đường. Cô kể cho cậu nghe cung điện của Thần Hòa Bình được xây dựng theo hình tháp dát vàng và hai bên là biểu tượng của đôi chim bồ câu chụm mỏ vào nhau cắp dải lụa trắng. Thần Hòa Bình là một vị thần nhẹ nhàng kín đáo và biết nhẫn nhịn. Các tiên nữ thiên đường ai ai cũng xinh đẹp và dịu dàng. Con sông Cẩm yên bình, dòng nước trong xanh khác hẳn những dòng sông ô nhiễm của trái đất... Cô kể mãi mà chưa hết chuyện của thiên đường, tang tảng sáng cô nuối tiếc chào tạm biệt người bạn nhỏ để quay trở lại thiên đường và nhờ sự giúp sức của các tiên nữ để cai quản đội quân tí hon, những mầm mống được giữ lại của loài người.

Đêm đó, Thần Hủy Diệt uống rất say, toàn thân mềm nhũn. Sa Chiến nằm gối đầu lên tay hắn trong sự bất động thảm hại. Da Nâu mang theo quả cầu đi vào giấc mơ.

Thần Hủy Diệt thấy mình chạy mãi chạy mãi trên một con đường vắng ngắt và tối tăm. Cuối con đường ấy có một điểm sáng le lói, với sự tò mò bản năng và lòng hiếu chiến hắn chạy thực mạng về phía có tia sáng nhỏ nhoi ấy. Hắn dừng lại trước một mái tóc dài, người đó quay lưng lại phía hắn. Hắn nheo mắt nhìn rồi cất tiếng hỏi đầy hoài nghi.

- Cô là ai? Người hay ma?

- Ta là tiên nữ Da Nâu.

Hắn thắc mắc

- Cô là tiên nữ Da Nâu? Sao cô lại ở đây?

- Ta đến gặp chàng.

Da Nâu vừa quay mặt lại thì thần sắc của Thần Hủy Diệt chợt như biến đổi. Hắn lục lọi trong dòng trí nhớ một thói quen về gương mặt đẹp dễ này.

- Tôi và cô đã từng quen nhau sao?

- Vâng! Nếu chàng tin ta.

- Tôi không hiểu cô muốn nói gì?

- Ta sẽ cho chàng xem lại quá khứ trước kia, chàng sẽ nhận ra ta.

Nàng ném quả cầu nhỏ lên không trung, trong phút chốc quả cầu biến thành một hình cầu lớn, phía trong hình cầu là hắn và một cô gái giống hệt nàng nhưng không phải nàng. Thần Hủy Diệt liền hỏi:

- Đây là ai?

- Em gái ta.

- Sao tôi lại ở bên nàng ấy?

- Vì cả ta và Trinh Nguyên đều là người yêu của chàng.

Hắn ngạc nhiên.

- Vậy lúc đó cô ở đâu?

- Chàng muốn biết thật chứ?

Hỏi xong nàng hươ tay một cái, trong gương hiện lên cảnh nàng bị thiên đường giam giữ trong căn phòng nhỏ, luật của thiên đường không cho phép dùng bạo lực nên họ đã áp chuyển nàng xuống địa ngục. Ở đây, nàng đã bị khẹp vào tội cải lời dạy bảo của bề trên và bị đày vào ngục kéo lưới. Dòng sông lưới chảy dài bất tận. Mùi thịt thối nồng nồng phân hủy. Nhưng nhúc nhích đám ròi bọ. Những tiếng kêu rên căm lạng ném vào khoảng không u ám vẫn đục. Những đám móc sắt như những lưới câu cá mập mắc chặt vào lưới tội

nhân. Những dải lưỡi hồng hồng bị kéo ra khỏi miệng, kéo lê thê trên nền đá dăm mà xung quanh là những lưỡi lửa bốc cao ngùn ngụt. Những tên Quỷ Đầu Đen còn trang bị cả xe kéo để rong những tên tội nhân khắp vùng thọ tội. Nàng bị mắc lưỡi vào một chiếc xe kéo, máu rỏ xuống thành từng giọt to tướng đỏ tươi. Cặp mắt nàng sẽ xuống tuyệt vọng chấp nhận hình phạt khắc nghiệt của chốn hành hình. Những tội nhân khác không ngừng rên la khi bị móc đâm phụt vào lưỡi. Dòng sông lưỡi cuộn chảy. Mùi máu sục lên lờn vờn khắp vùng thọ tội. Không chỉ bị kéo lưỡi, mà sau khi thọ xong tội này nàng lại phải chịu những hình phạt hà khắc hơn gấp bội như uống sắt đồng sôi, thiêu đốt cổ họng, thiêu đốt tim phổi gan... Hắn chưa bao giờ suy nghĩ tới những hình phạt hà khắc như thế, tự đáy lòng hắn trào lên một nỗi thương cảm nàng và những tội nhân đang chịu hình phạt kéo lưỡi kia. Nỗi đồng cảm khiến hắn cảm thấy đầu lưỡi đau nhói, móc sắt cắm sâu vào lớp da thịt, máu chảy tong tỏng. Hắn chỉ muốn gỡ bỏ móc sắt mà bỏ chạy, còn gì hơn nỗi đau đớn về thể xác này. Con quạ đen vút lên từ dòng sông lưỡi in thành một chấm nhỏ trên nền xanh xám. Nhiều cái cột lớn đỏ rực được dựng lên trên bờ dòng sông lưỡi, lũ quỷ địa ngục cột những thân hình trơ xương, khát sống vào đó. Sức nóng làm những thân hình cháy khét thành than và vỡ vụn rớt bụi xuống sông. Trên cao hơn những cái lưỡi khi bị dứt ra khỏi miệng đã trở nên đỏ lờm hoặc thâm tím. Chúng vút thứ gây họa đó xuống dòng sông đang sục mùi hôi thối. Dòng chảy trở nên dập dềnh, đặc quánh và quện một hơi thở riêng biệt hoàn toàn khác lạ với những dòng sông chết khác xứ này. Khi cơn giông màu cát ập đến cuốn xô những thân hình tiều tụy thì họ lại trở về như lúc đầu. Cánh cửa của địa ngục kéo lưỡi lại hiện ra rõ mồn một.

Kinh hoàng.

Đau đớn.

Hắn thấy mình chìm trong một cơn đau bất tận trải dài từ ngày này qua ngày khác. Miệng lưỡi lở loét. Phút chốc hắn muốn dầm mình xuống dòng sông trong khối cầu kia cho thoát kiếp nạn đọa đầy. Tiếng thét cuối cùng của nàng nơi địa ngục vang lên khiến hắn bừng tỉnh. Sờ lên môi, tất cả vẫn còn nguyên vẹn, thì ra chỉ là ảo giác.

- Đây là hình phạt gì vậy?

- Đó là địa ngục kéo lưỡi.

- Tôi chưa bao giờ nghe tới địa ngục này.

- Nó là một trong mười sáu tiểu ngục nhỏ ở tầng thứ hai do Sát Vương cai quản dùng để trừng trị những kẻ phỉ báng Phật, phỉ báng thánh hiền, tạo lời sinh sự dẫn đến xung đột lớn, lừa gạt người già yếu, lương thiện, cãi lời dạy bảo cha mẹ bề trên, những kẻ dùng lời điêu trá gây hại cho người khác...

- Vì sao cô lại bị khép vào hình phạt hà khắc như vậy?

- Vì ta đã cãi lời bề trên mà yêu một kẻ không nên yêu.

- Người đó là ai?

Nàng nhìn thẳng vào người đàn ông đứng trước mặt mình.

- Chính là chàng.

Thần Hủy Diệt lúng túng.

- Tôi không tin. Rất có thể tôi đang đang bị một tiên nữ đáng yêu lừa gạt.

- Trời đã gần sáng rồi, em phải đi đây. Tối mai em sẽ trở lại trong giấc mơ của chàng và giúp chàng lấy lại quá khứ.

Thần Hủy Diệt thấy tiên nữ Da Nâu quay lưng về phía mình im lặng, được một lát thì bước chân nàng chậm rãi bước đi. Hắn chạy với theo muốn hỏi thêm một vài điều gì đó nhưng không còn kịp nữa. Tia sáng le lói nhỏ dần, khuất dần rồi tan biến theo dấu chân trong khoảng hư vô thăm thẳm của giấc mơ mang đầy huyền bí. Hắn bừng tỉnh.

- Ta đang ở đâu?
- Anh đang ở đây, bên em, trong cung điện của em.
- Thì ra chỉ là một giấc mơ.

Thần Hủy Diệt không tin đó chỉ là một giấc mơ thông thường, hắn hỏi:

- Có phải trên cõi thiên đường có một tiên nữ tên Da Nâu không?

Ánh mắt ả bỗng vắn lên sắc lạnh, nỗi lo sợ hiện lên rõ mồn một trong lời nói và đôi mắt nhìn không ngừng do xét.

- Ai nói với anh điều đó? Không có nàng tiên nữ Da Nâu nào hết.
- Sao em lại tỏ ra tức giận?
- Em không tức giận, nhưng em nói rồi không có ai tên là Da Nâu như anh nói cả.

Thần Hủy Diệt khẽ gật gật đầu.

- Có lẽ vậy.

Ả chống tay hai bên nạnh, đi đi lại lại trong căn phòng đầy lo âu thắc thỏm. Vậy là điều mà ả lo ngại đã trở thành sự thật, Da Nâu và Trinh Nguyên đã quay trở lại. Chắc chắn con Da Nâu đã đi vào giấc mơ của hắn đêm qua. Ả tin là như vậy. Ả đang lo ngại cách đối phó với hai tiên nữ mê hoặc lòng người kia, cho tới lúc này việc duy nhất ả có thể làm là kéo Thần Hủy Diệt ra khỏi những giấc mơ. Nhưng điều đó đồng nghĩa với việc không cho hắn chìm vào giấc ngủ. Tất cả kế hoạch của ả sẽ trở thành sôi hồng bỏng không nếu hai tiên nữ đó đưa được Thần Hủy Diệt về với quá khứ yêu đương trước kia.

Ba đêm nay tiên nữ Da Nâu không thể nào đi được vào giấc ngủ của Thần Hủy Diệt, nàng không thể lý giải nổi điều đó. Nàng vẫn kiên nhẫn làm tất cả những gì có thể nhưng vô vọng. Hắn đã không ngủ. Nàng mang Quả Cầu Đa Năng ném và không khí thì thấy hắn đang ăn uống tiệc tùng bên nữ yêu Sa Chiến. Đôi mắt hắn lim dim, hắn đang buồn ngủ. Mỗi lúc như thế nữ yêu lại dựng hắn dậy rót rượu cho hắn và giục gã xem múa hát. Nàng đoán

định yêu nữ đã biết về kế hoạch của nàng nhưng nàng không hề lo sợ. Nàng tin chắc hắn không thể thức trắng quá ba đêm. Hắn đang ngủ quên trên tay Sa Chiến, nàng chớp lấy cơ hội lén nhanh vào giấc mơ của hắn. Nhưng vừa tới nơi thì hắn đã bị luồng bóng tối bao trùm hút đi mất và nàng lại thất vọng trở về. Đêm nay nàng từ bỏ ý định tiếp cận hắn trong giấc mơ. Nàng rủ Trinh Nguyên về hồ Tiên Sa để tắm tiên. Ánh trăng mười sáu thật đẹp. Sáng và tròn vành vạnh. Hai chị em vãi nước lên thân thể nhau, nô đùa dưới ánh trăng.

- Nếu phải giết chàng chị có dám không?

Da Nâu trầm tư.

- Chị không biết nữa, chị muốn đưa chàng về phía chúng ta để tiêu diệt những thế lực đen tối.

Trinh Nguyên nghi ngại.

- Nhưng nếu chàng không chấp thuận?

- Chúng ta buộc phải giết chàng.

- Em luôn có cảm giác đau khổ khi thiếu chàng. Em không biết con người vượt qua tình yêu như thế nào.

- Nếu phải tự tay giết chết người mình yêu thì có khác gì tự mình giết chết trái tim mình.

Trinh Nguyên buồn bã.

- Em sẽ không lờ.

Da Nâu quyết đoán hơn.

- Nếu buộc phải giết chàng thì sau khi làm việc đó chị sẽ tự kết liễu theo chàng.

Nàng Trinh Nguyên đưa ánh mắt buồn bã nhìn về phía ánh trăng tan loãng. Mặt hồ nước dập dềnh vàng óng. Hai chị em lên bờ mặc lại người những bộ váy màu trắng tinh khôi đẹp đẽ rồi đi dọc bờ sông. Mùi hương cỏ mật thoang thoảng quấn theo chiều gió nhẹ, lá cỏ ướt mềm hơi sương.

- Nhiều lúc em ước mình chỉ là một nhành lá cỏ.
- Để làm gì? Em không lo thiên hạ sẽ giày xéo lên em sao?
- Như thứ cỏ nơi thiên đường này chẳng hạn, dù có bị dày xéo, nhưng bước chân các tiên nữ nhẹ nhàng lắm! sẽ chẳng ai lỡ làm nó đau.
- Nó sẽ tự làm mình đau bởi nỗi cô đơn vô cùng tận của nơi này.
- Em hiểu, tất cả những gì đang tồn tại ở nơi đây đều cùng chung một số phận như chúng ta. Không được yêu thương. Không được thù hận. Một cuộc sống đẹp đẽ và hòa bình đến độ vô nghĩa.

Đôi bóng trắng thướt tha rời khỏi bờ sông. Tang tảng sáng, họ ghé vào điện của Thần Hòa Bình. Thần Hòa Bình ngồi trên chiếc ngai vàng lớn, ngài đội vương miện hoa cương lấp lánh. Thấy ngài, hai tiên nữ cúi chào lễ phép.

- Kính chào Thần Hòa Bình đáng kính.
- Các con đã trở về rồi sao?
- Sa Chiến đã đoán định được kế hoạch của chúng ta nên chúng con tạm thời xin được lui lại kế hoạch.

Ngài gật đầu, vẻ mặt lặng đi buồn bã.

- Thật vất vả cho hai đứa, đã quen với cuộc sống nhàn tản sung sướng nơi thiên đường, nay lại bị cuốn vào vòng khổ ải của cõi trần ai.

- Xin ngài đừng nói vậy! đó là số mệnh của chị em con.

Ánh mắt ngài trĩu sâu và ngẫm ngợi.

- Ta thực lòng cũng không muốn làm như thế này. Nhưng như các con đã rõ, nếu các thế lực đen tối thâm tóm được trần gian và địa ngục thì chúng sẽ tìm tới thiên đường của chúng ta. Ta vốn ưa thích hòa bình, nay phải đưa các con vào cuộc chiến này âu cũng chỉ là bất đắc dĩ.

- Chúng con hiểu và có bốn phận phải làm điều đó.

- Ta biết, nhưng ta vẫn thấy có lỗi với các con. Ta là vị Thần Hòa Bình tối cao của ba cõi mà lại sai các con đi giết người mình yêu. Ta thật hổ thẹn khi nhìn thấy các con.

Nói rồi, ngài chậm rãi đứng dậy và lẳng lặng đi vào trong. Hai chị em cất tiếng chào lễ phép rồi lại cùng nhau rời khỏi thiên đường đi tìm Thần Hủy Diệt.

- Chàng còn nhớ ta không?

- Tiên nữ Da Nâu.

- Đúng rồi! chàng vẫn còn nhớ ta.

Nàng vung chiếc gương lên cao, ở đó hiện lên cảnh hai người nắm tay nhau đi trong cánh rừng mênh mông tuyệt đẹp. Lau lách thẳng thốn cao ngập đầu người, hoa lyly tím quần quanh đế giày như sự bám víu của tình yêu chung thủy. Hoàng hôn buông thả lưng chừng chiều một sắc vàng non óng dịu nhẹ. Chàng trai đỡ người yêu dựa vào một gốc cây lớn cùng ngồi ngắm hoàng hôn. Gương mặt chàng và nàng cùng ánh lên niềm hạnh phúc lấp lánh.

- Đây là đâu?

- Kiếp trước.

Họ hạnh phúc ngồi tựa vai nhau. Người con gái khoe với người con trai một viên ngọc màu xanh sáng lấp lánh.

- Chàng có biết người ta gọi viên ngọc này là gì không?

Ngắm nghía viên ngọc chỉ bé xíu bằng hạt đỗ một hồi lâu chàng trai lắc đầu.

- Ta không biết.

- Viên ngọc này vốn là bảo bối của Thần Tình Yêu, nàng là người chuyên đi ban phát tình yêu cho kẻ khác, khi đó thế giới thanh bình lắm! Ai có tình yêu cũng đều được hạnh phúc – ánh mắt Da Nâu bỗng trở nên xa xăm – rồi một ngày kia nàng nhận ra rằng, một kẻ chuyên ban phát tình yêu như nàng lại không có được thứ đó. Nàng sống trong nỗi cô đơn vô bờ và đã tự chọc mù hai mắt trước khi tìm đến cái chết.

- Thần Tình Yêu đã chết?

- Nàng đã chết, cả ba cõi trong trời đất không còn được ban phát tình yêu nữa mà mỗi kẻ đều phải tự tìm kiếm tình yêu cho mình. Bởi vậy nên khi yêu lắm một ai đó con người ta thường trở nên mù quáng và bất lực. Đây là viên ngọc quý mà nàng dùng mỗi khi phù phép ban tình yêu và hạnh phúc cho mọi người. Sau khi nàng chết nó trở thành viên ngọc bị dồn nén và tích tụ quá nhiều sự thật của tình yêu. Người ta gọi nó là Lời Nguyên, vì chỉ cần đem lời nguyên rửa kẻ phản bội hay dối trá gửi vào đó, lời nguyên sẽ ứng nghiệm.

- Sao nàng lại có nó?

- Vì em là người cuối cùng ở bên Thần Tình Yêu trước khi nàng chết, nhờ nàng mà ta đã biết đến tình yêu.

Con gió rừng xanh xô tung mái tóc cô gái tấp lên mặt chàng trai. Họ vụng về tiến sát lại gần nhau. Nụ hôn run rẩy nồng ấm khiến cả đất trời bỗng như tan loãng. Sắc vàng hoàng hôn càng thêm tuyệt đẹp. Thần Hủy Diệt đã nghe thấy quá khứ vọng lại êm đềm. Hắn hỏi:

- Có thật là chúng ta đã từng yêu nhau?

- Ta không lừa dối chàng. Chàng còn nhớ không, có lần chàng đã thề nguyện với chị em ta trước viên ngọc quý này? Cho đến bây giờ ta vẫn nhớ tất cả.

- Ta thề nguyện điều gì?

- Nếu một ngày nào đó chị em nàng phải vì ta mà hi sinh mạng sống thì ta và quả chày hủy diệt của ta sẽ tan chảy thành nước, vĩnh viễn cuốn theo các nàng.

Lại một lần nữa Thần Hủy Diệt đưa tay xoa xoa hai bên thái dương hòng lật lại trí nhớ nhưng tuyệt nhiên không có gì điều nàng vừa nói. Tiên nữ Da Nâu nhìn hấn bất lực, quá tải lòng hai giọt nước trên mắt nàng bắt đầu rơi.

- Chàng đã bị Sa Chiến lừa gạt, chàng chưa bao giờ là chồng của cô ta cả.

- Làm sao để ta tin nàng được?

- Vì đó là sự thật.

Quả cầu đã bắt đầu đổi cảnh.

Thần Hủy Diệt thấy một kẻ nhếch nhác và rách rưới có vẻ bề ngoài giống mình như hai giọt nước đang bước trên con đường dẫn giải đi chịu phạt xa và sâu hút. Kẻ đó càng đi càng lạc vào một mê cung quanh quẩn không lối thoát. Ở đó, âm vọng vô vàn tiếng kêu oan khuất của những kẻ bị giết hại. Tiếng kêu mỗi lúc một rõ, lọt sâu vào tai hấn truyền đi khắp cơ thể đến từng mạch máu. Cả thân thể hấn phía ngoài lẫn kẻ khổ sở rách rưới trong quả cầu đều run lên bần bật. Trong hàng ngàn tiếng kêu thống khổ của các sinh linh, tiếng hét thất thanh của nàng tách ra khỏi mớ âm thanh hỗn độn, tạp nhạp dội vào khoảng không gian bao la. Kẻ đó chạy điên loạn trong những ngõ ngách của con đường hầm ẩm ướt và tối. Những ánh lân tinh vụt sáng rồi tắt lịm. Hít hít mùi máu tanh lợm lỏn vờn trên thân thể, một vết cửa sắc lẹm xẹt qua góc ngực trái. Sờ lên ngực, một dòng máu đỏ tươi trào ra ướt đầm gan bàn tay. Gã sợ hãi bỏ chạy, hai tên Quỷ Đầu Trâu tay cầm kiếm sắc dượt theo phía sau. Gã vấp ngã rúi rúi vào những xác chết chồng chất lên nhau. Những thanh kiếm vô tình cứ xèn xẹt liềm khắp thân thể, máu bắn tung tóe vương vãi khắp nơi. Gã lồm ngồm bò dưới nền đất, tay quơ phải những xác chết không đầu. Áo quần

bết dính, mở mắt thấy mình đang nằm trên những vũng máu tanh tươi đỏ ngòm. Máu chảy thành sông, rừng rực sôi trong đôi mắt chảy sệ đau đớn. Xung quanh, lũ người thọ tội kêu khóc om sòm, tiếng van xin tha tội làm những kẻ vừa chịu hình phạt như gã đau thấu tận tim óc. Những cảnh kinh hoàng không ngừng phơi bày trước mắt, những xác người bị kiếm đâm nằm la liệt trên nền đất và vách đá. Mỗi lần những tên quỷ hành hình là một lần tiếng kêu khóc gào lên như xé ruột. Kiếm nhọn đâm thấu bụng, thấu ngực, thấu tay chân mặt mũi nghe sùng sục. Ở những chỗ kiếm sát vừa liếm qua những dòng máu tanh tươi phun ra chảy tràn trên nền đất nhều nhọt thứ bùn màu đỏ. Lũ quỷ lẳng những người vừa đến ra giữa khu đất rộng lớn, cứ hai tên quỷ phụ trách đâm chém một người. Lũ người bỏ chạy toán loạn dẫm đạp lên nhau lên những xác chết dưới chân, bọn quỷ hò nhau đuổi theo dùng kiếm chém tới tấp cho đến chết. Một nhát kiếm, hai nhát kiếm, rồi vạn vạn nhát kiếm xuyên qua người gã nhức buốt đau đớn thấu tận tủy. Cái đau ám ảnh ngay khi còn tỉnh táo cho đến lúc chết đi sống lại. Từng mảng thịt vừa ra nát bấy. Máu chảy nhầy nhụa vũng bùn phía dưới chân. Cơ thể rã rời, rơi lìa từng mảng. Hắn chết đi. Khi cơn gió lạ ghé qua tất cả những kẻ đã chết lại hồi sinh như lúc ban đầu và lại tiếp tục thọ tội. Chúng bị dao kiếm đâm vào mắt, con ngươi nổ bụp, chất dịch màu trắng trào ra lòi nguyên một khối đen nho nhỏ. Con ngươi vẫn còn nguyên và lạnh lặn, vô tình rơi xệt xuống vũng máu kinh tởm ngọt mùi. Những chỗ đâm, các thớ thịt lòi ra trắng hếu trộn lẫn màu đỏ của máu. Tiếng kêu rên trở nên đứt quãng. Chúng lẫn lộn, vung vẩy như những con rắn bị chặt cụt đầu. Thân hình trở nên kì dị méo mó. Những lá kiếm vô tình cứ xuyên bụng, xuyên họng, xuyên qua chân tay trong sự khát thèm trừng phạt. Tiếng kêu la thảm thiết phát ra từ khuôn miệng ồng ộc máu chảy. Tiếng kêu xin động trời. Xung quanh gã, ở khắp nơi trong vùng thọ tội, các tội nhân cũng đang phải chịu những hình phạt tương tự. Quang cảnh âm u và chết chóc. Bọn

quỷ sai tụ tập vài nhóm buôn chuyện xỉ xả và cười hô hố, dường như những cảnh chết chóc kinh hoàng nơi đây là chuyện thường ngày của chúng. Chúng mặc kệ những tiếng kêu rên của tội nhân tiếp tục lau kiếm vào vạt áo và đuổi giết lũ người. Dưới địa ngục vô tình này, hình phạt nào cũng đau đớn thảm thiết giống như sự quả báo đời đời kiếp kiếp đã phạm phải ác nghiệp.

- Người đó là ta sao? Người ở trong tấm gương đó?

- Chàng đã chịu đi đày dưới địa ngục để cứu tính mạng của hai chị em ta. Chúng ta chưa bao giờ quên điều đó.

- Địa ngục thật đáng sợ.

- Không. Đơn giản vì chúng ta đã phạm phải sai lầm. Ta chỉ buồn một lẽ là không làm cho chàng tin ta ngay lúc này.

- Ta không biết nữa, cả nàng và Sa Chiến, ta không biết phải tin ai.

- Sa Chiến muốn biến chàng thành kẻ hủy diệt còn ta muốn kéo chàng trở về để bảo vệ trái đất. Chàng sẽ chọn ai?

- Ta không biết nữa, nhưng ta sinh ra đã là kẻ hủy diệt khát máu. Ta không thể làm ngược lại bản thân mình.

- Trước đây chàng đã làm được điều đó.

- Ta không dám chắc điều nàng vừa nói.

- Ta sẽ quay lại, xin chàng nhớ cho rằng ta và Trinh Nguyên lúc nào cũng mong nhớ chàng.

- Ta có thể cầu xin nàng một điều không?

- Chàng cứ nói.

- Ta muốn gặp tiên nữ Trinh Nguyên một lần, hi vọng sẽ nhớ ra cô ấy.

- Được thôi! Tối mai ta sẽ bảo cô ấy tới gặp chàng.

Nàng chưa nói dứt lời thì Thần Hủy Diệt đã bị Sa Chiến đánh thức. À nhìn hắn đưa tay dụi mắt, miệng ngoác rộng rồi làm vài động tác vươn vai đây

nghi hoặc. Hấn khẽ mỉm cười che dấu cái nhìn dò xét của mình, điều đó khiến ả trở nên tức tối.

- Anh đã ngủ quá lâu rồi.
- Ta không nhớ là bao lâu nữa.
- Một ngày một đêm, nó khiến em lo lắng.
- Em lo lắng tiên nữ Da Nâu sẽ đến trong giấc mơ của ta chứ?

Ả quắc mắt.

- Cô ta đã nói gì với anh?
- Không gì cả, cô ta nói em là kẻ lừa phỉnh xấu xa.
- Và anh tin?
- Ta không biết nữa.

- Anh nên tin em. Em mới đúng là vợ anh. Da Nâu và Trinh Nguyên là những kẻ chuyên mê hoặc đàn ông qua những giấc mơ. Anh sẽ bị chúng lừa gạt. Chúng sẽ giết chết anh.

- Họ quá yếu đuối để làm điều đó.

- Họ có những thế lực to lớn hơn của thiên đường đứng ở phía sau. Anh không nhớ sao? Chính thiên đường đã dùng mưu kế đẩy anh vào địa ngục. Anh không được phép quên đi mối thù đó.

Thần Hủy Diệt suy nghĩ lao lung.

- Vậy là những gì Da Nâu nói là sự thật.

Ả thấy máu trong người sôi lên sùng sục giống như có thể nhân chìm và nấu chín bất cứ kẻ thù nào vào đó.

- Cô ta... nói gì với anh.

Thần Hủy Diệt im lặng đầy thách thức. Sa Chiến bực tức bỏ ra ngoài. Ả cảm thấy nuối tiếc nhưng không thể buông tha Thần Hủy Diệt dễ dàng như thế vì chính ả ta đã đưa hấn trở lại và hồi phục công lực cho hấn. Ả chỉ còn một cách cuối cùng là khiến cho hấn không phân biệt được địch, ta trong trận

chiến này. Kẻ thù lớn nhất của ả không phải hấn, không phải một ai khác mà chính là thiên đường và hai nàng tiên nữ chết tiệt.

Trong viện nghiên cứu đặt trên đảo Cô Hồn, Giáo Sư Ma không ngừng thử nghiệm và nghiên cứu để cho ra đời những thế hệ robot tân tiến nhất. Hấn ngồi trên chiếc ghế sắt bọc da cá sấu trong viện, chiếc ghế tưởng chừng như đơn giản này thực chất cũng là một thế hệ robot nhưng thuộc đời cũ. Nó có thể nhấc bổng lão từ góc bàn máy tính này sang chiếc bàn điều khiển khác. Giữa phòng, hấn đặt một chiếc camera bao quát từ trên cao. Chiếc camera sẽ ghi lại tiến trình làm việc của lão và báo cáo lại cho đội công nhân trực tiếp sản xuất ở khu nhà máy. Trong thế kỷ này hấn có lẽ là một trong số những giáo sư lập dị của hành tinh và được nhắc tới nhiều nhất trong lịch sử loài người. Toàn bộ viện nghiên cứu của hấn chỉ có máy móc và công nghệ. Hấn xây viện này trên sức làm việc tuyệt vời của con người đã được mã hóa bằng con chip thông minh. Viện nghiên cứu được thiết kế nổi trên mặt biển, không có sàn nhà, toàn bộ phần hạ tầng là nước. Nhà máy chế tạo robot hấn đặt trên đảo Cô Hồn, xây dựng theo đường ống dẫn dài và lợp tôn chống rỉ sét. Đội quân công nhân được trang bị máy móc hiện đại nhất, gắn con chip từ chân tơ kẻ tóc đến thay thế trái tim con người, chúng làm việc cật lực và dần biến đổi thành một đội quân người máy bằng da bằng thịt.

Còn một năm nữa mới đến năm 3001, nhưng những diễn biến trên trái đất đã bắt đầu có sự thay đổi. Giáo Sư Ma sau khi đã dành ra khoảng thời gian năm năm gấp rút, nay lão đã có một đội quân robot đáng gờm. Hàng ngàn con robot khổng lồ luôn được đặt trong tình trạng trực chiến cùng hàng triệu robot

thường sẵn sàng ra quân. Việc đầu tiên lão muốn làm là san phẳng thế giới, làm biến mất loài người. Hàng triệu búp bê silicon cũng hứa hẹn là thứ vũ khí khủng khiếp được sử dụng trong thời gian này. Sau khi thôn tính trái đất lão sẽ giết chết đến con người cuối cùng để thay thế vào đó toàn bộ thiết bị máy móc của lão và đương nhiên lão sẽ là kẻ duy nhất của loài người còn tồn tại.

Giáo Sư Ma không có vợ chính thức, trước đây lão có yêu đương một cô gái, họ chung sống với nhau như vợ chồng. Sau này, vì sắc đẹp thiên phú cô gái đó bị một kẻ có quyền chức trong chính phủ hãm hiếp. Cô đã tự vẫn để rửa đi nỗi nhơ nhớp bẩn thỉu đó. Cuối cùng lão chỉ còn một cách là vác đơn trình các cấp từ thấp lên cao nhưng thứ lão nhận được chỉ là những lời đe dọa. Lão bị tống cổ vào tù vì tội vu cáo quan chức cấp cao trong chính phủ. Những năm tháng ngồi tù, lão nghiệm ra một điều rằng: loài người bất công và tàn ác. Ý định thay thế con người bằng máy móc đã xuất hiện. Sau khi ra tù, lão nổi nghiệp Giáo Sư Robot, người thầy đáng kính của mình (người đã chết trong một cơn bạo bệnh của tuổi già) và chế tạo búp bê silicon theo công thức của ngài và những bậc thầy đi trước cách đây hàng nghìn năm. Lão có cải tiến nhiều để búp bê của mình trông giống như một con người thật sự, có thể đi lại nói năng và làm tình say đắm, thậm chí còn cười rả rả để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp khi mê hoặc đối phương. Lăng mộ mà lão xây dựng cho người tình yêu dấu của mình cũng là một trong những công trình lớn nhất thời kỳ này. Nói chính xác thì đó là một cung điện nhà mồ lộng lẫy và uy nghi. Nó được bảo vệ bởi một đội quân người máy. Lão thường xuyên lui tới lăng mộ này để trò chuyện với người đã chết. Lão được cả thế giới mệnh danh là kẻ tàn ác chung tình. Chỉ cần nhìn cả lăng mộ được thiết kế cầu kỳ, trạm khắc tinh xảo và dát vàng thì biết lão yêu người đàn bà ấy nhường nào. Và càng yêu người đàn bà ấy bao nhiêu thì ý định hủy diệt loài người càng dữ dội bấy nhiêu.

Giấc mơ thiết lập lại thế giới trong lão luôn được nung nấu cháy bỏng nhưng lão lại vấp phải những thế lực bảo vệ guồng quay luân hồi sự sống, nhất là đội quân của địa ngục. Lão nảy thêm một ý định là sẽ thôn tính và thay đổi luôn cơ cấu của địa ngục, ý định ấy khiến lão nôn nóng vô cùng.

Trong khi đó, Quý Đồ đã tập hợp tám vị Diêm Vương còn lại của địa phủ ở điện của ngài. Ngài ngồi chính điện, hai hàng ghế vương hầu xếp hai bên giành cho các Diêm Vương còn lại. Không khí buổi họp trang nghiêm, nét mặt các ngài đều tỏa ra một nỗi trầm tư khó mà che dấu. Theo báo cáo của thư ký A Long thì hầu hết các điện vẫn hoạt động bình thường trừ trường hợp điện của Quý Sát. Ở tầng thứ hai địa ngục này, kẻ thù đã viếng thăm và biến nó trở nên hoang tàn như bãi tham ma cách đây hàng triệu năm khi loài khủng long bạo chúa bị tiêu diệt. Lại nhắc đến thời khủng long bạo chúa, khi đó giữa ba cõi cũng diễn ra một cuộc chiến vô cùng khốc liệt, người mở màn cuộc chiến đó là cha ruột của Thần Hủy Diệt bây giờ. Người chống lại hắn là Đấng Tạo Hóa (cha ruột Thượng Đế). Cuộc chiến làm đất đai các bờ cõi sụt lún đến tận tầng thứ nhất của địa ngục. Khói bụi tung mù. Sa mạc cháy khát. Nước trên trần gian không còn lấy một giọt. Cây cối chết khô. Hai thế lực dùng phép thuật chiến đấu với nhau ròng rã một nghìn năm trăm năm thì Thần Phá Hoại, cha của Thần Hủy Diệt kiệt sức. Ngài bị đẩy xuống vực không đáy và không được nhắc đến nữa. Đấng Tạo Hóa cũng thoi thóp làm thêm một việc tốt cuối cùng là sáng tạo ra con người và những sinh linh bé nhỏ khác cho trái đất. Ngài không còn đủ sức để tạo ra những loài động vật khổng lồ như khủng long bạo chúa hay voi ma mút nữa. Đúng lúc ngài tuyệt vọng ngã xuống thì loài người xuất hiện trong bộ dạng của những con vượn người.

Cuộc họp diễn ra trong không khí căng thẳng để tìm cách đối phó với thế lực robot thế hệ mới của Giáo Sư Ma. Mỗi điện kéo theo một đội quân khá đông mạnh. Điện của Dâm Vương góp những hồn ma nữ vất vưởng cất tiếng

cười tanh lợm: đội quân yêu nữ mê hoặc, chúng là những quý nữ chuyên hành hình đàn ông phạm tội dâm dục. Điện của Đen Vương góp một đội chiến binh Quỷ Đầu Trâu đông đúc. Điện Ác Vương góp chiến những con Mãng Xà khổng lồ và hung dữ. Điện Quan Vương góp một đội tinh binh đã được tranh bị vũ khí và phép thuật, một đội cố vấn thâm thúy. La Vương góp một bày Quạ Ma và Mãng Xà phun lửa. Nghiệp Vương góp đội quân đầu nâu xương người với tiếng kêu la đòi mạng khủng khiếp. Đại Vương góp đội sát thủ hàng đầu của địa phủ, những kẻ hành hình không ghê tay hàng nghìn năm nay. Sát Vương tổn thất nặng nề nhất, lại bị mất đi viên ngọc quý giá nên bất cứ thứ gì có giá trị còn sót lại ngài cũng góp vào cho đội quân địa ngục cả.

Các thế lực vẫn im hơi lặng tiếng chờ đợi kẻ khởi xướng, nhưng một tin tức mới nhất vừa đến với trái đất cũng khiến những thế lực này lo ngại. Ngày hôm qua truyền hình đưa tin: *“Chảo sóng gợn trên bề mặt trái đất vừa đưa lại nguồn tin, tới năm 3001 ngoài trái đất sẽ xảy ra một cuộc xung đột lớn giữa các hành tinh lạ. Cuộc chiến ở các hành tinh này dự báo sẽ có ảnh hưởng tiêu cực đến trái đất, dự đoán sẽ có một đội quân ngoài hành tinh xâm nhập vào trái đất của chúng ta qua đường không khí”*. Mặc dù những xôn xao về thông tin trên còn chưa lắng dịu, Giáo Sư Ma vẫn quyết định chiến đấu với lũ người hành tinh lạ sau khi đã loại bỏ được lũ người của trái đất và lão là người đầu tiên phát động của chiến đẫm máu ở trái đất năm 3001.

Chương III

Cuộc Thăm Sát Loài Người Man Rợ

Ngày 01 tháng 01 năm 3001, theo lịch trần gian, Giáo Sư Ma đã điều khiển đội quân robot của mình đánh chiếm các thành phố lớn. Lão ngồi trên một cỗ máy lớn có gắn con chip thông minh điều khiển tự động thông qua giọng nói tiến thẳng vào thành phố đông dân cư gần nhất, đó là thành phố của những người da vàng. Thành phố của những người da vàng nằm biệt lập với các thành phố khác, là thành phố với những đại lộ băng thênh thang được trang hoàng lộng lẫy. Từ năm 2770, những người có quyền chức trong thành phố đã bắt đầu chú trọng đến những đại lộ này. Nếu ai có kiếp trước được sống ở những năm 2100, 2200 thì mới hiểu được ý nghĩa của chúng. Khi đó, đường đi trong thành phố bao giờ cũng chỉ có hai làn đường ngược chiều nhau, trên mỗi làn đường ô tô, xe máy, thậm chí là cả xe đạp cứ chen lấn mà đi. Khói bụi đã trở thành một đặc trưng rất riêng của cái thành phố đông dân cư ấy. Trời nắng, con người như lũ cá bơi trên chảo dầu sôi nhận lấy hơi nhựa đường ngùn ngụt bốc rất tấp lên gương mặt đen sạm vì thời gian hay trắng bệch của son phấn. Giờ đây người ta không còn có cơ hội bắt gặp lại những hình ảnh tương tự. Mà lại nói đến năm 2100, khi ấy người dân của thành phố da vàng còn khá nghèo và chưa phân cấp rõ rệt. Phương tiện chủ yếu khi lưu thông là ô tô, xe máy, một phần lớn nữa là xe đạp và chỉ có một phần nhỏ trực thăng gia đình. Họ thường gọi những người ngồi sau tay lái trên con bốn bánh hay trong chiếc trực thăng như con đại bàng kia là đại gia. Điều đó thật nực

cười với những gì đang diễn ra ngày hôm nay. Trẻ em của thành phố hôm nay chỉ được biết đến tên “ô tô cổ”, “xe máy cổ”, “xe ba gác” nhất là “xe đạp” với tốc độ rùa bò... qua sử sách. Lịch sử đã trở thành ông cụ già đời nhất trong nếp sống của họ. Chúng thường đặt hàng tá những câu hỏi nghi vấn kiểu như: “*chúng ta có thể ngồi lên nó để đi với chỉ hai chiếc bánh kia thôi sao?*” hoặc “*Các cụ ngày xưa thật vui tính, tại sao họ lại có thể phát minh ra một kiểu xe kỳ dị đến vậy?*”, “*chúng ta phải tự dùng sức ở hai chân để đạp sao?*”, “*ôi! nó sẽ đổ mất...*”. Nói chung lũ trẻ ngày nay đang chờ đón phương tiện đĩa bay được cấp phép vận hành, còn lại số lượng lớn dùng máy bay tự động, chính xác hơn thì nó thuộc họ hàng của robot đời mới đa chức năng được gắn con chip tương đương với một bộ não thông minh của con người. Trên các đại lộ băng con người có thể di chuyển hàng trăm ki-lô-met trên giờ với tàu băng siêu tốc, xe trượt siêu tốc, ô tô siêu tốc hay mô tô siêu tốc. Đường phố luôn vắng tanh bởi mức độ di chuyển quá nhanh không còn tham cảnh tắc đường. Những kẻ dưới đáy khôn cùng xã hội được cấp thẻ xe bus siêu tốc miễn phí và nhận tiền trợ cấp hàng tháng từ chính phủ bởi sự phân cấp giàu nghèo quá rõ rệt.

Ở những năm 3000 này, lũ trẻ cũng gần như biệt lập với xã hội. Chúng sinh ra lớn lên một cách thụ động. Các nhà giáo dục đã lên truyền hình tự động treo trên miệng lời kêu gọi “*mở lớp đào tạo gà vàng...*”. Thực ra những lời kêu gọi kiểu như vậy đã từng được đưa lên mặt báo cách đây vài trăm năm, nó áp dụng ở những thành phố phát triển. Tuy vậy, những phát ngôn đó dường như không có mấy ảnh hưởng tới các bậc phụ huynh, những người nuôi con theo kiểu gà vàng vũ trụ thế hệ mới. Khi chiến tranh hủy diệt xảy ra một số lượng lớn thanh thiếu niên của thành phố da vàng vẫn còn sống trong một thế giới kỳ ảo do một công ty game nổi tiếng mang tên “*Hạm đội 429*” sáng lập ra. Những người chơi game này không còn là những người chơi như thú game

rẻ tiền của năm 2550 mà là những chiến binh thực thụ. Cảnh sát đã phải gô cổ những kẻ sáng lập ra thứ game chết người này và đồng thời gô cổ luôn lũ chiến binh xuẩn ngốc đang đâm chém lẫn nhau trong các khu quân đội game lớn nhất. Song suy cho cùng thì chúng lại buông kiếm sợ chết khiếp khi nhìn thấy đội quân máy móc của Giáo Sư Ma. Như các bạn biết đấy, khi ấy tất cả bọn chúng như những chiến binh ngu ngốc được dạy dỗ về lòng dũng cảm và trung thành tuyệt đối. Chúng đồng loạt đưa kiếm lên cổ tự sát, đó vẫn được coi là một thảm cảnh kinh hoàng của thế giới game năm 3000.

Lại nói tới đội quân máy móc của Giáo Sư Ma, đội quân này đi tới đâu mặt đường băng nứt nẻ tới đó tạo thành những cái hố sâu hút như vực thăm rồi dần dà tan chảy để lộ thứ đất đá khô cằn đang tắc thở phía dưới. Đã có thời kì người ta dự đoán và cảnh báo toàn nhân loại rằng trái đất đang nóng lên, hãy làm tất cả để cứu vãn nó. Tiếng kêu gọi ấy dường như đã lọt qua tầng khí quyển vang vọng đến khoảng trống vũ trụ bao la, đến năm 2850 nó ném tặng cho trái đất một cú sao băng hàng triệu triệu năm tuổi và cũng đã từng là thời kỳ của một thảm cảnh chết chóc. Khi ngôi sao tan chảy đã dài khắp trái đất những bông tuyết thơ mộng, giống như một cái bẫy ngọt ngào đưa một phần ba số người trái đất vào cõi chết. Nhiệt độ trái đất chìm dưới âm 20 độ C. Người già và trẻ em chết hàng loạt, người lớn bắt đầu thích nghi với cái lạnh thấu xương thấu thịt. Bao nhiêu biến động đã xảy ra trong thời kỳ ấy. Giáo Sư Ma vẫn dẫn đầu những kẻ hủy diệt trong thành phố mà giờ đây mức độ văn minh đã biến con người trở thành nô lệ của máy móc và cái lạnh đã không còn là sự hủy diệt như trước nữa. Bầu trời sôi sục, đảo lộn bởi đám khói bụi màu đen vân vân. Lão đứng trên con quái vật sắt thép khổng lồ có hình dáng như một con khủng long bạo chúa thời tiền sử, bộ ria mép dài và đôi mắt xéch. Da lão bắt đầu nhăn nheo như ma quỷ. Để đảm bảo an toàn tính mạng, lão chụp lên đầu một chiếc mũ sắt giống như những chiến binh máy móc của mình.

Trên con phố tràn ngập cây xanh xú lạnh của những người da vàng, những cỗ sắt thép bắt đầu chơi trò đập phá cuồng lộ. Những tòa nhà cao chọc trời đổ sụp và gãy vụn tạo thành đồng đồ nát kinh hoàng ngàn ngạt lưng trời khói bụi. Lũ robot có hình dáng như con người lừng sục mọi góc ngách. Chúng dùng tia lửa sét phun về phía những kẻ vô tội khiến họ bốc cháy và trở thành đồng tro đen thui trong phút chốc. Nhiều người bị bóp cổ, bẻ cổ, móc mắt... nằm la liệt trên khắp vỉa hè và lòng đường. Bọn chúng chặt họ thành đồng rồi phun lửa thiêu rụi. Quái vật khổng lồ có mười chân, bóng nó che khuất một đội quân đông đúc phía sau. Những cái hất tay vung chân cũng khiến những trung cư cao cấp, những trung tâm mua sắm sầm uất, cao ốc văn phòng...vỡ vụn. Cứ thế chúng quần thảo trong hơn một ngày trời và biến thành phố đầu tiên trong chuỗi hủy diệt trở nên tiêu vong. Xác người chết la liệt, máu me tràn khắp mọi nơi trên đường phố. Cát bụi tung mù trong những đồng đồ nát. Không một cư dân nào của thành phố còn sống sót. Chúng cứ thẳng tiến về phía trước, nơi những người nghèo khổ không gia đình xây tạm những ngôi nhà lẻ loi bên dòng sông nhỏ nơi chúng đi qua chúng cũng không hề dung tha. Chúng lôi những con người khốn khổ ra khỏi nhà của họ, trói họ vào những cái cột lớn bên sông và tiêu khiển bằng cách dùng súng lửa lả vào ngực cho đến chết cháy. Chiều nhập nhoạng buong, dòng sông thanh bình thường ngày dội lên thứ âm thanh ảo não như than khóc, máu lửa chảy đỏ ngòm một khúc sông. Đàn quạ chúa ở đâu bắt đầu quay về cất tiếng kêu thảng thiết rồi bầu kín trên những xác chết để moi móc tim gan. Dọc dòng sông ấy cũng như nhiều dòng sông khác mọi xứ cũng bắt gặp một cảnh tượng tương tự.

Cư dân nhiều nơi trên trái đất vô cùng hoang mang, thay vì chờ đợi cái chết họ đã tự kết liễu cuộc sống của mình. Những kẻ bỗng nhiên mất tích và trôi nổi trên sông ngày càng nhiều. Phụ nữ và trẻ em chọn giải pháp uống thuốc độc và thắt cổ bằng dải lụa trắng. Đàn ông dùng súng tự bắn vào đầu

hoặc dùng dao gọt hoa quả cắt đôi đường thở. Cái chết diễn ra liên miên và bi thảm. Ban đầu tiếng khóc om sòm khuấy động trời đất, sau không ai buồn khóc nữa. Họ chứng kiến những người thân chết trong đau đớn một cách thản nhiên. Những người già vẫn ngồi hút thuốc lá, thậm chí họ còn giữ thói quen hút thuốc Lào thời cổ xưa. Bọn trẻ sành điệu hơn, coi thường cái chết hơn nên vẫn lao vào những cuộc ăn chơi trác táng cuối cùng trước khi đội quân hủy diệt tìm đến. Chúng đua xe siêu tốc ngay trên những đường phố lớn, nơi những cảnh sát giao thông đã nghỉ việc. Chúng thản nhiên lao qua những xác chết chắn ngang mũi xe để xòe xuống trà sát mặt đường hoặc đâm đầu vào mấy cái cột mốc phía hai bên, máu ộc ra từ mắt từ mồm chết tươi.

Đội quân thiên đường mà đứng đầu là Hương Hương chỉ còn vớt vát thảm họa trên bằng một cách duy nhất là đưa số trẻ còn sống sót lên thiên đường. Thiên đường vốn thanh bình nay lại phải chứa đựng một phần lớn số người của trần gian đã trở nên nhón nháo. Lũ trẻ xa gia đình sống ở một nơi lạ lẫm bắt đầu quấy khóc đòi cha mẹ, các tiên nữ của thiên đường thực sự gặp rất nhiều khó khăn với chúng. Đầu tiên họ dỗ dành vuốt ve, sau vì quá mệt mỏi và tức giận họ đã dùng đến roi da và cây mây để dạy dỗ lũ trẻ hư đốn. Đội quân của Giáo Sư Ma thì bắt đầu dồn người của các thành phố khác lại, quây họ trong vùng sa mạc thời hơi nóng cho đến khi khô cháy. Một số nơi khác lão trói lũ người thành nhiều hàng dài và dùng súng hạt nhân bắn lần lượt từng hàng thành tro tàn. Mỗi lần tiếng súng vang lên hoặc có xác người vỡ vụn hẳn lại lắm bầm vài câu vô nghĩa đại loại như: *“con người ích kỷ và tàn ác”, “bất công và dã man”, “đê tiện và bẩn thỉu”, “hèn hạ và xấu xa”, “điên rồ và xuẩn ngốc”*... Hơn một nửa trái đất đã nằm trong sự hủy diệt của lão.

Đội quân của địa ngục đã chứng kiến những cảnh kinh hoàng như thế. Diêm Vương Quỷ Đỏ sôi máu vì giận dữ, thân hình ngài căng nở và đỏ rực như lửa, số sống chết của loài người hiện đang nằm trên tay ngài, ngài chưa

bắt ai trong số chúng phải chết. Ngài thấy mình trở nên thừa thãi, quyền lực của ngài đang bị truất bỏ. Ngài đi đi lại lại giữa điện Diêm Vương, hai tay bắt ra sau, bước chân nặng trĩu làm lún sâu nhiều chỗ đất rắn trong điện. Đôi mắt gián vào chiếc bàn dát xương người trắng xóa ánh vằn lên nỗi uất ức và lòng thù hận. Loài người đang khốn đốn trong sự hủy diệt, ngài chỉ còn biết khoanh tay đứng nhìn và chờ đợi đội quân ấy tiến tới đánh chiếm địa phủ của ngài.

Thần Hủy Diệt còn mơ hồ về quá khứ thật sự của mình. Đã nhiều ngày hẩn một mình sải bước theo những bậc thoai thoải để lên ngòi trên đỉnh núi cao nhất trong cõi ảo ảnh. Tia nắng cuối cùng trong ngày rớt lại trên những ngọn cây. Hẩn nhìn bao quát khắp vùng cung điện nguy nga phía dưới. Những dãy nhà xây kiểu hoàng cung, ngói đỏ, mái vòm mờ ảo trong sương khói. Nơi đây chỉ có duy nhất một vườn đào hoa nở rộ nhưng không bao giờ kết trái, vườn đào mệnh mông sau cung điện của nữ vương. Hầu như không có cỏ cây hoa lá hay bất cứ một loài thực vật sống nào khác. Nhìn kỹ hơn, phía trước cánh cổng dẫn vào cung chính lơ mờ có hai bóng xà tinh lẳng vẳng, mờ ảo và chông chênh như dải khói màu xanh lơ, thành hình rồi lại tan rã.

Hẩn nằm vật xuống, mắt nhắm nghiền ngẫm ngợi, chẳng biết do quá mệt mỏi hay cơn gió mát vô tình đã dẫn dụ hẩn chìm vào giấc mơ寐.

- Chàng ơi!
- Nàng là Trinh Nguyên phải không?
- Phải rồi! em muốn tặng cho chàng một thứ.
- Ta...
- Một khúc nhạc.

Nàng đặt cây đàn tiên lên gối. Nàng ngồi trên một chiếc ghế mộc và bắt đầu chạm những ngón tay mảnh dẻ lên dây đàn. Tiếng đàn ầm ập mà lạnh giá, xao xuyến mà mơ hồ, nhớ thương mà day dứt. Thần Hủy Diệt thấy trong trí nhớ mình hiện lên những đêm trăng vắng vặc, hắt và hai tiên nữ ngồi trên cầu Diên Hà, Tiên nữ Trinh Nguyên chơi đàn, tiên nữ Da Nâu cất tiếng hát trong trẻo, còn hắt như bị chìm đắm vào cõi tình thơ mộng. Hóa ra những thứ này đã từng tồn tại, hắt đã từng yêu cả hai người con gái ấy.

Hắt sung sướng thốt lên.

- Ta vừa nhớ ra một đêm trăng trên cầu Diên Hà.

- Con cầu cuối cùng bắc ngang qua sông Cấm.

- Đúng vậy.

- Đó cũng là ngày cuối cùng chúng ta được ở bên nhau. Mọi thứ kết thúc khi người của thiên đường giam chúng em vào phòng tối sau đó đưa xuống địa ngục.

Hắt nhìn nàng xót xa. Gương mặt rầu rĩ của kẻ trót gây tội lỗi với người khác.

- Vì ta mà các nàng đã phải chịu khổ.

- Chúng em đã phải thọ tội ở hai tầng địa ngục. Đến tầng thứ ba thì chàng đứng ra chịu tội thay để chị em em được trở về. Sức mạnh của chàng không ai có thể địch nổi. Vậy mà, chàng lại vì hai chị em em mà phải chịu thiệt thòi.

- Nàng đừng nói như vậy.

- Chàng biết không? Trần gian trên kia đang phải chịu một kiếp nạn sát sinh vô cùng lớn. Em và Da Nâu sẽ không làm được gì cả, nếu thiếu chàng.

- Ta không biết nữa, công lực của ta chưa hồi phục hoàn toàn. Hãy giúp ta lấy lại toàn bộ quá khứ, ta sẽ quay trở lại bên các nàng.

Trinh Nguyên nhìn hấn rồi khẽ gật đầu. Mắt nàng lúc nào cũng ướt át đa sầu, đôi mắt ấy để lại trong tim hấn một vết cửa nhói buốt. Nàng nhẹ nhàng gảy lên khúc nhạc nhớ thương day dứt đến đứt từng khúc ruột, như muối sát vào lòng rồi chào tạm biệt hấn. Dải áo thướt tha lượn lờ theo chiều gió. Tóc nàng dài và đen óng. Nàng khuất dần vào khoảng không đầy mây trắng trên nền trời cao xanh. Trở về bên cạnh Da Nâu, nàng bật khóc nức nở. Da Nâu quay mặt nhìn vào bức rèm mỏng manh đung đưa khe khẽ. Nàng nói:

- Chàng đã nhớ ra em rồi đấy!

Trinh Nguyên thẽ thọt.

- Em cũng cảm nhận được trí nhớ của chàng đang dần hồi phục.

- Chúng ta sẽ có cơ hội cứu lấy trái đất này.

- Nhưng loài người dưới kia đang ngày ngày bị đội quân máy móc hủy diệt mà chúng ta vẫn chưa thể làm gì.

- Chúng ta đã có những lớp người kế cận, mối lo lớn nhất lúc này là sự đổ bộ của người hành tinh khác. Nếu dự đoán của con người là đúng, chúng sẽ đổ bộ vào thôn tính trái đất này. Chúng có thể sẽ còn đáng sợ hơn cả đội quân robot của Giáo Sư Ma hay yêu nữ Sa Chiến kia.

- Vậy chúng ta phải làm gì để ngăn chúng lại.

- Chỉ có Thần Hủy Diệt mới đủ sức làm điều đó, chúng ta phải đưa chàng vào cuộc chiến này với tư cách một kẻ chiến đấu vì chính nghĩa.

Trinh Nguyên cầm lấy cây đàn cẩn thận cất nó vào một chiếc hộp làm bằng gỗ lim trong góc phòng. Nàng không còn muốn nhìn thấy nó nữa, tất cả những gì liên quan đến kỷ niệm đều muốn vùi chôn cho sâu. Lâu lắm rồi, từ ngày ba mất xa cách, đây là lần đầu tiên nàng khơi lại tiếng lòng mình. Nàng và hấn yêu nhau bằng một thứ tình yêu trong sáng, yêu qua ánh mắt nụ cười. Nàng là tiên nữ trinh nguyên, nàng không được phép phá vỡ nguyên tắc của thiên đường. Nàng thiết tha hơn chị nàng, hơn bất cứ tiên nữ nào. Nàng thiết

thời hơn cả loài người dưới kia bởi một lẽ, nàng chỉ có thể yêu bằng tâm hồn mà không thể yêu bằng thân xác. Nước mắt nàng ngưng đọng trên mi, rõ xuống hai gò má ửng đào, nhưng nỗi đau trong trái tim thì không ai hiểu hết và cảm thông được với nàng. Tiên nữ chị nhìn em xót xa, nàng hiểu được nỗi lòng khao khát của Trinh Nguyên, nhưng chính nàng cũng không đủ dũng cảm để phá bỏ nguyên tắc trinh tiết cho em gái mình. Trinh Nguyên là tấm gương cho hàng ngàn tiên nữ trên thiên đường noi theo. Nàng sinh ra đã mang bổn phận phải giữ lại phần trinh tiết quý giá để những kẻ khác phải nỗ lực và noi theo. Chỉ cần đụng chạm xác thịt với đàn ông, nàng sẽ chết dần vì thiếu linh khí, đó là cái giá phải trả cho những kẻ phá vỡ nguyên tắc. Sẽ khủng khiếp hơn nếu nàng bất chấp trao đi trinh tiết, thứ quý giá nhất, lúc đó cơ thể nàng sẽ bị cuốn vào hành trình của một cuộc lão hóa nhanh chóng mặt. Ngay lập tức từ một nàng tiên xinh đẹp, trẻ trung nàng sẽ trở nên già nua và xấu xí, sau đó nàng sẽ chết vì tuyệt vọng và tuổi tác.

Da Nâu cũng có nỗi khổ riêng của mình. Nàng là tiên nữ duy nhất trên thiên đường mang một màu da khác lạ. Thiên đường không giống như trần gian. Dưới trần gian con người có đủ mọi màu da sắc tộc, đừng nói đến màu nâu mà màu đen cũng là lẽ thường tình. Nhưng thiên đường chỉ có một sắc tộc duy nhất được hòa trộn từ những tinh túy của trời đất và sắc đẹp. Các tiên nữ nơi đây mang một vẻ đẹp huyền bí, da ửng hồng, môi đỏ, tóc đen, mắt đen và tính cách hiền dịu. Nàng là tiên nữ duy nhất có nước da nâu bóng, mắt nâu, tóc nâu, thậm chí đôi môi cũng mang một màu nâu nhạt. Nàng thường phải chịu sự dè bĩu của đám tiên nữ da trắng, ngoại trừ Trinh Nguyên không có tiên nữ nào gần gũi với nàng cả. Cũng bởi thế mà nàng sống gồng mình hơn với một tính cách mạnh mẽ quyết liệt.

Có những lời đồn đại nàng là yêu nghiệt của quỷ dữ còn sót lại, nàng đáng bị đẩy xuống địa ngục. Họ cho rằng thiên đường không thể chứa chấp

một kẻ khác chủng tộc như nàng. Thần Hòa Bình là người đã rửa lòng thương xót và giữ nàng ở lại phục vụ cho ngài. Nàng không có cha, Thần Hòa Bình cho rằng mẹ nàng sinh ra nàng và Trinh Nguyên là sự thụ thai của trời và đất. Vào một đêm không trăng, mẹ nàng một mình đi dạo ngoài bờ sông Cẩm. Mùa hạ ngọt ngào. Quá nửa đêm, cơn gió mát ở đâu tìm về chồm lên đùa giỡn sợi tóc và tiếng côn trùng rỉ rả chuyện trò dưới chân cầu phía xa thì mắt bà chạm phải một chiếc bóng lạ màu đen huyền bí. Bà tò mò đuổi theo chiếc bóng đó, đến chân núi thì chiếc bóng dừng lại. Chiếc bóng lại gần trùm lên người bà như định mệnh. Sau đó bà thụ thai và sinh ra hai chị em nàng. Điều đó vẫn mãi là điều bí ẩn trong cuộc tìm kiếm cha đẻ của hai chị em. Trước khi tự sát và bị đẩy xuống chín tầng địa ngục, mẹ nàng cũng chỉ khóc mà rằng: các con không có cha.

Cũng trong khoảng thời gian này, Thần Hủy Diệt đã dần dần hồi phục toàn bộ phép thuật trước kia. Nhưng hiện tại, vũ khí lợi hại nhất của hắn là quả chày hủy diệt vẫn chưa thể tìm thấy. Hắn bận rộn suy nghĩ về thứ vũ khí quen thuộc ấy đến đờ đẫn mặt mày. Hắn thấy trong người đang chảy một dòng máu lạ, dòng máu mà nhiều khi chỉ là bản năng không thể không chế được bằng lý trí của một con người. Nó giống như dòng máu quý, chảy róc rách trong mạch đập và vang lên giọng nói đáng nguyên rủa sai khiến hắn giết người. Sau nhiều ngày suy nghĩ hắn quyết định nói toàn bộ suy nghĩ của mình với Nữ Vương Sa Chiến. Buổi chiều, sau khi xem múa hát xong hắn với Sa Chiến ra vườn đào đi dạo cùng mình. Những bông đào rực rỡ chưa bao giờ tàn lụi cũng như chưa bao giờ kết trái, nó tồn tại hư ảo như chính những gì góp mặt nơi đây.

Sa Chiến lên tiếng trước.

- Anh có thấy vườn đào của em như trong cõi mơ tiên không?
- Thì vốn dĩ chôn này đã là một cõi mơ rồi.

- Anh nói gì vậy?

- Tôi đã biết tất cả.

- Anh biết gì cơ? Em không hiểu.

- Thật ra, ngay từ khi nhìn thấy Da Nâu xuất hiện trong giấc mơ tôi đã nhớ ra tất cả. Nhưng vì tình cảm mới chớm nở với em, tôi đã phủ nhận sự có mặt của họ trong quá khứ của tôi.

- Anh đã nhớ tất cả rồi sao?

- Phải! nhưng tôi sẽ vẫn đứng về phía em, cùng em tạo nghiệp lớn. Chỉ cần em đem viên ngọc quý của Sát Vương cho tôi, sức mạnh của tôi sẽ tăng lên gấp bội. Sau đó tôi sẽ giết chết hai chị em họ để thể hiện mối thiện tình với em. Chúng ta bắt đầu thôn tính và làm chủ trái đất này và đương nhiên em chính là phu nhân của tôi.

Sa Chiến sung sướng với những lời đường mật mà hắn rót vào tai ả. ả mỉm cười mãn nguyện rồi im lặng chậm bước về phía sâu trong vườn đào. Con người đa nghi trong ả tỉnh giấc, nó đã nghe rõ rành những lời vừa rồi của Thần Hủy Diệt. Hắn đã khôi phục quá khứ, điều đó đồng nghĩa với việc hắn biết ả không phải là người được hắn yêu thương. Hắn biết Da Nâu và Trinh Nguyên đã từng có một mối tình sâu đậm với hắn, những điều hắn đang nói là sự thật hay chỉ là một trò bịp bợm. ả quay lại nhìn hắn, vừa nói cười vui vẻ vừa gắng sức dò xét suy nghĩ đối phương.

- Thật vậy chứ.

- Em có tin tôi không?

- Em tin anh. Tối nay, chúng ta hãy ăn mừng cho những tình cảm tốt đẹp này.

Tối đó, Thần Hủy Diệt uống rất nhiều rượu máu. Nữ yêu Sa Chiến chờ đến khi Thần Hủy Diệt say mềm mới sai người dùng thứ dây tơ hồng độc của vương quốc ảo ảnh trói hắn lại. Trước khi trói, ả ghì xiết hắn vào lòng ôm hôn

say đắm. Ả hôn ngẫu hôn nghiêng như thể đó là lần đầu tiên hay cuối cùng trong đời ả với một người đàn ông.

- Em yêu anh, Thần Hủy Diệt ngốc nghếch của em ạ!

Thần Hủy Diệt dần tỉnh lại, hấn cựa quậy trong vòng trói vô tình của người đàn bà đầu gối tay ấp.

- Tại sao? em biết khi tôi vẫn còn tu luyện công lực thì độc tố trong dây tơ hồng có thể giết chết tôi mà.

- Em biết chứ! Nếu không em đâu có dùng nó để trói anh lại.

- Em muốn giết chết tôi.

- Anh đã khôi phục trí nhớ. Anh chỉ lợi dụng em để khôi phục phép thuật và hòng đoạt lấy viên ngọc của Sát Vương mà thôi! – Mặt ả đỏ gay gắt và nhả nhúm kì dị - Anh đâu có yêu em, vì em.

- Em đừng nói vậy, tôi không hề có ý đó.

- Anh im đi, dù có yêu anh thì ngày hôm nay em cũng phải giết anh.

Thần Hủy Diệt nằm im trong vòng trói của dây tơ hồng độc, chỉ cần cố cựa quậy những chiếc gai nhọn sẽ đâm thủng da thịt và độc tố sẽ ngấm sâu vào cơ thể cho đến chết. Nội tạng sẽ bầm tím, thối rữa. Sa Chiến quay sang phía những tên quỷ màu xanh cất giọng đanh thép.

- Hãy đưa Thần Hủy Diệt về nơi mà các người đã đem hấn đến.

Lũ quỷ khoảng bảy tên đứng nghiêm trang nhận lệnh.

- Dạ, thưa chủ nhân.

- Và... để hấn được chết.

Thần Hủy Diệt cười lớn.

- Cuối cùng thì nhà ngươi cũng hiện nguyên hình là một con yêu nữ.

Ả cười giả lả.

- Ta vốn là một yêu nữ.

- Rồi ta sẽ tự tay giết chết nhà ngươi.

- E rằng, không còn cơ hội ấy.

Sa Chiến vẽ một vòng tròn trên không trung, lũ quỷ lần lượt bước vào vòng sóng ấy và hẳn là người sau cùng bị chúng quăng ra khỏi vương quốc ảo ảnh. Sau một hồi bị cuốn ngược trong dòng xoáy điên cuồng lũ quỷ đưa hẳn trở lại bờ vực thẳm nơi chúng đã gặp và bắt hẳn đi.

- Các ngươi muốn gì?

- Đương nhiên là giết chết ngài.

- Sa Chiến đúng là mục đàn bà độc ác.

- Chủ nhân của chúng ta yêu ngài, nhưng đôi mắt ngài ánh lên sự phản chặc. Chủ nhân buộc phải giết ngài ngay lúc này, nếu không khi sức mạnh của ngài hoàn toàn khôi phục sẽ không còn cơ hội nữa.

- Sẽ chẳng ai còn cơ hội – Thần Hủy Diệt cười khinh bỉ - Dưới kia là gì vậy?

- Vực không đáy, chưa ai nhìn thấu đáy của nó cả, cũng chưa có ai trở về từ đáy vực này. Ngài hãy yên nghĩ đi.

Thần Hủy Diệt nhắm mắt. Một trong những tên quỷ lại cất tiếng như để kéo dài những giây phút sống ít ỏi của hẳn.

- Còn một chuyện nữa ngài nên biết.

- ...

- Thịt thit nướng và rượu máu mà ngài dùng trong bữa tiệc cuối cùng mà chủ nhân của chúng tôi thết ngài không gì khác mà chính là thịt của vợ và con trai ngài.

- Ngươi nói gì?

- Nữ vương đã bắt nhốt họ và nuôi cho thật béo trước khi làm thịt thết ngài. Nữ vương muốn biến ngài thành kẻ ác độc nhất cõi đời, dù hôm nay ngài có sống sót thì ngài cũng không bao giờ trở về với sự lương thiện được nữa. Trong ngài luôn chứa đựng một dòng máu tàn ác và hủy diệt.

Thần Hủy Diệt ngẩng mặt lên trời gào thét, dòng máu chảy trong người sôi sục, toàn thân hắn nổi lên những đường gân màu đỏ to tướng.

- Không – một tên Quỷ khác lên tiếng – đó chỉ là chiêu trò của chủ nhân chúng ta thôi Quỷ Trưởng ạ! chỉ là cái xác không có hồn thôi. Linh hồn thật sự của vợ ngài ấy chính là chủ nhân Sa Chiến, còn con trai ngài đang là kẻ hủy diệt loài người, hắn đã biến đổi trở thành Giáo Sư Ma tàn ác.

- Im đi. Câm mồm đi cho ta.

Tên Quỷ Trưởng lúng túng trước sự tức giận của hắn.

- Ngài sẽ chết, đó là những điều ngài nên biết.

Tên quỷ vừa dứt lời, Thần Hủy Diệt ngẩng mặt lên gào thét điên loạn tạo thành một trận cuồng phong làm tung bay những khối đá lớn và xác cây trên núi, cuộn tròn hình xoắn ốc. Hắn nhắm mắt nhảy xuống đáy vực sâu trong nỗi oán hận không cùng, chỉ còn gió ào ào gào rú và tiếng thét vô vọng của hắn rơi rớt lại trên những phiến đá trơ khấc.

Đám quỷ xanh quỳ sụp trên bờ vực.

Sa Chiến quyết định đưa đội quân yêu nữ màu xanh lên mặt đất. Khi đến thành phố da vàng ả ngỡ ngàng khi thấy tất cả chỉ là một đồng đồ nát. ả giận dữ, nếu tất cả con người và sinh vật trên trái đất này đều chết cả thì mọi thứ sẽ chẳng còn gì là thú vị nữa. ả dùng phép thuật đánh hơi loài người, nhận ra ở một thành phố lạ có hơi người, ả và lũ quỷ xanh liền tìm đến. Ở đó, ả thấy đội quân robot của Giáo Sư Ma đang chiến đấu với một đội quân cảm tử của thành phố da trắng. Những người da trắng ở đây phát minh ra một loại khói cực độc, chỉ cần phun loại khói đó ra thì mọi thứ đều bị ám muội và mục nát. Giáo Sư Ma đang phải chống đỡ rất quyết liệt với thành trì kiên cố và vũ khí

lợi hại của họ. Để bảo đảm tính mạng lão phải điều khiển đội quân của mình cách đó hàng trăm ki-lô-mét thông qua máy tính. Rất nhiều robot của lão hiện đang ở trong tình trạng gãy rời và đổ vỡ. Những trục trặc về mặt kĩ thuật liên tiếp xảy ra.

Khi lão còn đang theo dõi tình hình của cuộc chiến thì xuất hiện một người đàn bà đẹp và bí ẩn. Thấy lão chăm chú điều khiển lũ robot đang chết dần chết mòn từ xa như một kẻ xuẩn ngốc ả ngẩng mặt lên trời cười sằng sặc.

- Ngu ngốc. Đúng là ngu ngốc.

Lão giật bắn người ngược lên chăm chú nhìn vị khách mới tới. Mụ khác hẳn với tướng tá của một người đàn bà thông thường. Gương mặt ả xanh thẫm, viền môi đen, đôi mắt trắng dã. Nó thay đổi liên tục khiến trái tim trong lồng ngực của lão đập thình thịch. Mồ hôi trên trán chảy lộp độp xuống bàn phím máy tính. Lão quay lên nhìn lại một lần nữa, gương mặt dần chuyển sang màu tím ngắt, viền môi hồng rực và đường kẻ quanh mắt đen xì như ma quỷ. Lão lắp bắp.

- Người là ai?

Ả đưa những móng vuốt sắc nhọn lên miệng, giống như một đứa trẻ mắc cỡ cắn mút ngón tay trước người lạ.

- Ta là ai không quan trọng vì ta không thuộc thế giới của nhà ngươi.

- Vậy ngươi đến đây có mục đích gì? Sẽ là thù hay bạn?

- Một câu hỏi rất thông minh, để ta hỏi ngược ngươi một câu: “ngươi muốn chúng ta sẽ là bạn hay thù?”.

- Ngươi thừa biết những khó khăn của ta lúc này, đương nhiên là ta không muốn kết thêm thù oán với ai cả.

Ả tỏ ra hài lòng với câu trả lời của ngài giáo sư.

- Tốt lắm! ngươi rất thẳng thắn. Nhưng ta cần khoản một điều.

- Cứ nói.

- Người muốn thôn tính cả trái đất này, vậy mà lại giết hại sạch sẽ loài người. Rồi đây dù người có làm bá chủ đi nữa thì cũng chẳng còn kẻ nào sống sót mà phục tùng theo ý người cả.

- Người nói đúng. Ta thăm sát loài người là có kế hoạch của mình.

- Cứ nói.

- Sau khi loài người hoàn toàn biến mất, ta sẽ thay thế chúng bằng toàn bộ các chiến binh robot và các bà vợ của chúng sẽ là những búp bê silicon xinh đẹp. Chúng còn đáng yêu và biết vâng lời hơn gấp vạn lần loài người.

- Nhưng thật tiếc bởi chúng không thể sinh sản.

- Nhưng chúng có thể nhân bản.

Ả cười đầy thỏa mãn và xoáy sâu đôi mắt sắc như kiếm địa ngục vào khuôn mặt gồ ghề của lão.

- Ta bắt đầu thích sự đáng yêu của ông rồi đấy.

Ả nhìn về phía màn hình nơi phản ánh cuộc chiến đang diễn ra ác liệt khê kheo mắt. Lợi thế của trận chiến này đang thuộc về đội quân của những người da trắng, khói bụi đã bay tới khoảng giữa tầng trời. Những chiến binh robot của Giáo Sư Ma dù chắc chắn đến đâu vẫn không ngừng bị thương vong. Lũ người đó còn trang bị cả súng bắn đạn khói hiện đại, cứ tình hình này thì Giáo Sư Ma sẽ là kẻ thất thế và bại trận thảm hại. Ả chợt lóe lên một ý tưởng trong đầu là mượn tay của Giáo Sư Ma để thôn tính trái đất. Ả có đủ sức mạnh để dập tắt được đội quân kia, nhưng Giáo Sư Ma lại là người có thể chiến đấu với đội quân của địa ngục. Ả nói với Giáo Sư Ma như một sự trao đổi.

- Tôi sẽ nhận được gì nếu giúp ngài đánh bại đội quân da trắng ngay lúc này.

- Bất cứ thứ gì người cần.

- Bây giờ tôi chưa cần, tôi sẽ cho ngài nợ, được chứ!

- Tất nhiên, ta sẽ giữ đúng lời hứa với ngươi, chỉ cần ngươi tiêu diệt được đội quân kia thì bất cứ lúc nào ngươi cần đội quân của ta sẽ có mặt.

Sa Chiến quay nhìn lão như để khẳng định độ tin tưởng ở một con người bệnh hoạn. Ả bay về phía cuộc chiến của con người và máy móc. Ả tung từ cánh áo ra những trận mưa kim độc. Lũ người chết như ngã rạ. Những kẻ còn sống sót chĩa súng lẫn những viên đạn khói về phía ả nhưng bất lực. Ả như ảo ảnh tan biến và lại hiện hình. Giáo Sư Ma vô cùng kinh ngạc, lão không biết ả yêu nữ này từ đâu tới nhưng ả là một kẻ vô cùng ác độc, cứ nhìn cách hành xử lạnh lùng của ả là đoán định được con người bên trong.

Xong xuôi ả quay về phía Giáo Sư Ma với ánh nhìn sắc lạnh.

- Tôi muốn ngài hãy đến và san phẳng địa ngục.

- Nhưng còn loài người.

- Tôi sẽ giúp ngài làm việc đó.

Nói rồi ả khoát tay và biến mất trong làn khói trắng, Giáo Sư Ma vẫn còn mơ hồ về sự việc vừa diễn ra.

Ả bắt đầu đưa đội quân đi khắp nơi trên mặt đất, lũ quỷ của ả khát máu đến độ uống bao nhiêu cũng không đủ. Giáo Sư Ma ngồi trong phòng thí nghiệm theo dõi những kẻ sát sinh đến từ thế giới khác khẽ rùng mình. Bọn chúng còn đáng sợ hơn những gì lão hình dung về sự hủy diệt của chính mình. Chúng uống máu người, ăn sống thịt người. Lão nghĩ, ả yêu nữ kia chỉ muốn sử dụng mình như một quân cờ trong cuộc chiến này, rồi ả sẽ giết chết mình bất cứ lúc nào khi mình trở nên vô tác dụng với ả. Từ một kẻ tự do với khát khao thôn tính trái đất, giờ Giáo Sư Ma lại đang mắc kẹt trong mưu kế của một người đàn bà. Ả có thể giết chết lão, thậm chí uống máu lão như đang làm với những người da đen kia. Rồi đây lão sẽ buộc phải dấn thân vào cuộc chiến với người của địa ngục. Lão không lo ngại điều đó. Nhưng sau cuộc chiến này, dù là người thắng hay bại trận thì lão cũng sẽ chết dưới tay của ả.

Ở ngôi làng người da đen nghèo nàn và lạc hậu, người đàn bà và đội quân của mình lùng sục trong từng ngôi nhà để lôi ra những bộ xương di động tro khác. Văn minh nhân loại hầu như còn chưa kịp ghé thăm nơi này. Những dãy nhà cấp bốn lè tè vĩa cũ kỹ, không có nhà cao tầng và những dịch vụ tân tiến khác. Trẻ em nơi này suy dinh dưỡng một cách đáng báo động, những khủy xương nhô ra khỏi các khớp, bàn tay bàn chân dài nhằng, miệng chúng không ngừng kêu la đòi ăn. Ả tóm những thân hình tro xương khát sống cho lên hàm răng nhọn hoắt của mình cắn xé từng thớ thịt dai nhách, không không khốc. Bọn người này khô máu như cây khô không nhựa. Ả điên cuồng và tức giận tóm cả mớ người trên tay mà hút máu và ăn thịt. Máu tràn qua kẽ răng, chảy dài xuống cằm và sống áo. Từ một người đàn bà xinh đẹp ả hiện nguyên hình là một con yêu nữ tóc trắng xóa, hai mắt thâm quầng và bộ móng vuốt sắc nhọn như vuốt đại bàng. Ả ngửa cổ nhìn trời bằng ánh mắt vằn lằn sắc lạnh, ở trên đó có Da Nâu và Trinh Nguyên. Ả lúc nào cũng khát thèm được quay sống hai tiên nữ trên giàn thiêu, dùng rửa xẻ từng miếng thịt thơm ngậy, đặt chúng lên đầu lưỡi và nhắm nháp cái hương vị của thiên đường. Ả sẽ thôn tính cả trái đất này, nuôi một lũ người và sau đó ả sẽ sống một cuộc đời no đủ. Ả sẽ giết dần lũ người trên trái đất làm món ăn cho mình. Khi quét sạch loài người ở những nơi heo hút nhất, ả sẽ trở lại sai khiến Giáo Sư Ma đánh chiếm địa ngục. Đánh chiếm địa ngục xong, việc đầu tiên ả làm là tự thưởng cho mình một mâm cỗ thịnh soạn có món thịt Giáo Sư Ma nướng với lá mắc mật thơm lừng. Sau đó, ả sẽ đánh chiếm thiên đường làm thịt hai tình địch và thả lũ người trở lại trần gian nuôi chúng lớn, nhân bản chúng và làm thịt chúng. Ý nghĩ đó khiến ả trong ả có một luồng cảm xúc hưng phấn vô cùng. Bộ móng vuốt sắc nhọn lại tiếp tục đuổi bắt lũ người. Chúng cắn phập vào da thịt, moi gan, móc mắt, đâm bụng... khắp nơi trong làng tiếng kêu khóc thảm thiết khuấy động trời đất. Sự oan khuất đau đớn thuộc về lũ người không

có kẻ ra tay cứu giúp. Trái đất biến thành nghĩa địa khổng lồ phơi thây người. Đàn quạ như sinh sôi gấp bội từ những thây ma như thế. Đặc quánh một màu đen của quạ, của ròi nhặng, bọ hung, mối, gián... mùi thối tràn khắp trái đất gây nên những luồng khí đen ô nhiễm bay lên thiên đường và những làn khí đọng thành những giọt mưa a xít to tướng. Chúng rớt xuống trần gian làm nốt nhiệm vụ phân hủy xác người. Cây cối còn sống sót bắt đầu trụi lá và chết đứng hàng loạt, những loài động vật sống trong hang cũng bắt đầu ngóc đầu ra khỏi mặt đất. Chúng là những sinh vật cuối cùng của trái đất tồn tại. Đâu đó, những con chuột dũi to tướng như những chú mèo hoang đã tìm về rúi rúi cái mũi vào những xác người chết. Lũ rắn rết cũng bò ra khỏi hang trườn dài trên những xác chết chồng chéo lên nhau. Quang cảnh mênh mông ảm đạm. Người của thiên đường chứng kiến những cảnh hãi hùng và không ngừng than khóc. Các tiên nữ yếu đuối chạy dọc bờ sông, úp mặt vào hai bàn tay, nước mắt tan vào cỏ xanh mướt mát. Thần Hòa Bình, vị thần đáng kính tự nhốt mình trong phòng tối. Ngài cất vắn lương tâm của một kẻ có quyền uy giữ gìn hòa bình tối cao ba cõi, ngài trở nên trầm lặng và ít xuất hiện trước cư dân của thiên đường.

Khi nắng lên, băng tuyết tan chảy và bốc hơi thành những đám mây u ám bay lên thiên đường, cả mặt đất khát bỏng như sa mạc, xương người phơi trắng xóa. Đâu đó trên những cành cây khô, lũ quạ giật mình cất lên những tiếng kêu thảng thiết. Cả bầu trời và mặt đất chìm trong khoảng không gian tĩnh lặng đáng sợ. Chỉ có gió thổi, cát bụi và sự hoang tàn. Trong một đêm tối trắng, cả thế gian trỗi dậy những hồn ma oan khuất. Họ đi lại trong thành phố đổ nát của chính mình, vật vờ, lạng lẽ, ngó nghiêng. Con gió u u quạt khối bụi tung mù, những ánh lân tinh cũng xuất hiện đâu đó mỗi lúc một dày và xanh nhòe nhoẹt. Trong đêm tối, những con đom đóm ma to tướng xuất hiện bay lượn khắp nơi. Tiếng cười tanh lợm. Tiếng kêu đứt quãng. Tiếng khóc oan

khiên xiên qua bức tường thời gian cháy xém ném vào khoảng không vô chừng. Trái đất của loài người chỉ còn lại trong kí ức của các vị thần thời hiện đại những năm 3001. Trái đất hiện tại dành cho toàn bộ những con ma oan khuất không biết tự tìm đường đến địa ngục, không được siêu thoát, đầu thai. Diêm Vương Quỷ Đỏ bất lực trước sự lang thang của các oan hồn hết đêm này qua đêm khác. Nếu không thể cứu vãn trái đất thì những hồn ma trên kia không thể được cai quản, rồi đây chúng sẽ biến thành những yêu nghiệt tàn phá cả ba cõi. Địa ngục của ngài đã quá tải những hồn ma chưa qua thọ tội giờ không thể chứa chấp toàn bộ hồn ma của trái đất.

Tiên nữ Da Nâu và Trinh Nguyên trở lại trái đất khi núi lửa khắp nơi đang có nguy cơ phun trào. Hai nàng bị ám ảnh bởi những cảnh chết chóc kinh hoàng, không cảm được nước mắt họ quỳ sụp xuống giữa những đồng xương người trắng xóa khóc lóc vật vã.

- Chúng ta đã không làm được gì để bảo vệ trái đất này.

Da Nâu uất ức.

- Thật là vô dụng.

- Thần Hủy Diệt cũng không còn trên cõi đời này nữa.

- Chúng ta thua rồi em à.

Da Nâu nhìn em gái mà thấy lòng xon xót như có ai vừa xát muối vào vết thương chưa lên da non trong cõi lòng. Nàng nhìn màu trắng nhợt trải dài trước mắt. Màu trắng của đầu lâu rời rạc, màu của cát bụi trộn với xác người, màu của những chiếc xương sườn dải khắp mặt đất. Nàng thấy mắt cay xè và nước mắt vô tình chảy tràn xuống má. Họ cứ ôm nhau mà khóc cho đến khi trời tối mù mịt. Bỗng ở đâu đó quanh hai chị em xuất hiện những tiếng rên

rỉ khe khẽ. Họ ngẩng mặt nhìn lên, bóng tối lơ mờ đã chiếm lĩnh khoảng không vũ trụ. Một cảnh tượng hãi hùng xoáy sâu vào dòng nước mắt vừa kịp trào ra nơi khóe mắt. Lũ đầu nâu nhảy nhót ngồi trên những bộ xương đã tự tìm đến nhau lắp ghép hoàn chỉnh. Chúng khoác những bộ áo choàng màu đen và dùng xương bàn tay kéo mũ đội đầu. Mỗi kẻ trong bọn chúng còn cầm trên tay một cây nến đặt trong một ống đèn rỗng làm bằng xương thú. Trên mỗi đôi tay xương trắng còn cầm một cây giáo nhọn màu trắng đục dính đầy máu tươi. Mùi máu xộc vào mũi họ, choáng váng đầu óc. Hai chị em dìu nhau đứng dậy, nhằm hướng ít ma quỷ nhất tháo chạy nhưng lũ ma tiến lại từ mọi phía. Chúng không chừa cho hai chị em Da Nâu và Trinh Nguyên một con đường sống nào cả. Tiếng cười ngằn ngặt vang lên. Những cây đèn sóng sánh trên tay chúng mỗi lúc một gần. Từ trên trời cao nhìn xuống, hai nàng chỉ là hai chấm trắng nhỏ nhoi đơn độc giữa vòng vây của tầng tầng lớp lớp những chấm đen khổng lồ. Đúng lúc đó, một cơn gió lạ ù ù tạt mạnh làm tắt cả những ngọn nến trên tay lũ yêu ma vụt tắt. Hai tiên nữ được một bàn tay to lớn và thô ráp cầm tay bay vút lên bầu trời.

Tiếng quạt gió mạnh hơn lại vang lên, trên bầu trời những đám mây đen đặc như bị xua tan về mọi phía mở ra một khoảng không cao vút. Mảnh trăng bị che lấp bởi mây đen ló mặt nằm lại một khúc sông. Nơi cơn gió mạnh tắt ngấm hiện ra một tên Quỷ Dơi dị dạng với bộ mặt dữ tợn. Hắn có đôi cánh bằng thịt màu xanh nhợt nhạt. Cái đầu trọc lóc lồi lõm, chẳng chịt những đường gân xanh tái. Với đôi cánh tay loang lổ cháy xém, hắn dờ lên gương mặt xấu xí với cái miệng móm mém và cái cằm nhọn hoắt, hốc mắt sâu hoắm, xương lông mày nhô cao dữ dằn. Hắn có những đường gân chẳng chịt nổi cuộn cuộn như những đường ống dẫn máu từ đầu lan tỏa ra đôi cánh đầy màng bao phủ trùm xuống cả phía dưới chân. Cái mũi hếch kéo theo một vết sẹo dài lên đến đỉnh trán. Lũ ma bắt đầu thấp lại nên dễ soi rõ khuôn mặt của

kẻ mới đến khi hắn quay lại hiên ngang thách đấu. Chúng nói bằng thứ giọng chậm rãi, trầm ồm và vang vọng.

- Hãy trả lại hai ả tiên nữ đó cho chúng ta, nếu không đừng trách.

- Lũ ma quỷ các người đừng hòng động đến một sợi tóc của nàng.

Nói rồi Quỷ Dơi nhún chân bay lên và quạt mạnh đôi cánh khổng lồ của mình khiến lũ xương ma ngã rúi rúi, những ống đèn cháy dở bay tung tóe trên nền đất. Chúng chòng chéo lên nhau sau đó lại gượng dậy, tất cả tiến sát về phía kẻ phá bình. Quỷ Dơi ngửa cổ lên trời cất tiếng rú rùng rợn, cùng lúc đó hàng triệu con dơi đủ mọi kích thước từ mọi nơi tìm đến đen xám cả bầu trời. Cuộc chiến giữa bầy dơi và lũ yêu ma trở nên ác liệt hơn bao giờ hết. Lũ lượt yêu ma gãy vụn thành những đống xương bất động trên mặt đất, số còn lại tiếp tục chiến đấu trong điên loạn. Bầy dơi cũng chết như ngã dạ, những mũi giáo nhọn hoắt cắm phập vào ngực chúng như một sự trừng phạt. Xác dơi và xác ma phơi đầy mặt đất thành một dải màu đen u ám. Quỷ Dơi ngã vật xuống, quần quai trên nền đất, mũi giáo nọ tiếp mũi giáo kia tranh nhau xuyên thấu tim phổi. Hắn đau đớn lăn lộn trên nền đất, những mảnh vụn xương ma đâm đầy cơ thể. Giãy giụa một hồi lâu, cơ thể hắn cứng đờ và từ từ bất động, đôi mắt mở trừng trừng hướng thẳng phía thiên đường, ở đó có một điểm sáng lung linh huyền ảo. Một thứ ánh sáng mà hắn luôn luôn vọng ngưỡn.

Khi Quỷ Dơi chết, lũ dơi như rấn mắt đầu tán tác bay về mọi hướng. Lúc này trên thiên đường, hai tiên nữ Da Nâu và Trinh Nguyên đã trở về an toàn. Thần Hòa Bình sai người vờ hai tiên nữ tới điện của ngài. Sau những đêm dài mất ngủ, thân hình ngài gầy tọp, mắt ngài trũng sâu, quầng thâm quanh mắt hiện rõ môn một. Nom ngài mệt mỏi và buồn bã.

- Kính chào Thần Hòa Bình tôn kính.

- Các con đã về rồi sao?

Ngài đưa ánh mắt thăm thăm bã bời nhìn hai tiên nữ cất giọng xót xa.

- Quỷ Dơi chết rồi!

Trinh Nguyên thẳng thốt.

- Ngài nói sao cơ? Sao Quỷ Dơi lại chết?

- Quỷ Dơi chết là để cứu tính mạng cho các con.

Khoảng không im lặng kéo dài, Trinh Nguyên thấy lòng dạ bời bời như đang đứt lìa từng khúc.

- Con mắc nợ chàng rồi!

- Cả thiên đường này mắc nợ chàng ta, nếu không có hai con cả cái cõi này khó mà yên ổn.

Da Nâu quay nhìn Trinh Nguyên thấy mắt nàng đang ngấn lệ. Quỷ Dơi vốn là một kẻ si tình. Hắn yêu Trinh Nguyên đến mê muội. Từ một tên quỷ là chúa tể của loài dơi chuyên hút máu người, vì tình yêu với nàng tiên nữ xinh đẹp hắn đã cải tà quy chính. Thay vì hút máu người hắn chỉ hút máu các động vật to lớn. Hắn là người hiểu rõ nhất, nếu thiếu máu người quá lâu hắn sẽ chết vì thiếu sinh khí. Khi biết nàng chỉ là một bông hoa không thể hái mà chỉ để ngắm, hắn tuyệt vọng quay về. Hắn không quay lại con đường ác mà lẩn trốn trong hang sâu để vùi lấp hình ảnh người yêu dấu. Trong một khoảng thời gian nào đó khi sức chịu đựng có hạn, hắn bay ra ngoài đột nhập vào thiên đường để trộm nghe người yêu chơi đàn. Hắn có mặt bên nàng mỗi lúc nguy nan và âm thầm cứu giúp. Hắn đã chết vì nàng. Hắn chết vì tình yêu. Nàng cảm nhận được sự diệu kỳ của tình yêu nhường ấy. Nàng cũng sẽ chết cho tình yêu nếu có thể.

Nàng lôi cây đàn cũ ra khỏi góc khuất. Trên cây cầu mỏng mảnh bắc ngang con sông lớn đang lững lờ một dòng xanh trong, nàng ngồi thụp xuống dựa lưng vào thành cầu. Nàng bắt đầu khơi lại nỗi niềm từ tiền kiếp. Dây đàn rung lên với tiếng đàn man mác. Dòng sông menh mông hơn. Tiếng tim nàng thổn thức. Máu tim nàng nhỏ xuống dây đàn tí tách. Nước mắt cũng bắt đầu

chan ướt hai gò má. Tiếng đàn bay bổng và khắc khoải. Nó tràn trên dòng sông thăm thẳm, mặt nước lạnh căm không một gợn sóng. Con gió lao xao trên những rặng cây xanh rì dường như cũng ngủ quên. Bầu trời vẩn vũ khói sương tan biến nhường chỗ cho đám mây cầu vồng bảy sắc tuyệt đẹp. Đâu đó nơi cõi thiên đường các tiên nữ đang nô đùa bổng im bật lắng tai nghe. Tiếng đàn khắc khoải như tiếng than khóc thê lương, như tiếng máu chảy đầu rơi, như tiếng lòng chổng chênh. Xiên qua khoảng cách về không gian, tiếng đàn tràn xuống cả mặt đất và địa ngục. Bên vực không đáy, nó chơi vơi ném vào vách đá dội lại âm vang. Những thanh âm tách rời va đập khẽ rít lên nơi đáy không cùng. Tiếng đàn làm những con ma trần thế phải ngửa cổ nhìn quanh quất nghe ngóng, chúng lặng im ngó lại sự hủy diệt của trái đất. Tiếng đàn vang tới cõi của âm tào địa phủ, những Diêm Vương đáng kính nhìn nhau suy xét như thể đó là tiếng đàn mê hoặc đến từ cõi mơ. Cõi ảo ảnh cũng chòng chành trong tiếng đàn đứt quãng, ả quay cuồng với cơn đau liên tiếp giáng vào tâm trí, mỗi tiếng đàn là một vết dao cứa nát lòng. Khi tiếng đàn dứt, tất cả bừng tỉnh như vừa đi qua một cơn mê bồng bênh nơi đại dương mênh mông bất tận. Nàng trở về khép cửa giam mình trong phòng tối.

Da Nâu đứng ngoài cửa phòng hồi lâu nhưng không dám đưa tay lên gõ. Nàng đã hiểu thấu nỗi lòng em gửi qua tiếng đàn. Cũng giống tiếng hát nàng, tiếng đàn của Trinh Nguyên là tiếng nhớ thương day dứt, là tiếng khóc âm thầm dành cho Thần Hủy Diệt. Chẳng biết chàng còn sống hay đã chết? Chàng có nghe được tiếng lòng của Trinh Nguyên và thấu cho nỗi nhớ mong của nàng. Chàng chết đi, ai sẽ là người có sứ mạng bảo vệ trái đất này. Hai chị em nàng không đủ sức để làm việc đó. Đội quân địa phủ thì phải chiến đấu với các thế lực quá mạnh. Khi các thế lực sẵn sàng tiêu diệt lẫn nhau thì cơ may sẽ thuộc về những người hành tinh khác. Trái đất sẽ bị thôn tính trong tay những kẻ ngoại đạo. Nàng không muốn thế, người của cả thiên đường khát

khao hòa bình. Chiến tranh càng xảy ra liên miên thì người của thiên đường càng tỏ ra sợ hãi và đau khổ. Nếu Thần Hủy Diệt chưa chết nàng sẽ nói cho chàng hiểu tất cả những lo lắng trong lòng nàng lúc này. Nàng nhìn lên cảnh liễu rủ xuống mặt hồ tiên sa như một nỗi buồn cô quạnh. Nàng đang ủ rũ như mớ tóc buông thông kia và để cho gió mặc sức đẩy đưa. Nàng muốn trảm mình xuống đáy, chết trong hồ tiên sa, muôn kiếp không còn phải lo đến thế sự ở đời.

Chương IV

Cuộc Chiến Giữa Ma Quỷ Và Máy Móc

Đội quân robot và nữ yêu Sa Chiến sau khi thăm sát loài người khắp mặt đất đã tìm đến địa ngục. Trước cổng địa ngục, đội quân của chúng đã sẵn sàng tham chiến. Cánh cổng u ám từ từ mở ra cuốn theo những làn khói trắng đục như để nghênh đón các vị khách bất đắc dĩ của mình. Hai con chó vằn vện, chui lông, dữ tợn chạy ra canh chừng hai bên cửa. Nhìn thấy lũ khách lạ, chúng bắt đầu gầm gừ, cào bới, nhe nanh.

Một giọng nói đánh thép phát ra từ phía trong.

- Kẻ nào to gan dám đến quấy rầy điện của Quỷ Đỏ ta.

Mặc dầu đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng nhưng Giáo Sư Ma và yêu nữ Sa Chiến vẫn tỏ ra rất đề phòng. Nữ yêu Sa Chiến nhìn vào lối đi hun hút không có điểm cuối cùng sau cánh cửa cất tiếng lớn.

- Các người ra đây đi.
- Tại sao ta phải nghe lời người.
- Nếu người không muốn cả cõi này nghĩ người là kẻ hèn nhát tham sống sợ chết.

Tiếng cười văng vát vang lên có chút thách thức khiến đội quân của Giáo Sư Ma và yêu nữ giật mình nhìn quanh quất.

- Vậy tại sao các người không vào? Ta đã mở cửa nghênh đón các người rồi đấy!

Lúc này, sự nghi ngại trong lòng những vị khách tăng lên gấp bội. Sa Chiến chắc chắn đây là một cái bẫy đã được giăng sẵn, chỉ chờ úp chụp con mồi. Nhưng không vào hang thì không bắt được cọp. Ắ đi đi lại lại ngoài cửa hang.

- Ta không dễ mắc lừa như vậy đâu.
- Vậy thì hãy ở đó mà chờ đợi, chúng ta sẽ chiến đấu với các người.
- Hay lắm!
- Nhưng chỉ khi nào đội quân của ta thật sự không còn thì các người mới hòng bước chân vào địa phủ của ta. Còn không hãy chờ đấy.

Quỷ Đỏ vừa dứt lời thì một đội chiến binh Đầu Trâu đông đúc từ trong ào ào xông ra. Sa Chiến ra hiệu lệnh cho đội quân của Giáo Sư Ma lùi ra xa sau đó ả ra lệnh cho lũ Quỷ Xanh tiêu diệt những tên Quỷ Đầu Trâu góm ghiếc đó. Lũ Quỷ Xanh và Quỷ Đầu Trâu xông thẳng đánh giáp lá cà. Lũ Quỷ Đầu Trâu dùng những chiếc sừng nhọn húc thủng nội tạng kẻ thù. Lũ Quỷ Xanh được trang bị vũ khí lợi hại hơn, mỗi kẻ cầm trong tay một quả chày được phồng theo quả chày hủy diệt của Thần Hủy Diệt. Những quả chày này

phát ra thứ ánh sáng xanh rất lạ làm mù mắt lũ Quỷ Đầu Trâu trong giây lát. Lũ Quỷ Đầu Trâu vừa dùng tay che mắt vừa dùng sừng húc toán loạn, nhiều tên húc cả vào đội quân của mình. Đội quân Đầu Trâu của địa ngục thất bại thảm hại ngay sau đó không lâu. Ngồi trong điện của mình, Quỷ Đỏ đứng ngồi không yên. Cuối cùng ngài quyết định đưa đội quân Đầu Nâu Xương Người của Nghiệp Vương ra chiến đấu. Lũ ma này không có sức mạnh đặc biệt nhưng lại có tiếng kêu rú khủng khiếp, nó có thể làm giảm dũng khí của kẻ thù. Lũ xương người vừa tiến ra khỏi cổng địa phủ vừa huơ huơ tay. Chúng cứ vụt biến mất rồi lại vụt xuất hiện ở bất cứ đâu. Ánh sáng lạ của những quả chày không có tác dụng với chúng. Lũ Quỷ Xanh nhìn quanh quất chờ đợi sự xuất hiện, chúng giật mình nghe những tiếng kêu, cười, khóc rợn người. Lũ ma thường xuất hiện đằng sau lũ quỷ và dùng kiếm đâm chết hoặc bóp cổ chúng. Nữ yêu Sa Chiến quan sát và đã nắm bắt được điểm yếu của lũ ma này. Ả quát lớn.

- Không được mất tập chung, im lặng mà nghe tiếng kêu phát ra từ đâu! Chỉ cần nghe thấy trước khi nó xuất hiện.

Lũ quỷ làm theo lời của nữ yêu và đã tìm ra yếu điểm này của kẻ thù. Thường thì trước khi xuất hiện con ma ấy sẽ kêu lên hai tiếng éc éc, chỉ cần nghe thấy tiếng kêu ấy thì sẽ định hình được chúng sắp hiện nguyên hình ở chỗ nào, dùng kiếm chém làm đôi là xong. Cuộc chiến diễn ra khá khốc liệt vì cả hai đội quân đều đông đúc và diễn biến cuộc chiến vô cùng chậm chạp, nó phụ thuộc vào sự xuất hiện của lũ ma. Những xác ma trắng và xác Quỷ Xanh nằm đè lên nhau chất thành đống. Sau cuộc chiến yêu nữ Sa Chiến phải dùng đến gió mạnh để thổi xác chúng gọn về một khoảng trống phía xa. Lũ ma gần như không còn xuất hiện nữa nhưng đội quân của ả cũng thương vong quá nửa, số còn lại cũng gần như đã kiệt sức vì chờ đợi và chiến đấu. Ả không biết

địa ngục sẽ cử đội quân nào ra tiếp tục chiến đấu với đội quân của ả nhưng sự chờ đợi cũng đã khiến ả phát ngán.

- Thế nào ngài Diêm Vương đáng kính, chúng ta tiếp tục chứ?

Vừa dứt lời thì một lũ Mãng Xà khổng lồ lao rầm rầm ra khỏi cổng địa phi tới nuốt chửng lũ Quỷ Xanh. ả yêu nữ bị tấn công bất ngờ vội bay về phía đội quân robot cầu cứu. Lũ Mãng Xà đến từ điện của Ác Vương, chúng đã đói khát cả hàng ngàn năm nay. Mức độ hung dữ còn hơn cả vị Thần Sấm Sét trên kia. Chúng bắt đầu mở vào đội quân máy móc của ngài Giáo Sư Ma. Ngài bèn sai khiến một đội nhỏ ra chiến đấu, lũ robot bị những cái miệng rộng hoác ngoạm ngang người ném thốc ra xa vỡ nát gãy vụn. Chúng lè lè cái lưỡi hồng rực sề sề dọc cạnh những chiếc răng nanh nhọn hoắt đầy nọc độc. ả yêu nữ nhìn lũ quái vật với ánh mắt lẫn sâu và chết chóc. ả bay lên, vừa tránh những đường mở quyết liệt của lũ xà tinh vừa tung dải áo phóng ra những cái kim nhỏ cực độc, nhưng thật thâm hại vì chúng chẳng có tác dụng gì với lũ quái vật khổng lồ ấy cả. Những cái kim nhọn không đủ lực cắm vào bộ da dày mấy nghìn năm tuổi. Cuối cùng Giáo Sư Ma chấp nhận bước xuống khỏi chiếc ghế an toàn trên cỗ máy khổng lồ có hình dáng một con khủng long bạo chúa. Con quái vật máy móc vừa tiến tới lũ Mãng Xà vừa không ngừng phát ra tia lửa sét. Lũ Mãng Xà tiếp tục mở vào cỗ máy sắt, chúng chiến đấu ròn rã trong một năm trời thì lũ Mãng Xà tinh bị lửa thiêu rụi và lúc này thì con quái vật sắt thép cũng đã bị hư hại nhiều chỗ, bị cụt một bên chân và không phun nổi tia lửa sét nữa. Giáo Sư Ma vô cùng buồn bã, vậy là công sức bao nhiêu năm của ngài bỗng chốc chẳng khác gì một đồng sắt vụn vô dụng. Nhưng tổn thất nặng nề hơn lại rơi về phần đội quân địa ngục. Ác Vương vô cùng đau khổ, những con vật cứng dưới chướng của ngài đang nằm ngoài kia chết quay đơ. Mấy nghìn năm tuổi, chúng là những con xà tinh ngỗ không thể có sự hủy diệt, da thịt cứng như đá núi, máu tanh ngạt trời, răng nhọn như trăm ngàn lưỡi đao

địa ngục. Cuối cùng chúng cũng chết dưới sự tàn phá của đội quân máy móc. Ngài nghĩ đến số phận của địa ngục nay mai mà buồn bã. Các vị Diêm Vương nhìn nhau ái ngại. Ác Vương cất giọng trầm buồn.

- Cả ba đội quân của chúng ta đã thất bại.

Quan Vương vẫn giữ được vẻ mặt lạnh lùng bình thản. Ngài đưa bàn tay mảnh khảnh của một kẻ quen với công việc bàn giấy lên xoắn xoắn sợi râu bên mép phải ra điều nghĩ ngợi. Nếu vụ việc hôm nay có liên quan đến kiện tụng hay cáo trạng gì đó thì sẽ quá dễ dàng với ngài.

- Ta nghĩ cũng chưa đến mức tuyệt vọng. Quân ta tổn thất, quân chúng cũng tổn thất. Điều quan trọng là bây giờ phải tính bước tiếp theo.

- Quan Vương nói đúng. – Quý Đồ trầm ngâm nghĩ ngợi.

- Bây giờ chỉ còn một cách này thôi! –La Vương lên tiếng.

- Cách gì vậy? – tất cả các vị Diêm Vương đồng thanh hỏi.

- Dồn tất cả những lực lượng còn lại cho trận quyết đấu cuối cùng.

- Vậy là cuộc chiến sinh tử - Đen Vương tư lự.

Các Diêm Vương đều gật gù đồng ý với ý kiến này. Họ ngồi bàn bạc ròn rã cho đến khi tìm ra giải pháp tối ưu nhất. Trong trận chiến này nếu các ngài thắng sẽ hi vọng cứu được thảm họa một thế lực tàn ác làm bá chủ trái đất. Nếu thua thì cũng làm hao mòn lực lượng và ý chí của chúng, lúc đó chắc chắn sẽ có một lực lượng khác đứng lên thay các ngài bài trừ hiểm họa của trái đất. Các ngài đều đồng thuận với nhau là sẽ đưa toàn bộ quân lên mặt đất quyết chiến với nữ yêu Sa Chiến và Giáo Sư Ma. Mặt đất rộng lớn sẽ hỗ trợ đắc lực cho đội quân đông đúc của các ngài, trên đó cũng còn một số lượng lớn lũ yêu ma chưa được thuần phục chắc chắn chúng sẽ giúp sức nhiều cho đội quân. Bàn bạc xong xuôi, Quý Đồ một mình đích thân ra ngoài cửa điện đàm phán với kẻ thù. Thấy ngài khệ nệ bước ra toát lên vẻ oai phong của

Diêm Vương coi giữ sự sống chết, ả yêu nữ cất lên những tràng cười khàn đặc.

- Cuối cùng ngài cũng chui ra khỏi cái hầm trú ẩn vững trãi của mình.
- Ta không có nhiều thời gian dành cho ngươi.
- Vậy ngài muốn nộp cái mạng xấu xí kia để mong được bảo đảm sự an toàn cho địa ngục?

- Ngươi mắc bệnh ngộ nhận quá sớm rồi – ngài ngẩng mặt cười to để tỏ rõ uy phong của mình – ta ra đây là để nói cho ngươi hay đội quân của địa ngục sẽ quyết chiến với các người một trận sống mái.

Ả nheo mắt nhìn Quỷ Đỏ đầy ngạc nhiên và nghi ngại. Ả chưa chuẩn bị cho trường hợp quyết chiến với cả đội quân chín tầng của địa ngục.

- Nhà ngươi sợ sao?
- Ngài muốn chơi trò gì đây?
- Ta chẳng có hứng thú chơi trò gì với các người. Chỉ có điều trong cõi trời này chỉ được tồn tại một trong hai đội quân. Hoặc là các người hoặc là chúng ta.

- Vậy ngài muốn quyết chiến như thế nào?
- Chúng ta sẽ gặp nhau trên mặt đất sau nửa năm nữa, mỗi bên sẽ khôi phục toàn bộ sức mạnh cho đội quân của mình trong lần quyết chiến ấy.

Ả không muốn kéo dài cuộc chiến nhưng ả không thể manh động. Đội quân địa ngục dù sao cũng không thể coi thường. Ả nhận lời của Diêm Vương Quỷ Đỏ và lệnh cho Giáo Sư Ma lập tức rút toàn bộ quân khỏi đất của địa phủ.

Bên vực không đáy của địa phủ, cơn gió u u cuộn trong nỗi buồn vang dội chém ngang những cành cây khô trơ chọi trên vách đá. Chỉ có những kẻ được coi là nghiệt chủng của trái đất mới bị vút xác xuống vực không đáy để đời đời kiếp kiếp linh hồn bị giam giữ không thể siêu thoát. Thần Hủy Diệt có sứ mệnh bảo vệ trái đất này, dù mang trái tim tàn ác và hủy diệt thì hắn cũng chưa đến nỗi phải chết dưới đáy vực. Hai người con gái đứng đó, tóc dài xõa ngang lưng phát phơ theo chiều gió nhẹ. Nỗi cô đơn quạnh hiu quyện vào trời đất. Họ đã bất chấp cuộc chiến khốc liệt đang diễn ra giữa hai thế lực địa ngục và mặt đất để đến đây. Da Nâu cầm lấy bức tranh có hình ảnh hai cô gái, một cô cầm đàn một cô hát do chính tay nàng họa vội. Nàng đưa tay ra khỏi bờ vực, bức tranh xõa tung rồi từ từ chao liệng nhẹ nhàng chìm khuất nơi vực sâu.

Da Nâu và Trinh Nguyên dạo bước quay trở lại con đường dẫn vào điện của Sát Vương, sành sỏi đồ võ, xác ma chết chóc, đao kiếm vương vãi, móc sắt chông trơ... theo thời gian ngắn ngủi đã nên rêu. Khung cảnh u uẩn và lặng ngắt, nó còn đáng sợ hơn sự ồn ào và kêu khóc của những tháng ngày trước kia khi có những kẻ ác thọ tội. Họ ghé qua địa ngục lá kiếm, nơi mà Thần Hủy Diệt đã từng thọ tội thay họ. Những lá kiếm vương vãi khắp mặt đất và bờ đá. Lưỡi và mũi hoen rỉ, không biết mỗi lưỡi kiếm ấy đã trải qua bao nhiêu kiếp đọa đầy của tội nhân từ khi hình thành tới nay. Giờ thì chúng bị quăng lại đây, chìm trong sự lãng quên. Trinh Nguyên cầm trên tay thanh kiếm sắt dùng sức kéo mạnh, thanh kiếm cắm mũi vào vách đá, nàng có linh cảm chính thanh kiếm này đã từng đâm vào trái tim và khối óc của Thần Hủy Diệt. Nàng áp nó vào ngực và khóc nức lên từng chập. Nước mắt rỏ xuống tạo thành một đường sáng lấp lóa trên thân kiếm. Nàng đem theo thanh kiếm của địa ngục trở lại thiên đường, luôn giữ nó bên mình như gìn giữ hình ảnh đẹp đẽ nhất của Thần Hủy Diệt.

Ở các tiểu ngục khác cũng cùng chung một cảnh tượng. Ở ngục kéo lưỡi, những cái móc sắt vút chổng trơ hoen rỉ. Những lưỡi cày vẫn cắm phập xuống nền đất nhão nhọt vì bùn đất trộn máu, nay lâu ngày đã trở nên khô cứng. Những tên quỷ gớm ghiếc dữ tợn không còn bận rộn với công việc móc lưỡi tội nhân vào móc sắt kéo rong khắp khu thọ tội nữa. Những tội nhân với tiếng khóc lóc van xin khuấy trời và những cảnh tượng kinh hoàng khi bị kéo lê trên nền đất đến đứt lưỡi cũng không còn tồn tại, và rồi đây chúng có tiếp tục tồn tại được không sẽ còn phải trông chờ ở vận mệnh của địa ngục. Rồi ở ngục khác những cái nồi đồng to tướng cũng đã khô queo cạn lửa. Phân thối cũng đóng cứng không còn mùi nồng nặc thối hoăng khiến kẻ sống cũng muốn chết. Dao dùi đâm bụng cũng mỗi nơi một chiếc. Địa ngục băng giá đang tan chảy dần dần, nước dồn xuống dòng sông máu cũ. Nay dòng sông máu trở thành một dòng sông trong xanh bình lặng...

Họ men theo lối nhỏ trở về thiên đường, nơi cơn gió đem hương hoa cỏ mật lan tỏa khắp nơi, nơi nắng ấm tràn về mọi nẻo, nơi bướm bay la đà, chim tụ hội ca hát. Lòng họ nặng trĩu, nước mắt chảy ngược vào khối đau nhức nhối trong con tim nhỏ bé đầy những tổn thương chưa lành. Con đường trở về hôm nay xa quá, những bậc thang thoải thoải nổi mặt đất với chân mây. Hai bên là hoa cỏ dại, phía dưới là dòng sông thăm thẳm không tên. Con người khi chết đi, ai lên thiên đường đều được đi qua cây cầu bậc thang này, trên con sông xanh trong này để sang bên kia tầng mây trắng nhẵn nhụi. Người đời hay vẽ vời về bậc thang lên thiên đường, họ vẽ ra thứ ánh sáng kỳ ảo, sự chào đón của các thiên sứ, nhưng con người chưa có ai phác họa thành công về nỗi buồn của một thiên đường tẻ nhạt.

Trong căn phòng nhỏ của mình, tiên nữ chị kéo tấm xô trắng phủ trên Quả Cầu Đa Năng thần kỳ. Cứ làm đi làm lại việc đó, dù nàng vẫn biết chỉ là một hành động thừa thãi trong ngày. “*Bảo bối, hãy tìm về vực không đáy*”.

Quả cầu hiện lên cảnh tượng im ắng với những vách đá nâu sậm trên miệng vực. Nàng hét lên: “*ta muốn cảnh tượng dưới đáy vực*”. Cảnh tượng trên quả cầu vụt biến mất và tất cả được bao phủ bởi một màu đen huyền bí. Nàng cố nheo mắt chờ đợi. Nàng đợi hoài từ ngày này qua ngày khác mà không có lấy một chấm sáng nhỏ nhoi xuất hiện, không có lấy một tia hi vọng nào trong bóng tối. Nàng trùm quả cầu lại như cũ. Lòng nàng trở nên tuyệt vọng. Bóng tối là thứ duy nhất tồn tại nơi vực sâu, không có gì cả, không có Thần Hủy Diệt, không có sự sống, không có một chút ánh sáng nhỏ nhoi nào hắt tới nó. Nỗi cô đơn xâm chiếm con tim nhỏ bé đa mang của nàng. Nàng lao đảo đứng dậy như một kẻ chìm trong cơn men say bất tận. Nàng đi theo đường mòn nhạt từng cánh hoa rơi. Nàng thả nó xuống dòng nước cho nó cuốn theo bao nỗi muộn phiền đi xa. Nàng cứ đi, cứ đi trên con đường mòn hun hút, lần đầu tiên nàng thấy thiên đường thật bao la. Nàng đi mãi, lạc giữa cánh đồng cỏ lau như những bông tuyết tuyệt đẹp, chìm giữa cơn gió u uất đến từ mệnh mông. Những thân lau tua tủa như những vị sứ giả của loài cỏ kiếm nơi địa ngục mọc giữa thiên đường. Nàng ngã gục xuống, chưa bao giờ nàng tuyệt vọng nhường vậy. Nước mắt đã chảy tan vào đôi bàn tay bé nhỏ. Nàng chìm khuất giữa đồng cỏ lau, không ai biết. Ngay phút giây này đây, nếu nàng đen viên ngọc quý ra nguyện cho cái chết của mình nàng sẽ được mãn nguyện. Thần Hủy Diệt chết rồi lời nguyện của chàng không còn ý nghĩa nữa. Nàng chết sẽ không ai biết cả. Nàng sẽ chết giữa một đồng lau như tuyết trắng đầy yêu dấu mang theo, nơi này mới đúng là thiên đường. Nàng cứ ngồi như thế cho đến khi bóng chiều đổ xuống và những dải mây ngũ sắc quấn quanh bám lấy để giày. Nàng chậm rãi tiến về phía con đường mòn cũ.

Chỉ có lũ trẻ mới làm nàng vui bớt nỗi buồn, với Trinh Nguyên lũ trẻ lúc nào cũng chứa đựng những điều bí mật được cất giấu. Nàng sẽ mãi không bao giờ có được một đứa trẻ của riêng mình. Nàng thậm chí chẳng dám lại gần

chúng, chúng chỉ là loài người tầm thường nhưng đáng yêu vô hạn. Nàng là tiên nữ, nàng cao quý hơn chúng nhưng lại bất hạnh hơn chúng. Trong khu nhà xinh xắn của thiên đường, chúng cầm tay nhau thành một vòng tròn vừa chạy vòng quanh vừa cất tiếng hát. Bước chân trĩu xuống như có vô khối tảng đá lớn đè nặng, đôi mắt mệt mỏi và nổi sốt xa vô hạn lan tỏa trong từng suy nghĩ. Quay lưng về phía khu nhà nằm tách biệt với điện thiên đường nàng chạy thoăn thoắt về phía con suối nhỏ dưới chân núi. Những tảng đá lớn đã bị lý trí quật văng về mọi phía. Nàng ngược mắt nhìn dòng thác dựng đứng trắng xóa như giọt nước mắt khổng lồ đổ ập xuống chân nàng. Ngắt từng cánh hoa lyly thả xuống dòng thác đang cuộn tròn, những cánh hoa chìm sâu theo dòng xoáy và nổi lên bèo lênh trên mặt suối khi đã rã nát. Màu hồng nhạt đổi thành tím sậm. Nhìn xa mãi về phía các tiên nữ trên bãi cỏ xanh tơ, họ hồn nhiên nô đùa. Họ là những tiên nữ vô ưu chẳng biết đến những tai họa sắp ập đến nơi này, dù ngày mai phải chết thì hôm nay họ vẫn vô tư, hồn nhiên, yêu đời tha thiết. Nhiều lúc nàng ước mình được như thế, nhưng gánh nặng đè nên đôi vai nhỏ bé của hai chị em nàng, những kẻ sinh ra đã mang sứ mệnh với trời đất. Nàng không trở về ngay mà men theo khu rừng thông âm u lặng gió. Nổi cô đơn thấm trong từng thớ thịt, trong làn da mỏng, trong nhịp đập hỗn loạn của trái tim. Tiếng con chim lạc đàn kêu thảng thốt. Nó đập cánh lao vút lên bầu trời. Những cây thông xanh. Nàng lắng tai nghe tiếng hát buồn bã.

Tìm về một dấu chân, tiên nữ ơi! Tiên nữ ơi!

Chàng đã đi rồi! Nàng là người bất hạnh nhất

Hãy hát để quên đi. Hãy khóc để quên đi

Rừng thông âm u, nàng nhẹ bước

Nàng hát và khóc say sưa

Nhưng nàng sẽ chẳng bao giờ quên được người ấy

Người ấy là tình yêu

Người ấy là hạnh phúc

Người ấy là bất hạnh

Là tất cả những gì nàng có trong cõi trời này. . .

Thần Hòa Bình ngồi lặng trong gian phòng đẹp đẽ tràn ngập những lẵng hoa tươi rở của mình. Ngài nghĩ đến hai tiên nữ, rồi lại sức nhớ đến mẹ của hai nàng, người đàn bà vô cùng xinh đẹp. Vẻ đẹp như mây trời của bà ta làm điên đảo cư dân của thiên đường. Bà có nụ cười mê hoặc và ánh mắt buồn hút hồn kẻ khác, cũng bởi thế bà đã sinh ra hai tiên nữ trong nỗi đau âm thầm. Một mình bà nuôi dưỡng chúng từ tấm bé. Bà là tiên nữ không tuổi tác, đến tận khi hai con gái trưởng thành bà vẫn trẻ trung và xinh đẹp. Bà trẻ ngang chúng nhưng đẹp hơn chúng rất nhiều. Bà chết vì nỗi uất ức nhục nhã của kẻ đê tiện nào đó giáng xuống đời bà. Cái chết lặng lẽ và kiệt quệ. Ngài lau nước mắt, hai con ngài sẽ trẻ mãi không già như mẹ chúng. Ngài sợ phải đối diện với chính mình. Nếu chúng biết ngài chính là bóng đen đã trùm xuống cuộc đời mẹ chúng vào cái đêm định mệnh ấy thì sao? Chúng sẽ hận ngài. Chúng sẽ từ bỏ sứ mệnh thiêng liêng của mình. Ngài sẽ bị cả thiên đường, mặt đất và địa phủ nhìn với một ánh mắt khinh bỉ, không còn là ánh mắt tôn kính nữa, sẽ chẳng ai ngờ rằng, một kẻ chức sắc, đầy quyền uy, đạo mạo đã ra sắc lệnh cấm đoán tình yêu lại đã là một kẻ hèn nhát làm nhục một tiên nữ rồi bỏ trốn. Tất cả sẽ sụp đổ.

Mặt đất phẳng lặng trải dài bất tận, những xác người đã tan theo cát bụi và gió nóng của mặt đất khát cháy như sa mạc. Cả một vùng rộng lớn, chỉ có

cát và cát, không một loài cây hay sinh vật bé nhỏ nào sống sót. Sương khói và tro bụi biến mặt đất thành nơi cất giữ những nỗi đau âm ỉ của một cuộc chiến đẫm máu. Những hồn ma còn vật vờ đâu đó đã quy tụ về một mối để gia nhập vào đội quân của địa phủ.

Trên chín chiếc ngai dát xương người, mỗi ngai một dáng vẻ tùy thuộc vào uy phong của mỗi Diêm Vương, các ngai đã ngồi đó sẵn sàng cho cuộc chiến sống còn với đội quân của Sa Chiến và Giáo Sư Ma. Gió nóng cuốn tung mù một góc trời phả xuống đội quân của các ngai một luồng lửa vô hình bỏng rát. Đội quân Yêu Nữ Mê Hoặc là những hồn ma nữ xinh đẹp, chúng đứng ngồi không yên, thì thoảng lại thập thò trốn ra khỏi hàng ngũ ưỡn ả ưỡn ẹo đánh mông nhuây nhuỷ trước mấy tên Quỷ Đầu Trâu đứng mõ. Bọn chúng nháy mắt nhau, đưa tay tét mông mấy cô ả vài cái rồi be miệng cười rúc rích nghe chừng thích thú lắm. Có tiếng ho hục hặc của Quỷ Đỏ, chúng im bật, ai trở về chỗ người đó. Lũ Yêu Nữ Mê Hoặc thực chất là những cái bóng vất vưởng cất tiếng cười tanh lợm. Chúng dùng tiếng cười này để mê hoặc đối phương chỉ có điều trong trường hợp này chúng hoàn toàn bị miễn dịch. Như chúng ta vẫn biết thì Giáo Sư Ma là một kẻ chung tình với người quá cố, lão coi thường sắc đẹp. Lão cũng như những con quái vật sắt thép kia hoàn toàn không biết đến những gì gọi là rung động hay mê hoặc. Đối với nữ yêu Sa Chiến thì đội quân này càng trở nên vô tác dụng hơn. Chúng chỉ có thể chiến đấu với ả như những con yêu nữ thực thụ với nhau chứ hoàn toàn không thể dùng đến ngón nghề bùa phép của mình. Bên cạnh đội quân Yêu Nữ Mê Hoặc là một đội Tinh Binh Cấp Cao của điện Quan Vương. Đội quân này làm việc nghiêm túc và lễ lới kỉ luật đâu vào đấy. Chúng là sự tinh lọc từ những chiến binh hạng nhất trong chiến tranh xâm lược trên trần gian. Đội tinh binh này được đào tạo bài bản và trang bị vũ khí lợi hại là những chiếc đao chém đầu hạng nhất của địa phủ. Trong mỗi chiếc đao này còn ẩn chứa rất nhiều sức

mạnh có liên quan đến tâm linh, chúng được đánh giá như những phép thuật vô hình. Đội quân oai phong lừng lững, đao kè kè sát nách sẵn sàng bằm vằm kẻ thù. Đâu đó trên những tảng đá nhỏ hay những cành cây khô bày Quạ Ma đập cánh cất tiếng kêu quàng quạng báo hiệu sự chết chóc đang tìm đến nơi này. Bầy Quạ Ma của La Vương đã một thời làm nhiệm vụ móc mắt moi gan các nạn nhân thọ tội, nay sự khát thèm đang ngùn ngụt hướng về đôi mắt của Giáo Sư Ma. Đội Quân Hành Hình hàng đầu của điện Đại Vương cũng có mặt đông đủ, nom sát khí đằng đằng, một đội quân nghiêm túc trong việc phán quyết số mạng kẻ thù. Chúng có ánh mắt dữ tợn và đôi bàn tay lạnh giá. Những tên quỷ trong đội quân này vô cùng to lớn và lực lưỡng, thân mình đen đúa vạm vỡ. Những chùm lông đen mọc bất cứ đâu trên cơ thể chúng, trên đỉnh đầu, trên trán, trên cằm, trên mu bàn tay, mu bàn chân, rốn, ngực... tạo thành một thực thể gớm giếc và sống động. Nhưng nói về độ to lớn không thể không nói đến đội quân Quý Đỏ, con cháu của Diêm Vương điện thứ nhất. Ngài đã nuôi nấng chúng bằng cả tình thương và lòng hận. Ngài dạy cho chúng nhận biết mặt kẻ thù và lý do chiến đấu. Chúng to lớn gấp nhiều lần những đội quân đang có mặt trên bãi đất hoang tàn giờ phút này. Đội quân của địa phủ còn muôn hình vạn vẻ kéo dài tới một nửa đất liền của mặt đất, một số khác phải ngồi trên tàu chiến ngoài biển vì hết chỗ.

Khi mặt trời chói chang lên tới đỉnh đầu đặt những chiếc bóng thu gọn dưới chân thì đội quân của Sa Chiến và Giáo Sư Ma hùng hổ tiến đến. Đi đầu là hai thủ lĩnh trên con quái vậy khổng lồ đã được khôi phục sau những chấn thương về mặt công nghệ tưởng chừng như vứt bỏ. Kéo theo sau là trùng trùng đội quân robot đủ mọi kích cỡ và mọi công dụng. Một giàn đạn pháo trên những chiếc xe kì dị có những chiếc miệng rộng nhả ra đạn pháo và chất nổ. Chúng đi tới đâu cát bụi uốn hình cột lốc xoáy quét dài tới đó. Rầm... rầm... rung chuyển cả mặt đất, tưởng như sự đổ vỡ đang diễn ra dưới lòng sâu

và sắp nhấn chìm tất cả. Lũ robot khổng lồ tương đương với đội quân Quỷ Đỏ làm mặt đất dưới chân chúng bắt đầu nứt nẻ. Chúng di chuyển một cách thụ động và khó nhọc với sức nặng của chính mình. Những cái miệng há hoác trực chờ phun lửa, những đôi tay có gắn con chíp bé xíu trên mu sẵn sàng phát ra những luồng điện ngang với sức tàn phá của Thần Sét. Bọn Robot bé bằng con người cũng có chức năng tương tự, không thể ngờ rằng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Giáo Sư Ma đã có một đội quân hùng hậu đến vậy.

Hai bên chiến tuyến nhìn nhau ngùn ngụt lửa thù, đằng đằng sát khí. Quỷ Đỏ cất tiếng phá tan bầu không khí nặng nề.

- Sự tài giỏi của Giáo Sư Ma đúng là danh bất hư truyền.
- Không dám và cũng không phải nói nhiều làm gì. Chúng ta bắt đầu thôi.
- Đúng thế. Bắt đầu thôi.

Màn chào hỏi diễn ra vô cùng nhanh chóng, họ bắt đầu cuộc chiến một cách vội vã như để chấm dứt tất cả cho một khởi đầu mới, dù vẫn biết kẻ bị tiêu diệt rất có thể là mình.

Khi cuộc chiến bùng nổ, cả bầu trời và mặt đất được bao phủ bởi một màu khói bụi đen đặc. Trong làn khói bụi ấy, không ai nhìn rõ mặt kẻ thù của mình. Những guồng lửa từ hai phía trào ra và hội tụ lại một điểm chính giữa. Đội quân máy móc phun lửa sét gặp đội quân Quỷ Đỏ phun lửa địa ngục khiến ranh giới trái đất đảo điên trước vô vàn lưới lửa lượn sóng. Gió bão bắt nguồn từ trận quyết chiến đang vùn vò từng đụn cát bỏng rát hơi lửa, mùi khen khét lan tỏa ngọt ngào cả chốn thiên đường. Đây là cuộc chiến đấu khốc liệt nhất trong lịch sử của địa ngục và mặt đất cho đến tận phút này. Mặt đất vốn đã trở thành một vùng đất khô cằn chìm trong sự lạnh lẽo âm u, bụi bặm, vốn đã không còn sự tồn tại của sự sống sau cuộc thảm sát thì nay lại càng trở nên hoang tàn hơn. Khi những guồng lửa lịm dần thì tiếp đến là những tiếng

nổ hải hùng làm đất đá tung mù, ở những chỗ phát ra tiếng nổ những cái hố rộng hoác và sâu như một góc biển mờ mờ hiện ra, bất chấp điều đó những tiếng nổ tiếp theo vẫn vang dội, đất đá tung bay, khói bụi ngạt trời.

Diêm Vương Quỷ Đỏ ngồi trên ngai, thi thoảng ngài đưa tay vân vê sợi râu đen óng mọc lên từ cái mụn cứt ruồi ngay yết hầu. Đầu ngài gật gật, lắc lư. Mắt ngài nheo lại và môi ngài nhếch sang một bên giật giật. Các vị khác mặt mũi nghiêm nghị và chăm chú. Khói bụi phủ vào mặt mũi, người ngợm, chân tay các ngài thành một màu nhờ nhờ giống như màu đồng.

Cuộc chiến đấu diễn ra hàng trăm năm mới kết thúc. Sau đống đổ nát, chỉ còn lại chín vị Diêm Vương đáng kính yên vị trên chín chiếc ngai dát xương người. Mặt mày các vị lấm lem, thân mình và ngai vị phủ một lớp mạng giống như mạng nhện dày đặc và rêu phong. Đội quân Quỷ Đỏ nằm la liệt, chồng chồng lên nhau như những dãy núi khổng lồ. Lũ robot gãy rời thành từng mảnh vụn han rỉ vô dụng. Năm năm trước khi cuộc chiến kết thúc, Giáo Sư Ma ngã xuống khỏi con quái vật của mình và bị chính đôi bàn chân sắt thép ấy nghiền nát. Cũng ngay sau đó, bảy Quạ Ma tranh nhau xúm lại móc mắt và moi gan ngài. Những Yêu Nữ Mê Hoặc thì bị rã nát phần hồn trong tay Sa Chiến, mục yêu nữ nham hiểm và ác độc. Những tên quỷ còn lại của địa ngục thì kẻ còn kẻ mất, thương vong vô số. Cuộc chiến chỉ thực sự kết thúc khi những chiến binh robot cuối cùng không còn một chút nhiên liệu cho việc tiếp tục phun lửa. Kho nhiên liệu của Giáo Sư Ma đã cạn tới giọt cuối cùng. Chúng bắt đầu gãy gập và vỡ vụn. Lúc này chỉ còn lại nữ yêu Sa Chiến, ả định dùng phép thuật ảo ảnh vòng sóng để trốn chạy nhưng đã bị Quỷ Đỏ gạch tên khỏi sổ sống chết. Ngài rút một đoạn xương nhọn trên chiếc ngai của mình phi trúng vào trái tim của ả. ả nằm vật xuống, hai mắt mở trừng trừng, bảy Quạ Ma lại được dịp tranh nhau bu kín trên xác chết thực thi nhiệm vụ. Nhưng cái chết đến với ả không thật sự dễ dàng đến thế, trong lúc hấp hối ả lấy trong thất

lung ra viên ngọc quý của Sát Vương và nuốt chửng nó trước khi biến mất. Ả vẫn nuôi trong mình âm mưu chiếm đoạt sự sống nên trở về thế giới ảo ảnh gây dựng lại đội quân yêu nữ, nuôi một trong số những đội quân công nhân hạng nhất của Giáo Sư Ma để tiếp tục chế tạo ra những robot với sức tàn phá kinh hoàng cho cuộc chiến trở lại trong một tương lai gần nhất.

Sau cuộc chiến khốc liệt, trái đất trở nên nhấp nhô và buồn tẻ. Những dãy núi cao được bồi thêm khói bụi càng trở nên chất ngất đến chọc vào lá phổi của trời xanh. Những vùng sâu trũng do cuộc chiến giờ thêm sụt lún càng trở nên thăm thẳm hơn bao giờ hết. Cảnh tượng điêu tàn. Sự sống bị hủy diệt tới tận gốc rễ. Các Diêm Vương đáng kính đứng dậy nhìn nhau, nhìn trời, nhìn đất rồi đồng loạt trút một tiếng thở dài thườn thượt. Các ngài trở lại địa ngục mà trong lòng ngao ngán kỳ lạ. Quý Đỏ là kẻ lưu luyến chốn nhân gian nhất vì trước đây khi loài người còn sinh sống đông đúc ngày nào ngài cũng phải phân thân đem sổ sống chết lên trần bắt những kẻ tới số phải thọ mệnh. Khi ấy, mặt đất đông vui trù phú, cây cối tươi tốt, sinh vật đa dạng, con người có một nền văn minh cấp cao. Ngài từng nể phục một dương gian như thế, nay thì cái dương gian ấy chẳng còn lấy một cành cây ngọn cỏ, chẳng còn lấy một tiếng chim ca, một loài chuột chũi... nói chi đến bóng dáng con người. Suy cho cùng, ngài vẫn không hiểu vì sao Giáo Sư Ma, kẻ nắm công nghệ Robot tiên tiến nhất hành tinh này lại làm cái công việc ác độc là giết hại loài người. Lão chẳng phải cũng là dòng giống của con người, mà con người thì có trái tim. Ngài lắc đầu ra điều bất lực, nếu không có cuộc chiến hôm nay, không có Giáo Sư Ma trên đời thì có lẽ rồi đây những con người bình thường cũng sẽ tự hủy diệt cuộc sống và trái đất của chính mình mà thôi.

Không gian thâm u, cát xao xác, gió âm âm rong ruổi khắp mặt đất và biển cả. Tiếng hát du dương đưa loài người chìm vào một cõi hư vô. Trời nhả xuống những hạt mưa hiếm hoi sau hàng trăm năm đỏ lửa, những giọt nước

mắt của thiên đàng khóc than cho mặt đất. Mặt đất như được hồi sinh sau trận mưa hiếm hoi ấy, những chỗ khô nứt bắt đầu giãn nở và khớp vào với nhau như một sự khởi đầu mới. Nhưng mầm sống đã bị diệt chủng, biết bao giờ những mầm sống lạ thường tiếp theo mới ra đời và nảy nở nơi mặt đất hoang vu này. Sóng biển cũng gầm gào, sau trận đấu lửa sét và lửa địa ngục, nhiệt độ và sức nóng chảy kinh hoàng cũng tiêu diệt đến những sinh vật và vi sinh vật cuối cùng còn tồn tại dưới đáy đại dương. Chỉ có gió, cát bụi, không khí và nước còn sống sót.

Trở lại địa ngục trong nỗi đau buồn và mệt mỏi, các Diêm Vương chào từ biệt nhau và mỗi người trở lại điện của mình nhằm khôi phục những tổn thất đã gây ra trước đó. Nay địa phủ của các ngài cũng hoang vắng cô liêu chẳng khác gì với cảnh tượng nơi mặt đất.

Quý Đồ rầu rĩ lôi những đồng sở sách tối quan trọng của mình ra bày la liệt ở chính điện. Ngài đốt một chảo lửa và lần lượt thiêu dụi chỗ sở sách đã gắn liền với cuộc đời ngài từ khi sinh ra. Giờ tất cả bọn chúng đã chết, ngài còn muốn giữ lại đồng sở sách này thì cũng chỉ là một việc làm thừa thãi, vô dụng. Lũ cháu của ngài cũng hi sinh thảm lạng trong trận quyết chiến lần này, thật không uổng công chúng khi những kẻ thù cuối cùng của địa phủ đã bị tiêu diệt. Nước mắt ngài rỉ ra từ hai hõm mắt trũng sâu đầy dử tợn. Ngài chưa thấy mình lạc lõng cô đơn trong chốn vương điện của chính mình như thế bao giờ. Đội quân và lũ hầu cận của ngài vẫn còn đứng xếp hàng phía ngoài kia, chúng sẵn sàng cùng ngài bắt tay làm lại từ đầu, nhưng rồi đây ngài biết sẽ phải giao

công việc gì cho chúng khi lũ người đã chết cả, hồn xiêu phách lạc. Lũ tội nhân còn sót lại thì dù có thọ tội xong cũng chẳng biết đẩy chúng đi đâu, chúng chẳng còn nữa cái cơ hội được đầu thai làm người, làm súc sinh, cây cỏ... Ngài buồn cho cuộc đời của chính ngài giờ đây, nhạt nhẽo và vô vị.

Quý A Long lặng lẽ theo hầu, ngài đi trước bắt hai tay ra sau, bước chân chậm rãi và khó nhọc. Ngài đến khu nhà ma, khu nghiệt cảnh đài có những chiếc gương lớn soi rõ sự thật. Ngài muốn tự tay đập vỡ chúng, sẽ chẳng còn sự thật nào được phơi bày trước chúng nữa. Với ngài, nó chẳng nói lên được sự thật nào cả. Ngài soi mình vào từng tấm gương, mỗi tấm gương sáng, mờ khác nhau, chỉ có ngài và chúng không có một sự thật nào hết. Quý A Long buồn bã nhìn bốn phía, những chiếc gương phản ánh hắt như phản ánh Diêm Vương một cách quá đối bình thường, chẳng có gì khác với những chiếc gương tầm thường hàng ngày cả. Nếu hôm nay vẫn còn các tội nhân, hoặc giả ngài hay hẳn là tội nhân thì sự thật sẽ phơi bày mồn một, con người sẽ thấy mình xấu xa hơn mình vẫn nghĩ, tiếng thét thất thanh vì sợ hãi, xấu hổ, đau đớn sẽ vang lên dội lại âm âm trong căn nhà ma này. Con đường đi ra cũng lạnh thấu sống lưng, ngài vẫn bắt tay ra sau bước chân vẫn đều đều như kẻ lạc đường trong vô thức. Vườn đá của ngài hiện ra trước mắt, những khối đá to và nặng có thể đè oặt lưng những kẻ khỏe khoắn nhất. Chúng phải làm một việc vô nghĩa mà chúng không hề hay biết. Ban ngày, ngài bắt chúng văng đá ném xuống vực sâu. Ban đêm, ngài dùng phép thuật biến đá trở lại vị trí cũ cho chúng được tiếp tục thọ tội khổ sai. Vực sâu thăm thẳm, đá đen nặng muôn cân, nhưng những kẻ thọ tội giờ không còn nữa. Cũng chẳng còn lấy một bóng ma quấy quả gào khóc cho bớt cảnh thâm lương. Con người bị thẩm sát, những hồn ma cũng tiêu tan linh hồn, cảnh trần gian và địa ngục giờ chỉ là một mà thôi.

Ngài mở cánh cửa phủ đầy mạng nhện, bên trong rộng lớn mênh mông, những con nhện ma mãnh đang canh giữ bọc trứng đề phòng cảnh giác tiến gần hơn về chính giữa chiếc mạng của mình. Dọc các xà gỗ im lìm những dải khăn thắt cổ màu trắng treo lơ lửng, lạnh ngắt và bụi bặm. Những lưỡi kiếm khô máu la liệt treo khắp gian phòng. Các loại thuốc độc: có cả thuốc trừ sâu, diệt cỏ, diệt chuột đến thuốc ngủ, thuốc độc các loại, lá độc, cỏ độc, nấm độc... Tội tự sát, tự chối bỏ mạng sống của mình là một tội vô cùng nặng nề nên vấp phải tội này sẽ phải tự sát lại rất nhiều lần để xám hối. Xám hối vì ân nghĩa chưa trả, trách nhiệm chưa tròn, coi rẻ mạng sống. Căn phòng tự vẫn sẽ giúp những kẻ ngu si tìm đến tự sát hiểu ra một điều bình thường nhất của lẽ sống và lẽ chết: chết chỉ là sự khởi đầu cho những bi kịch khác, sự đau đớn của những người ở lại và tự sát còn là một thảm kịch xã hội bi đát khó dung tha. Giờ thì những chân lý đạo đức giản đơn đó không còn cần thiết nữa, tất cả đã nằm trong im lặng, chính ngài cũng không tránh khỏi ý nghĩ sẽ biến mất khỏi trời đất này. Ngài cảm nhận một cuộc đời vô nghĩa đang tồn tại trong suy nghĩ của mình, nhưng như những gì ngài vẫn tuyên phán thì chết là điều xuẩn ngốc nhất. Vì đó ngài lại lặng lẽ bước ra khỏi căn phòng tự vẫn ấy một cách không do dự.

Ngài cũng dành một chút thời gian ngắn ngủi ghé qua địa ngục ôm cột, đó là địa ngục dành cho những kẻ khi sống tạo tội dâm dục. Những kẻ tà dâm, hiếp dâm, buôn bán các loại sách báo và băng video khiêu dâm, tự quay phim rồi cùng nhau cất giữ để chiếu xem... Kẻ tội nhân mình trần nhòng nhộng ôm lấy cây cột đồng cháy đỏ, ôm cho tới khi toàn thân máu thịt cháy khét, khói bốc nghi ngút... Sống rồi lại chết. Chết rồi lại sống. Nỗi thống khổ không lời nào kể xiết. Ngài đưa tay miết lên thân cột đồng đã nguội ngor, lạnh ngắt, mùi máu thịt còn văng vắt dội lại từ quá khứ.

Ngày này qua ngày khác, đêm này qua đêm kia ngài cứ làm đi làm lại một cái công việc duy nhất là thăm lại các ngục nhỏ trước kia mà buồn rầu không ngủ. Mắt ngài trũng sâu hơn lòng giếng khơi, đôi lông mày dữ tợn nhô cao và thân hình ngài kỳ thực gầy gò ốm yếu. Ngài lại ngồi suy tính. Ngài cứ nghĩ mãi về thiên đường, chỉ có đội quân của thiên đường mới giúp cho trái đất hồi sinh, chỉ có họ mới làm được điều đó. Trái đất trở về guồng quay vốn có cũng đồng nghĩa với việc bộ máy của địa phủ được tiếp tục hoạt động. Nhưng ngay bây giờ thì thiên đường chưa dám đem tính mạng số người ít ỏi còn lại của trái đất đánh cược với một sự hủy diệt mới vì người ngoài hành tinh có thể đổ bộ vào trái đất bất cứ lúc nào. Hàng nghìn năm nay, cả ba cõi đã chờ đón người ngoài hành tinh mà tuyệt nhiên chúng vẫn chưa hề xuất hiện. Người ngoài hành tinh xuất hiện, một cuộc chiến mới sẽ nổ ra, chưa ai biết hình thù chúng ra sao và phải tiêu diệt chúng bằng cách nào. Tiếng gió u u cứ dội vào lòng ngài một luồng bỏng rát như lửa đốt. Ngài vất tay lên trán buồn bã chút một tiếng thở dài. Sẽ không còn lâu nữa, một cuộc chiến sẽ nổ ra trên cõi mặt đất hoang tàn kia, người ngoài hành tinh sẽ xuất hiện và chiến đấu với một thế lực vô cùng hùng mạnh. Ngài chỉ đoán biết được điều đó thông qua giác quan thứ sáu chứ cũng chưa có những khẳng định chắc chắn về thế lực có sức mạnh to lớn kia là ai, ở đâu tới. Trong ba cõi giờ đây chỉ còn thế lực địa phủ kiệt quệ và thế lực thiên đường yếu đuối, nếu một thế lực lớn mạnh khác không xuất hiện đồng nghĩa với việc trái đất chắc chắn sẽ rơi vào tay người hành tinh lạ.

Trong khi đang suy nghĩ ngài bị kéo tuột đi, mê man nằm trên mặt phẳng trái đất. Tỉnh lại thì những kẻ lạ mặt đã đến, chúng đổ bộ khắp mọi nơi. Ngài ngẩng mắt diện kiến thì thấy mình chỉ là một chấm nhỏ dưới bàn chân khổng lồ. “*Người ngoài hành tinh*”. Ngài vừa kịp thốt lên câu nói đó thì có một luồng khí đen vụt xuất hiện, một kẻ bịt mặt đang lớn dần theo khối không

khí đen đặc đó. Kẻ đó đến để tiếp kiến lũ người hành tinh lạ. Cuộc chiến diễn ra vô cùng ác liệt và động đất nổ ra ở khắp nơi, các núi lửa phun trào hàng loạt, biển vùng vẫy sóng thần... tất cả đều trở nên thật nhỏ bé dưới chân những kẻ khổng lồ. Ngài cứ cố gắng nheo mắt nhìn về phía kẻ lạ mặt đang bảo vệ trái đất mà không sao hình dung rõ khuôn mặt, ở kẻ đó có nét quen có nét lạ nhưng tuyệt nhiên không thể đoán định. Khi tiếng nổ lớn vang lên phá tan trái đất thì ngài bừng tỉnh mồ hôi túa ra ướt đầm lưng. Ngài gọi Quý A Long lại gần kể cho hắn nghe giấc mơ kì quái của ngài, Quý A Long nghĩ ngợi một lát rồi bảo ngài.

- Thừa Diêm Vương, không lẽ nào những gì ngài vừa nhìn thấy chính là sự thật.

- Ta cũng đang có những ngờ vực, chỉ e trái đất rồi đây sẽ nổ tung, nó sẽ hoàn toàn bị xóa sổ khỏi vũ trụ bao la này.

- Vậy không may người ngoài hành tinh xuất hiện thật, chúng ta sẽ đối phó với chúng thế nào đây?

- Phải để xem chúng ra làm sao đã chứ! Nhưng ta linh cảm sẽ có một kẻ có sức mạnh phi thường làm việc đó thay chúng ta.

- Kẻ đó...?

- ...

Ngài ra điều nghĩ ngợi, bỗng mắt ngài sáng lên long lanh như bắt gặp một điều cực kì hệ trọng. Ngài gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Không thể nào.

Quý A Long nhìn ngài hồi lâu rồi cũng thốt lên.

- Đúng vậy thừa Diêm Vương, chắc chắn là hắn rồi! Hắn sẽ cứu trái đất này.

- Thế là đã có hi vọng, ta có thể yên tâm mà ngủ một giấc an lành rồi.

Ngài mỉm cười rồi đặt lưng lại vị trí cũ, an tâm chìm vào một giấc ngủ ngon lành sau nhiều tháng trời trần trọc suy tư. Sự trở về của hắn sẽ gây nhiều biến động mới, hắn là người có sứ mạng mà không ai thay thế được, cũng như trong trời đất mỗi người đều có một sứ mạng riêng, dù sứ mạng ấy cao sang hay thấp hèn thì cũng phải chấp nhận vì sẽ chẳng ai thay thế được.

Mưa lất phất tạt ngang ướt đầm gương mặt dị dạng méo mó, chiếc khăn bịt mặt ướt dướt đã bị gió lật tung. Hắn bước đi trên bề mặt của sự hoang tàn, nơi sự sống đã bị xóa sổ, những viên sỏi lạo xạo dưới chân. Chân dẫm nát những viên sỏi cản đường. Mắt hắn nhìn mãi về phía biển. Chớp xẹt nhoi nhoi trên tầng trời, rạch sáng cắt ngang màn đêm. Nổi cô quạnh bùng lên như một khối u nhức nhối trực cơ hội bùng trào. Một thế giới của lòng thù hận đã phục sẵn đâu đó bên cạnh đang rải bước dài tiến sâu vào trong lòng ngực. Mưa. Không có tiếng gió gào thét, không còn tiếng bàn tay cào dọc các mái hiên, không còn sợi dây thần chết đu cành cây rãng rác. Trên nền đất đá cằn khô trong không gian u tịch chỉ có những tiếng lộp độp vang lên lạnh ngắt.

Hắn quay lưng bước đi trong màn mưa trắng xóa. Chiếc bóng đen chùn chèo vô hồn, chỉ có hắn trong màn đêm thăm thẳm. Con đường xa hút và cô độc. Mưa rơi, những hạt nước trong lành không đủ ngăn lại những ngọn núi lửa đang gầm gừ trong cơn cuồng nộ. Khi dãy núi cao chát ngất phía sau hắn bùng lên những cột khói khổng lồ màu đen xen lẫn màu tro xám thì hắn biến mất. Những tia lửa sáng chói vẫn tung tóe như giàn pháo hoa dây đẹp mê hồn. Núi lửa giờ không còn là thảm họa kinh hoàng của loài người nữa, nó chỉ là một hiện tượng tự nhiên ít ỏi còn sót lại trái đất. Những cột dung nham vọt lên từ núi lửa Etna làm cho mặt đất rung chuyển bởi nhiều cơn địa chấn có cường

độ mạnh và phun trào dữ dội, lượng khí khổng lồ mà chúng phun ra biến thành lớp sương dày đặc. Phía dưới chân núi, dung nhan đang cuộn chảy thành những dòng sông màu đỏ và sẽ tự nguội lạnh khi những hạt mưa tạo lên vô vàn dòng sông khác chảy tràn trên chúng.

Hắn đi qua cây cầu bảy sắc chênh vênh huyền ảo. Loài bướm tiên đậu trên vai rồi vỗ cánh bay lượn khắp xung quanh. Hoa ở đây bạt ngàn, hắn ngắt một bông hồng màu đỏ thắm đưa lên mũi ngửi. Những chiếc gai nhọn hoắt cắm nát ngón tay chỗ, máu đọng giọt to tướng. Hắn cho tay lên miệng mút, mùi máu tanh lợm. Cánh đồng cỏ thiên đường đầy những nàng gió vô ưu bình yên nô đùa, dòng sông bình lặng trôi không mang trong mình những âu lo phiền muộn, sự sống đua nhau đâm hoa kết trái. Hắn không còn giữ mãi được cái dáng vẻ đường hoàng và lạnh lùng nữa, lẫn dẫu mình vào những đám cây, từ đó hắn đu mình lên một cành cây cao, lấp sau tán lá xum xuê. Phía dưới đồng cỏ những tiên nữ thiên đường đang trêu đùa nhau cười vang dọc bờ sông. Có hai tiên nữ tách ra khỏi đám đông ngao du trên chiếc thuyền nan giữa dòng sông xanh mát. Ánh mắt buồn bã nhìn xuống những gợn sóng lăn tăn tiếp diễn một đời buồn tẻ.

- Chúng ta sẽ làm gì với con cháu của loài người đã sống, trưởng thành, và nhân bản ở nơi đây?

- Trả lại trái đất thôi em à.

Trinh Nguyên đưa tay cài mớ tóc óng mượt lên mang tai, gương mặt xinh đẹp nhăn nhú lại.

- Vậy số phận của họ sẽ ra sao?

Da Nâu cười bình thản.

- Không biết nữa, nhưng đó là giải pháp cuối cùng cho loài người – gương mặt hơi giãn ra, nàng quay sang người em giọng tròng trùng xuống – em hãy dạo lại khúc nhạc trước đây chúng ta vẫn nghe khi có chàng ấy được không?

- Nhưng chàng đã chết rồi! khúc nhạc ấy có lẽ đã trở thành vô nghĩa.
- Nhưng ta muốn nghe, ta muốn sống lại những khoảnh khắc của quá khứ.

Hai nàng du thuyền trở lại bờ. Họ cột thuyền dưới chân cầu và bước lên thảm cỏ xanh mướt, Da Nâu vào khu bàn tròn ngồi đợi em trên một chiếc ghế đơn. Trinh Nguyên trở ra trên tay nàng là cây đàn tiên, nàng ngồi xuống bên chị đưa những ngón tay mảnh dẻ đặt lên dây đàn. Da Nâu lắng tai nghe tiếng đàn, nàng thu mình rồi cất tiếng hát trong trẻo hòa lẫn tiếng đàn thánh thót.

*Tìm về một dấu chân, tiên nữ ơi! Tiên nữ ơi!
Chàng đã đi rồi! Nàng là người bất hạnh nhất
Hãy hát để quên đi. Hãy khóc để quên đi
Rừng thông âm u, nàng nhẹ bước
Nàng hát và khóc say sưa
Nhưng nàng sẽ chẳng bao giờ quên được người ấy
Người ấy là tình yêu
Người ấy là hạnh phúc
Người ấy là bất hạnh
Là tất cả những gì nàng có trong cõi trời này. . .*

Trên cành cây cao, hắc ngòi ngậy như bị thôi miên. Hắc thấy những dải mây màu hồng lượn lờ theo chiều gió, những dãy núi màu xanh sậm mù trong sương, những nổi nhớ ngọt ngào bị vùi sâu trong kí ức. Chiếc lá khô lượn lờ vài vòng rồi vô tình chạm phải gương mặt sần sùi của hắc làm hắc sực tỉnh, hắc tự dặn lòng không được phép chìm đắm vào thứ tình yêu mê muội của đàn bà. Mải suy nghĩ, hắc trượt chân rơi xuống gốc cây, nghe thấy tiếng động hai tiên nữ ngừng đàn hát quay về phía kẻ lạ mặt quát lớn.

- Ai vậy? người là ai mà lại lén la lút trên đó. Người có ý đồ gì chăng?

Hắn không quay mặt lại phía hai tiên nữ, khuôn mặt đã bị bịt kín, chỉ có đôi mắt lúng túng không biết phải nhìn vào đâu. Hắn không trả lời mà định bụng rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Nhưng những lời ngọt ngào của hai tiên nữ đã giữ chân hắn lại.

- Người là ai? Sao ta trông quen quá vậy! – Da Nâu hỏi đầy hoài nghi.

- Đúng vậy, vóc người và dáng đi... không lẽ... – Trinh Nguyên thốt lên rồi im bặt.

Lúc này hắn không còn đủ kiên nhẫn để giữ im lặng được nữa, hắn quay mặt lại phía hai tiên nữ nhưng không bước lại gần phía họ mà đứng yên chỗ cũ.

- Ta là ai không quan trọng. Ta đến đây không có ý đồ gì xấu, chỉ vì nghe nói tiếng đàn và tiếng hát của hai tiên nữ có thể làm say lòng người nên muốn nghe thử xem sao? Quả thật không sai.

- Vậy tại sao người không đường hoàng gặp chúng ta mà phải lén lút nghe trộm.

- Ta là người lạ mặt, mọi thứ đều bất tiện.

Để chạy trốn cho nhanh, hắn trùm chiếc áo choàng đen lên người và biến mất, chỉ để lại vài sợi khói mong manh đang tan dần theo chiều gió. Hai tiên nữ nhìn nhau, mắt mở căng hết cỡ. Cả hai đều muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Họ tiếp tục đàn hát. Hình ảnh của kẻ lạ mặt vừa đột nhập không biến mất theo sự chạy trốn của hắn mà còn in lại rõ mồn một trong quang cảnh xung quanh. Một người đàn và một người hát, không ai bảo ai nhưng họ làm lên một bài phối ăn ý vô cùng. Chính họ chứ không phải ai khác làm cho tiếng đàn và tiếng hát trở nên mang nỗi buồn và u uẩn nỗi nhớ khiến người nghe day dứt đau lòng.

Trở về miệng vực không đáy, hắn ngồi lặng như pho tượng đá, thanh kiếm bên người cũng mang đầy tâm trạng. Hắn quờ quạng nắm lấy một viên đá nhỏ ném xuống lòng vực và thấy nó rơi trong hun hút. Hắn là người biết rõ độ nông sâu của đáy vực kia hơn ai hết. Hắn vừa trở về từ đáy vực sau bao nhiêu năm bị chôn trong tăm tối và quên lãng. Tất cả nghĩ hắn đã chết. Tất cả nguyên hắn sẽ chết. Nhưng hắn đã không chết. Một cơ man đã nảy lên sự sống từ cái chết. Hắn đã đi tìm kẻ giết hại mình nhưng thảm đạm thay kẻ đó không còn tồn tại, hoặc đã mất tích thật sự. Hắn đau đớn vì nghĩ mình trở thành một trò cười giữa trời đất buồn tẻ này. Mọi thứ đã chấm dứt, loài người đã có kẻ khác thay hắn hủy diệt và trái đất giờ là một bãi thây ma hoang vắng. Sự trở về của hắn quá muộn màng, không còn công việc gì xứng đáng để cho hắn phát huy sức mạnh của một kẻ hủy diệt nữa.

Hắn gặp lại linh hồn Thần Phá Hoại - cha đẻ của hắn dưới đáy vực sâu. Nó thật sự là vực không đáy, nó hun hút và bí ẩn như một cõi không hề tồn tại, và ở cái cõi đó mọi thứ đều bị lãng quên. Hắn bất tỉnh cho tới khi có một cơn ác mộng ghé thăm và dựng hắn dậy trong cơn hốt hoảng. Hắn đang nằm trên một chiếc giường đá lạnh toát trong một hang núi âm u nhưng đẹp tuyệt vời. Trong hang đá đó có một đôi mắt đỏ ngòm ngòm chiếu thẳng xuống chiếc giường mà hắn nằm tạo thành một vệt sáng kì ảo. Đôi mắt đó chứa đựng một linh hồn và có thể phát ra tiếng nói, thường là những tiếng mắng mỏ chửi rủa không ngớt. Hắn trở dậy, thấy vậy đôi mắt đó bèn lên tiếng, thứ tiếng ồm ồm âm âm dội vào vách đá bật lại tai hắn inh ỏi.

- Thăng ngu, cuối cùng thì mày cũng chịu tỉnh rồi hả?

- Đây là đâu? Ta đang ở đâu? Còn ngươi là ai?

- Tao là cha mày đây! Mày đúng là đồ bất tài vô dụng, có mỗi một việc còn con là hủy diệt trái đất và trả thù cho cha mày mà mày cũng làm không xong.

Thần Hủy Diệt ngạc nhiên nhìn về phía đôi mắt, đôi mắt giận giữ phát ra những tia sáng làm thần chí hấn choáng váng quay cuồng.

- Cha ta sao?

- Phải! Tao là Thần Phá Hoại, cha của mày.

- Sao cha ta lại ở đây?

- Đây là mồ của tao, Đấng Tạo Hóa khôn kiếp đã giết chết tao rồi quăng xác xuống đáy vực này. Nhưng linh hồn tao không chết, nó còn trực chờ cơ hội báo thù. Mày hãy giết chết Thượng Đế đưa con cưng của hấn rồi quăng xác xuống đây để an ủi linh hồn cha mày. Tao muốn hấn bị tuyệt tử tuyệt tôn đời đời kiếp kiếp.

- Trả thù. Tôi đã chán ngấy sự trả thù rồi. Ông hãy nói cho tôi biết mẹ tôi đâu? Mẹ tôi là ai?

- Mẹ mày chỉ là một con yêu nữ bình thường không có gì đáng nhắc đến, tao mượn ả để sinh ra mày và đã giết ả ngay sau đó.

- Đồ vô nhân tính.

Lão cười khẩy. Lạnh lùng.

- Đó là bản chất vốn có của tao và của cả mày nữa.

- Không! – Thần Hủy Diệt đưa hai tay ôm lấy đầu – Không! Ta không tin. Ta không tin. Ta phải giết ngươi. Ta muốn ra khỏi đây!

Ánh sáng đỏ lòe phóng về hấn những luồng điện như thần sét, người hấn giật giật nhói sáng và vật ngã ra đất. Hấn lồm cồm bò dậy dùng sức mạnh của mình chiến đấu với đôi mắt ác ma ghê tởm trên vách đá. Khi hấn dùng hết sức bình sinh phóng luồng nội lực thâm hậu hòng tiêu diệt kẻ thù thì cái miệng dưới hai ánh đỏ hắt xì hơi một cái, luồng khí hôi hám bay ra từ đó đủ mạnh ném hấn văng vào vách đá phía sau, hộc máu mồm.

- Ta phải ra khỏi đây, khôn kiếp, hãy để ta ra khỏi cái nơi quái quỷ này.

- Thằng danh ngu ngốc, chẳng có lối ra nào ở đây hết. Rồi mày sẽ lại phải quay trở lại đây thôi!

Hắn sợ hãi bỏ chạy, trống ngực đập thình thình. Những bậc đá đầu tiên thoát ra khỏi căn phòng kì quái làm hắn ngã rúi rụi. Bàn tay chạm phải bờ đá lạnh toan toát, toàn thân sồn gai ốc, tóc gáy và lông chân dựng đứng thẳng thớm. Một dòng nước chua ợ lên cuống họng, hắn ghê tởm và buồn nôn cái ánh sáng đỏ quái dị đó, ghê tởm về sự ra đời của mình, một sự ra đời được sắp đặt, toan tính. Ra đời để làm công cụ trả thù cho kẻ khác. Hắn cứ chạy cho tới khi mệt lả và ngã xuống. Miệng hắn lẩm bẩm, nhiều lúc điên loạn không làm chủ được mình hắn ôm đầu gào thét, cơn đau thái dương làm thần chí hắn bị một màu đen che phủ: *“Không! Không! Ta không tin. Đó không phải là sự thật”*. Khắp xung quanh, trên con đường mà hắn bỏ chạy những loài cây lạ xanh tươi mướt mát và trĩu quả. Những thứ quả chín mọng tràn đầy sinh lực sống. Hắn vật hàng nắm và ăn ngấu nghiến, vị ngọt khiến hả hê và sung sướng như một đứa trẻ vừa chạm môi vào bầu sữa mẹ. Sau này, hắn ở lại hơn trăm năm đều sống bằng thức quả tuyệt vời ấy cùng thứ nước rỉ xuống từ khe đá trong vắt mà ngọt lành.

Khi biết không có lối thoát nào cả, hắn trở lại với ánh mắt mà hắn gọi là cha. Hắn hoàn toàn từ bỏ ý định chạy trốn, vì ngay khi hắn thoát ra ngoài và ngược mắt nhìn lên thì cũng chẳng có một chấm sáng nhỏ nhoi nào lọt xuống nơi đây. Chỉ có gió cuộn tròn va vào tầng không u ám. Chỉ có những loài cây lạ với đủ thức trái mà hắn chưa gặp bao giờ. Và, chỉ có một ánh mắt thù hận lạnh lùng dõi theo từng bước đi của hắn. Nó không chờ đón hắn với thái độ vui mừng nhưng cũng chẳng một chút ơ hờ vì dường như nó đã biết trước tất cả. Và cuối cùng chính ánh sáng đỏ ngòm đó đã nhồi vào đầu hắn sự hủy diệt và lòng thù hận trước khi giao lại quả chày hủy diệt và đưa hắn trở lại trời đất sau hàng trăm năm vắng bóng.

Hắn tìm đến địa ngục khi trái đất chẳng còn gì cho sự hủy diệt.

Bước qua cánh cửa màu xám ngoét, hắn dùng quả chày quăng chết mấy con chó trung thành canh chừng cánh cổng địa phủ. Lũ chó đáng thương vật vã giãy giụa một hồi trước khi tan chảy thành nước. Những chiến binh quỷ sai ngăn chặn hắn đều bị quả chày hủy diệt đánh cho hồn hồn siêu phách lạc. Hắn oai phong trong tư thế của kẻ làm chủ trời đất, tiến những bước rộng và dài vào thẳng điện Diêm Vương mà không ai đủ sức ngăn cản. Hắn thấy Quỷ Đỏ đang nghỉ ngơi trong điện của mình. Những con quỷ trong đội quân của Quỷ Đỏ ra bảo vệ chủ nhân đều bị đánh cho thương vong hết thảy, phút chốc chúng tan ra như nước và bốc hơi thành những làn khói mỏng tang u ám. Như một kẻ phá phách trong cơn điên, Thần Hủy Diệt đánh phá tan hoang những tiểu ngục nhỏ và cả điện Diêm Vương trang hoàng lộng lẫy lúc nào của ngột ngạt âm khí. Quỷ Đỏ, lần đầu tiên trong cả cuộc đời làm Diêm Vương cai quản sở sống chết trong trời đất đã phải dùng đến sức mạnh thực thụ của mình để chiến đấu. Ngài hiện nguyên hình là một con Quỷ Đầu Trâu khổng lồ và có sức mạnh phi thường. Thần Hủy Diệt dùng quả chày lợi hại chiến đấu với hai thanh đao chứa đựng đầy linh hồn chết đã tạo lên một sức mạnh vô bờ. Ngài chưa bao giờ sử dụng đến loại vũ khí bí mật đó kể cả khi ngài đưa đội quân địa phủ lên trần tham chiến với đội quân máy móc, bởi lẽ ngài đã dự cảm được trước sự việc diễn ra ngày hôm nay.

Hai kẻ có sức mạnh lớn nhất nhì trong trời đất đang có những màn điều võ ngang tài ngang sức. Cả điện thứ nhất của Diêm Vương Quỷ Đỏ sứt lún hoàn toàn, thật thê thảm cho cả địa ngục nếu ngài thất bại trong trận chiến đấu

này. Nó đồng nghĩa với việc địa ngục bị hủy diệt và san phẳng như chính mặt đất trên kia. Đất đá nhiều chỗ nổ tung vãi, mái nhà và bàn ghế bị đánh sập ngổn ngang, sổ sách hất văng bốn phía rách bươm bả. Những đốm lửa lóe lên theo mỗi nhịp vung đao của Quỷ Đỏ, phút chốc quả chày hủy diệt lại đập tắt chúng một cách dễ dàng và làm chúng tan chảy thành nước. Đòn quyết định của Thần Hủy Diệt vung ra khi hắn cho rằng bản thân mình đã quá chán với cái trò câu kéo thời gian của Quỷ Đỏ. Hắn vung quả chày lên cao, như một thứ hung khí hủy diệt biết nghe lời nó văng xuống hất tung hai thanh đao trên tay Quỷ Đỏ về một phía. Hai thanh đao cắm phập vào vách điện. Chẳng còn gì trong tay, Quỷ Đỏ trở nên yếu thế nhưng vẫn gắng sức chiến đấu bằng sức mạnh của một vị thần, một ác quỷ có thân thể nơi địa ngục. Quả chày giáng xuống sọ ngài một cách quyết đoán, đầu ngài nổ tung, óc phọt ra ngoài tung tóe. Ngài chết đứng trong tư thế hai tay nâng trước ngực, chân giang rộng và cái đầu nát bấy. Óc và máu phọt ra vung vãi khắp nơi. Sau một năm chết đứng cả thân thể ngài bắt đầu tan chảy từ đầu xuống chân thành một dòng nước róc rách hòa lẫn với rất nhiều thứ đã tan thành nước, nước chảy thành sông và phút chốc điện thứ nhất của Diêm Vương Quỷ Đỏ trở nên mênh mông như biển cả.

Hắn tiến tới địa ngục của Quỷ Sát rồi Quỷ Đại, những đội quân hùng dũng vừa được phục hồi sau trận quyết chiến không còn công việc gì nữa đang lũ lượt ngồi uống rượu ngâm cao hổ cốt và trầm ngâm chơi cờ, có nơi cả đội quân say sưa chìm trong giấc ngủ, những trò game online đã được phục hồi và du nhập từ thế giới loài người văn minh cũ. Thấy kẻ thù đến, khí thế chúng trở nên phùng phùng. Nhưng với sự yếu ớt do lâu ngày không được lao động chúng chiến đấu một cách uể oải và giã đám, Thần Hủy Diệt quét sạch mọi thứ dễ dàng như đang đi ngao du sơn thủy và đưa chân đi nát những ngọn cỏ nơi mình đã qua. Các Diêm Vương cũng chết bất đắc kì tử không đường

trốn thoát. Cả cung điện trang hoàng sa hoa lộng lẫy với những kẻ ăn chơi sa đọa, những búp bê silicon sản phẩm tình dục của Giáo Sư Ma nay được đưa về điện của Quý Dâm làm trò mua vui phút chốc cũng trở thành mục tiêu của Thần Hủy Diệt. Khi hấn viếng thăm và hành sự nơi điện thứ năm, vì không làm chủ được danh dự của một Diêm Vương, Quý La vì quá sợ hãi trước cái chết đã kêu khóc om sòm xin tha tính mạng, đẩy lên một tràng kêu la om sòm trong các tiểu ngục nhỏ. Thần Hủy Diệt vì quá khó chịu với tiếng la khóc đó nên đã tiến hành cuộc hủy diệt nhanh chóng hơn. Cũng như những điện Diêm Vương trước, điện của Quý La phút chốc tan thành nước dưới sức tàn phá của quả chày hủy diệt. Chưa dừng ở đó, hấn tiếp tục dẫn thân vào sâu các điện của Quý Nghiệp, Quý Quan và Quý Ác. Khi đã biến toàn cõi địa ngục thành nước, hấn ngẩng mặt lên trời cất những tiếng kêu ằng ặc. Tiếng kêu ấy làm rung chuyển cả mặt đất và đánh thức cả thiên đường. Hấn lao đi trên biển nước với thân hình rũ rượi, đôi mắt cuồn cuộn thâm khát máu. Mục tiêu tiếp theo của hấn là thiên đường. Nhưng vừa chạm chân tới mặt đất hấn đã thấy hai nàng tiên nữ đứng sẵn ở đó như đã đợi chờ hấn từ rất lâu. Một tiên nữ có làn Da Nâu cất tiếng nói buồn bã mà không mấy may nhìn hấn dù chỉ là một cái liếc mắt.

- Đây đúng là Thần Hủy Diệt vĩ đại mà ta đã từng yêu đó sao?

- Người im đi. Nếu không ta sẽ giết chết các người ngay lúc này.

- Người muốn hủy diệt cả cõi thiên đường thanh bình trên kia nữa sao? tàn phá mặt đất và địa ngục mà các người vẫn còn chưa thỏa mãn bản chất xấu xa đê hèn ư?

- Với ta tất cả đều phải nằm trong sự hủy diệt, các người không phải nói nhiều.

- Người làm vậy thì sẽ được gì? Sự cô độc khi một mình người sống trong ba cõi hoang tàn này? Còn tình yêu mà ta và em ta dành cho người nữa, không lẽ người không một chút mảy may rung động.

- Trong ta chỉ có sự hủy diệt, không có tình yêu. Ta phải trả thù cho cha ta. Ta vui khi nhìn thấy sự giết chóc. Ta hạnh phúc khi nhìn thấy mọi sự bất hạnh. Ta có thể tồn tại một mình mà không cần đến bất kì một sự sống nào bên cạnh.

Trinh Nguyên vẫn lặng yên này giờ nghe Da Nâu và Thần Hủy Diệt tranh cãi, giờ nàng mới lên tiếng.

- Chàng sẽ tàn sát cả hai chị em ta nữa chứ?

Thần Hủy Diệt im lặng, gương mặt lạnh tanh có chút biến sắc, chỗ đuôi mắt có những nếp nhăn co vào rồi giãn ra nhanh chóng. Hắn im lặng một lúc lâu để mặc khoảng trống thời gian và không gian cho gió thỏa sức vẫy vùng. Gió táp vào mặt làm mẩn ngứa những vết sẹo cũ. Hắn đưa tay gãi sồn sột. Khuôn mặt dị dạng sần mẩn này là hệ quả của cú ngã từ địa ngục tầng thứ hai xuống vực không đáy. Gương mặt đẹp đẽ của hắn đã va đập không biết bao nhiêu vách đá nhọn và những cành cây khô trước khi nằm dưới hồ nước xanh trong và sau đó thì được đôi mắt phép thuật trong hang động cứu giúp. Hắn chăm chú nhìn vào một điểm vô định giữa không gian, suy nghĩ lao lung. Hắn đang phân vân điều gì? Thấy vậy Trinh Nguyên lại lên tiếng.

- Chàng hãy bỏ chiếc khăn bịt mặt màu đen kia xuống được không? Em muốn nhìn thấy mặt chàng, em biết chàng vẫn còn trái tim.

Thần Hủy Diệt nén một tiếng thở dài thật khế giống như đang cố chạy trốn khỏi tình cảm thực sự của lòng mình bằng một cái vỏ bọc lạnh tanh đầy sát khí.

- Không! Ta không có trái tim, ta không có gì hết. Nếu như ta không hủy diệt các người thì chính ta sẽ bị hủy diệt.

- Nghĩa là sao? chàng hãy nói rõ xem chúng em có giúp được gì cho chàng không?

- Vô ích thôi! Vì chính bản thân ta luôn khát thêm sự hủy diệt. Nếu không làm điều đó thì khi nội lực quá lớn nó sẽ khiến cho ta tan thành nước.

Khoảng không im lặng lại kéo dài, kéo dài đến mênh mông bất tận, những đụn cát cuốn tung theo chiều gió và rớt xuống như những đợt mưa rích rắc. Trong khoảnh khắc này, chúng trở thành tâm điểm chú ý của cả ba đôi mắt lạnh lẽo, bã bời. Nhưng chẳng ai buồn nghĩ tới nó cả, mỗi người đang chạy theo một dòng suy nghĩ riêng của mình.

- Người của hành tinh khác sắp đổ bộ vào trái đất. Chàng hãy hủy diệt họ trước đi, làm ơn hãy để yên cho thiên đường thêm một chút nữa.

- Ta chỉ cần được hủy diệt thôi và không quan tâm đó là ai.

- Vậy là chúng ta buộc phải làm kẻ thù của nhau rồi.

Thần Hủy Diệt đứng lặng nhìn hai nàng tiên nữ một hồi rồi hần đưa tay lên kéo tấm vải đen che mặt xuống. Hai tiên nữ ngỡ ngàng và xót xa khi nhìn thấy gương mặt chàng giờ đây đã trở nên kì dị và xấu xí, không còn giống khuôn mặt người nữa. Nó giống gương mặt của một con quỷ, một kẻ hủy diệt thật sự. Một gương mặt lồi lõm, chấp vá.

- Ta không còn là Thần Hủy Diệt mà năm xưa các người đã từng đem lòng yêu thương nữa. Giờ đây ta là một kẻ hủy diệt thực sự.

Hai tiên nữ nhìn thấy một giọt nước to tướng trào ra từ khóe mắt của Thần Hủy Diệt rơi xuống đất cát nóng bỏng và bốc hơi trước khi hần choàng chiếc áo vòng qua đầu và biến mất. Nơi Thần Hủy Diệt ra đi còn để lại hai dấu chân sâu và ngay ngắn, các nàng cứ đứng đó cho tới khi hai dấu chân đều bị chôn vùi dưới cát. Nàng nghĩ: không còn gì có thể cứu vãn được trái tim của Thần Hủy Diệt nữa, trái tim ấy đã chết, nó chết theo khuôn mặt đẹp đẽ của quá khứ và thời gian vắng xa vắng đã bị chôn vùi dưới đáy vực sâu.

Các nàng trở lại thiên đường tìm mọi cách tối ưu nhất để đối phó khi Thần Hủy Diệt vì quá khát máu mà tìm đến thiên đường. Chỉ có một cách duy

nhất không chế được chàng, nhưng lúc này thiên đường cần chàng đứng ra chiến đấu với sự xâm nhập của người hành tinh lạ. Chúng sẽ đổ bộ vào trái đất trong những ngày tới, điều đó là chắc chắn vì cuộc chiến đấu giữa các hành tinh trong hệ mặt trời đang diễn ra ngày càng khốc liệt và đi đến hồi kết. Rất có thể một hoặc hai hoặc ba trong số chúng sẽ nổ tung và bị hủy diệt tận gốc rễ, sự xâm chiếm trái đất làm nơi trú ngụ mới là một điều tất yếu cho những sinh vật lạ.

Chương V

Người Ngoài Hành Tinh

Thiên đường giờ đây đã không còn đủ chỗ cho đám người ngày một đông đúc và hỗn tạp. Trẻ con vẫn được giữ lại chút ít như những mầm sống được bảo vệ tuyệt đối. Những người lớn, những kẻ đã phạm phải những điều tối kị của thiên đường và phá vỡ quy luật tình yêu được đem trả lại trái đất. Trái đất hoang tàn trở về với mốc bắt đầu mầm mống sự sống.

Từ thiên đường lộng lẫy xa hoa, đám người ngơ ngác trước cảnh âm u của những loài cây lạ, những vách đá dựng đứng và một cuộc tồn tại không

biết phải bắt đầu từ đâu. Họ đi lang thang, đói bụng thì nhặt lá cây ăn tạm, buồn ngủ thì chui vào gốc cây hang đá. Dần dà những bộ quần áo đẹp đẽ của thiên đường cũng rách bươm bả vì sức tàn phá của thời gian. Cả một cộng đồng người mới tinh, nhồng nhộng, vô ưu, ngơ ngác. Không có tiếng nói chung cho họ. Họ giao tiếp với nhau bằng cử chỉ và những tiếng ú ớ phát ra từ miệng như những người câm. Họ làm tình với nhau bằng một thứ ngôn ngữ ngầm ẩn dấu sau đôi mắt mà chẳng hề biết đến cái được gọi là tình yêu.

Trong rừng sâu, nơi mà trước kia là thành phố của người da đen giờ là tộc người da lai. Họ có màu da pha trộn lạ mắt và biến đổi theo thời tiết như những chú kỳ nhông đổi màu bảo vệ mình trước nguy hiểm. Nhắc đến cánh rừng trên, lại nhớ trước đó không lâu khi có kế hoạch đưa con người trở lại trái đất. Hương Hương đã đến cầu xin Thần Hòa Bình giao cho mình xứ mệnh hồi sinh trái đất. Nàng như loài chim cánh nhỏ cần cù gieo hạt khắp nơi để cây xanh được đâm chồi nảy lộc. Dem trứng nòng nọc của trời thả xuống những dòng sông con suối thành cá thành tôm cho các tộc người mới dưới trái đất sinh sống. Sau đó, nàng phân chia những người già yếu, những người thanh niên khỏe mạnh và những đứa bé chập chững biết đi thành những tộc người rồi mang chúng thả về rừng sâu. Mặt đất lúc đó là một màu xanh bao la bát ngát. Tộc người da lai trên nền thành phố da đen cũ là tộc người có số dân cư đông đúc nhất. Vì vậy, khi bị bỏ mặc nơi rừng thiêng nước độc không cơm ăn nhà ở họ đã lập tức họp nhau lại để bàn bạc. Những tiếng nói bập bẹ tổng hợp từ tiếng nói của nhiều quốc gia cùng những hành động hươ chôn múa tay đã giúp cuộc họp bàn của họ thành công một cách mỹ mãn. Theo đó, cứ khoảng mười người được phân thành một nhóm nhỏ và sống với nhau trong cùng một hang đá hay hốc cây tùy thích. Họ sống quây quần quanh khu chân núi. Đi săn và hái quả cùng nhau.

Những người to khỏe nhất có nhiệm vụ đi săn. Rìa rừng có con suối trong veo, nông toẹt toẹt. Đàn ông thường ra đó, dùng tay chụp cá và dùng cây xiên qua mang chúng thành những xiên dài. Sau đó, họ hái một thứ quả màu đỏ có vị ngọt trên đường trở về. Cả cái làng da kỳ nhông ngồi quây quần. Họ lại bàn nhau cách làm thế nào để thành món cá giòn tan vàng ươm như trên thiên đường. Nhưng những tiên nữ lười nhác của thiên đường đã quên dạy họ những điều cần thiết để có thể thích nghi với môi trường sống khắc nghiệt này. Họ biến hóa thay vì dạy lũ người cách nấu đồ ăn thức uống. Thậm chí họ đã chẳng buồn lên lớp để dạy cho loài người tiếng nói giao tiếp. Sau những phút đắn đo, chúng hít hà cái mùi tanh của cá. Người thì để lại con cá vào cái lá xanh. Người thì nheo mắt, tay kia bịt mũi, tay này cầm cá sống rúi vào mồm. Lưỡi đẩy ra, tay lại tống vào. Răng cắn phập. Ruột cá nòi ra đen xì hôi hám. Miệng nhai ngấu nghiến cả thịt cả xương. Lưỡi còn liếm luôn cả những giọt máu tanh tươi dính ở bàn tay và máu chảy ngược lên cổ tay, khuỷu tay. Con đoi quấy rầy cái bụng nẹp kẹp không cho phép họ buông khỏi miệng mình những con sinh vật nhỏ hôi tanh. Sau khi ăn cá sống họ bắt đầu ăn đến thứ quả màu đỏ và cười cợt với nhau bằng những điệu bộ rất sung sướng.

Sinh sống chừng một thời gian ngắn thì họ bắt đầu thấy xuất hiện những loài thú mõm dài, răng nhọn ăn thịt. Rất nhiều loài thú mới xuất hiện sau đó. Chúng di chuyển nhanh chậm tùy loài. Đã có lần một trong số các loài đó ghé thăm khu làng da kỳ nhông và hít hà khắp nơi. Những cư dân da kỳ nhông không biết vì sợ hãi hay do bản năng mà cứ chạy toán loạn, trèo hết cả lên cành cây cao hoặc chui vào hang sâu trốn con vật lạ. Sau một hồi không thu được kết quả gì con thú hít hít thêm vài hơi, rống lên một hồi dài, cào cào rách đám cỏ đá vào đó một bãi rồi bỏ đi. Cư dân da kỳ nhông bắt đầu tụt xuống từ các cành cây và chui ra từ các hang động. Chúng nhảy nhót lên với điệu bộ lo lắng sợ hãi. Hành động và cử chỉ như đang ám chỉ đến kẻ lạ

mặt vừa viếng thăm khu làng của họ. Một người làm động tác vẽ vòng tròn trong không khí, rồi dơ tay lên cao và từ từ hạ xuống. Làm một động tác giống như rơi mà lại khiến cả tộc người gật gù cười ha hả.

Ngày hôm sau, con thú lại đến. Mấy lão già của làng đã đặt sẵn một cá lá đựng toàn cá và tôm lên chỗ đất đã được lấp liếm bằng lá cây. Con thú ăn thịt chậm chạp tiến tới. Nó nhìn quanh quất một lượt thám thính. Sau đó, dùng mũi hít hít và thẳng tiến về phía con mồi. Khi vừa bước chân vào chỗ đất lấp lá thì đầu nó cắm xuống theo những cành cây và cái lá có mồi như đang rơi. Nó rơi xuống một cái hố khá rộng, sâu bằng hai người xếp dọc lên nhau. Cả làng nhòng nhòng tụt xuống từ các cành cây cao và chui ra từ hang đá nhảy múa hò reo mừng chiến công của mình. Đàn ông hú vang, của quý lắt lẻo bên nọ bên kia. Đàn bà vú vê chảy xệ, thâm tái cũng nhảy múa chồm hồm. Đá nhọn, gậy gộc được dùng tới trong việc ném và thọc chết con thú sa bẫy. Cuối cùng họ lôi xác chết lên, xẻ thịt và phơi khô dưới nắng gắt. Những ngày mưa tầm tã không đi kiếm ăn được họ mang những phần thịt khô đó ra ăn dần.

Mặc dù thoát chết nhưng nữ yêu Sa Chiến do nuốt ngọc quý của Quỷ Sát nên đã bị ngộ độc. Sức mạnh và sắc đẹp của ả bị tàn phá nề, nhận dạng thay đổi hoàn toàn, từ một kẻ sắc đẹp mỹ miều ả trở nên già nua và xấu xí. Lung còng. Đi phải chống gậy sắt đầu rồng. ả ôm trong lòng mối hận thù ghen ghét với sắc đẹp và tình yêu của hai tiên nữ. Mục đích của ả sau cú sốc này không phải là con người nữa mà là Da Nâu và Trinh Nguyên. ả vừa chống gậy vừa tập tễnh đi vào khu công nghiệp chế tạo máy móc trong cung

điện của mình. Những công nhân gắn con chip vẫn như trước kia đều đã biến thành máy móc. Không nói chuyện. Không biết cười. Không bộc lộ cảm xúc. Thậm chí bọn họ không già đi so với những năm tháng làm việc cho Giáo Sư Ma. Họ cũng không còn sản xuất ra sản phẩm robot phun lửa sét như trước, sản phẩm mà họ chế tạo bây giờ là những chiếc kim tẩm chất kịch độc, a xít và thuốc độc các loại. Mùi nồng nặc bốc ra từ các nồi đồng lớn đun sôi sùng sục. Người bình thường chỉ cần gửi qua thứ mùi đó thôi cũng có thể chết vì trúng độc. Á hoan hỉ và sung sướng nghĩ đến việc Da Nâu và Trinh Nguyên sẽ vật vờ với vẻ đẹp bị biến dạng và đau đớn cho đến chết.

Trong lúc đó hai tiên nữ ra sức xuống các tộc người và dạy họ cách phát âm chung một tiếng nói. Ở tộc người da kỳ nhông, hai nàng xấu hổ be mặt khi thấy những người không mặc áo quần thân nhiên đi lại. Các nàng phát cho mỗi người một bộ quần áo mặc lên người, nhưng vì đã quen với nếp sống hoang dã nhiều người đã cho đi vì cảm thấy khó chịu. Họ cũng không thể phát âm chuẩn theo ngôn ngữ thiên đường, vì ít luyện thanh nên lưỡi bị rút ngắn đi so với thông thường để có thể nói chuyện. Hầu hết loài người đã bị mai một và thoái hóa sau nhiều thế hệ tiếp nối trên thiên đường. Để đánh thức bộ não ngủ quên của họ Trinh Nguyên quyết định sẽ dùng tiếng đàn để mê hoặc và khơi dậy bộ não con người. Nàng đánh khúc hoan ca. Loài người chìm đắm vào tiếng đàn và tiếng hát.

Người người cất tiếng

Người người hát ca

Người người bắt cá

Người người trồng rau.

Hãy để cõi lòng khổ đau

Sẽ thấy yêu những gì bên cạnh.

Đừng để ngủ yên tất cả

Bằng tiếng ru rên rĩ ầu ơ.

Tiếng đàn và tiếng hát làm ngây ngất họ nhưng không đánh thức được những bộ não đã đóng băng. Họ không hiểu tiếng người, càng không hiểu tiếng đàn. Hai nàng lại dạo đàn và hát khúc ca cho chính mình.

Tìm về một dấu chân, tiên nữ ơi! Tiên nữ ơi!

Chàng đã đi rồi! Nàng là người bất hạnh nhất

Hãy hát để quên đi. Hãy khóc để quên đi

Rừng thông âm u, nàng nhẹ bước

Nàng hát và khóc say sưa

Nhưng nàng sẽ chẳng bao giờ quên được người ấy

Người ấy là tình yêu

Người ấy là hạnh phúc

Người ấy là bất hạnh

Là tất cả những gì nàng có trong cõi trời này...

Vừa dứt tiếng đàn và ngưng tiếng hát những tiếng khóc thút thít liền bật lên dữ dội. Những giọt nước mắt đầu tiên của loài người vô ưu đang rơi. Trinh Nguyên bỗng sung sướng thốt lên.

- Chị ơi! Nhìn kia! Họ đang khóc. Thật sự là chúng ta đã làm cho họ khóc.

Da Nâu trầm tư.

- Đúng thế, sự chân thành đã được đền đáp. Chúng ta đã chạm tới trái tim con người.

Tiếng đàn hát còn len lỏi vào thế giới ảo ảnh và làm nữ yêu Sa Chiến đau vằng vắt cả đầu óc. Ả giận dữ vừa đập phá căn phòng bí mật của mình vừa ngửa mặt lên trời nguyên rủa: *“Hai con tiên nữ khốn kiếp, rồi thì tao sẽ hóa kiếp chúng mày”*. Ả liền đi đi lại lại bày mưu tính kế để phá hoại nhan sắc và giết hại hai nàng.

Chiều nhập nhoạng, hai nàng đảo bước trên lối mòn trở về thiên đường. Hai bên bờ, hoa lyly tím ngắt và hoa hồng tiên hồng rực. Hai nàng ngắt hoa tím cài lên tóc và nô đùa vui vẻ. Một bà lão đã đứng chặn lối đi của họ từ lúc nào. Trinh Nguyên hỏi nhỏ nhẹ và lễ phép.

- Bà là ai?

Tiếng cười vang lên khàn đặc.

- Tao là thần chết.

- Bà là thần chết?

- Đúng. Tao đến để tiễn chúng mày đây.

Hai nàng còn chưa hết ngạc nhiên thì ả đã vung từ ống tay áo ra những bát nước sôi sục. Bị bất ngờ, họ chỉ kịp kêu lên khiếp đảm và phút chốc thấy mặt mình nóng rát như bị tạt sắt nung sôi. Khi tỉnh dậy, Da Nâu thấy mặt mày dày cộm cộm, sờ tay lên đó thấy những làn vải xô mỏng tang quần quanh. Nàng quờ tay lên đầu giường với Quả Cầu Đa Năng và soi lên mặt, mặt nàng lúc này là những bông băng trắng toát và lạnh lẽo, chỉ hở duy nhất đôi mắt, mũi và mồm. Nàng nhớ lại giây phút bị lão bà lạ mặt hãm hại, nhớ đến Trinh Nguyên em nàng. Em nàng sao rồi? Nàng gượng dậy, gặp một tiên nữ đi ngang qua cửa, nàng vội kéo tay hỏi:

- Em ơi! Em gái ta đang ở đâu? Nó sao rồi.

Nét mặt tiên nữ kia thoáng hốt hoảng, nàng ấp úng.

- Cô ấy...cô...đã rời bỏ chúng ta rồi.

Nói rồi nàng tiên nữ ôm mặt khóc nức nở. Da Nâu thấy xương cốt toàn thân như bị hàng ngàn bàn tay vô hình cào sồn sột cho đến khi vỡ vụn, thịt da rớm máu. Bấy giờ mắt nàng đã nhòe đi, tim trong lồng ngực ngưng đập và khớp gối khụy xuống. Nàng tiên nữ yếu mềm dìu nàng vào phòng. Khi nghe tiếng cầu kinh của thiên đường, mắt nàng mở trừng trừng nhìn qua ô cửa nhỏ có tia nắng rực rỡ nhảy nhót. Nàng gương dậy, vô hồn đi về phía nhà thờ thiên đường nơi những tiếng cầu kinh vang lên đều đều trong buổi chiều lặng gió.

Trên thiên đường, lần đầu tiên có một đám tang được diễn ra với nghi lễ giống như nghi lễ đám tang con người. Từ khi lập thành thiên đường tới nay, đây là lần đầu tiên có thần tôn kính chết. Mà không chỉ có thần chết, liền một lúc chết đến hai thần.

“Kính viếng hương hồn tiên nữ Trinh Nguyên”

“Tôn kính, kính viếng hương hồn Thần Hòa Bình tối cao”

Những tiếng khóc thút thít bật qua kẽ môi các tiên nữ tạo thành một bản hòa tấu đau buồn, nhốn nháo. Các nàng đều vận đồ trắng thắt khăn tang và đi guốc gỗ. Vòng hoa xếp hai hàng dài từ cổng thiên đường nối xuống mặt đất. Hương Hương làm chủ tang. Khách khứa rất ít, chỉ là các vị thần chức sắc bé nhỏ còn sót lại, nhưng tiên nữ đi viếng thì đông như chảy hội. Thượng Đế tối cao không có mặt vì ngài bận đi dự buổi gặp mặt với các vị thần tối cao trên thiên hà chưa về. Tang lễ nhìn có vẻ ồn ào nhưng thực chất đơn giản và nhanh chóng.

Hai cái chết của vị thần tôn kính và tiên nữ gương mẫu là một mất mát lớn của thiên đường.

Mà lại nói đến cái chết, trong lịch sử ba cõi chưa có vị thần nào chết bất đắc kỳ tử như vị Thần Hòa Bình cả. Khi ngài còn đang khỏe mạnh, thậm chí mấy ngày này ngài ăn rất khỏe và thích xem múa hát. Tối ngài ngủ từ lúc mặt trời chưa chưa lặn. Sáng ngài dậy khi mặt trời đã đứng bóng. Ngài vẫn đang

hứng thú với các trò vui. Sức khỏe của ngài được tất cả tiên nữ thiên đường đồng tình công nhận.

Cái chết đến với ngài bất ngờ. Khi ngài nghe tin về cái chết của tiên nữ Trinh Nguyên và sắc đẹp bị tàn phá của tiên nữ Da Nâu – hai đứa con gái vô thừa nhận của ngài, lúc đó ngài đang ăn táo và ngài bị nghẹn táo mà chết. Không thể tin được, những thần y khám nghiệm tử thi cho rằng “*ngài chết trước khi nghẹn táo*”. Nhưng chết vì cái gì thì đó cũng là một cái chết đáng thương tâm.

Quan tài của ngài nằm chính giữa, bên cạnh là quan tài của tiên nữ Trinh Nguyên – con gái ngài, quan tài dát vàng óng ánh và gắn đá hoa cương lấp lánh sang trọng. Hoa hồng bạch, hoa lyly tím và hoa hồng tiên hồng phủ đầy người họ. Đám đưa tang ngùn ngụt người đưa tiễn. Hai cha con được chôn cất nổi trong lăng mộ dát vàng và ngọc trai ở phía Tây thiên đường, nơi hoàng hôn tuyệt đẹp lặn xuống hạ lưu sông Cẩm, nơi gió ủ mình nghỉ ngơi sau một ngày rong ruổi mệt mỏi, nơi tiếng đàn và tiếng hát còn đọng mãi như sự hi sinh tuyệt vời vì sự tồn sinh cho hậu duệ loài người của Thần Hòa Bình và nàng tiên nữ xinh đẹp nhường ấy.

Nổi mắt mát quá lớn giáng xuống nàng tiên nữ Da Nâu bất hạnh. Nàng ngồi ủ rũ nơi nghĩa trang nguy nga có duy nhất hai ngôi mộ mới. Tòa cung điện nhà mồ luôn thoáng đãng và tràn ngập ánh sáng. Nước mắt nàng trộn máu đỏ tí tách xuống nền đá hoa cương. Trong nàng trào dâng một nỗi oán hận, nàng nhận ra sự lương thiện luôn bị hãm hại bằng mọi thủ đoạn của lòng gian ác. Có tiếng nói đánh thức trong nàng con dã thú chẳng chịt những vết thương tâm hồn. Thanh kiếm mà khi xưa Trinh Nguyên lấy về từ địa ngục

đang cùng lớp đập rỏ máu tươi với ngón tay trở của nàng. Trước hai ngôi mộ quan tài nổi, nàng vừa cắt máu với lời thề phá bỏ nguyên tắc thiên đường. Nàng sẽ sống với lòng thù hận. Sống với đúng nghĩa con người. Nàng không thể can tâm chịu đựng trong sự dằn vặt của nỗi đau mà bỏ qua cái chết oan uổng của em nàng, sự ra đi đột ngột của chủ nhân nàng. Nàng phải trả thù những kẻ gian ác đã làm lên thảm cảnh đau lòng của ba cõi trời – người và đất.

Căn phòng có màn buông lả lơi, nàng ngồi trước bàn trang điểm với chiếc gương trong treo soi dáng vẻ tiều tụy. Mắt nàng đẹp, buồn và thăm thẳm. Gương mặt sần sùi biến dạng là hệ quả của thứ a xít chết người. Vẻ đẹp thanh thoát bị giết vùi, cái xấu nổi lên đầy gớm ghiếc. Nàng thấy một con ác quỷ đang ngồi đối diện nhìn nàng đầy thách thức. Cầm lấy thanh kiếm để trên bàn nàng chạy ra khỏi cửa, Hương Hương trong lúc qua phòng nàng để ra thăm mộ nhìn thấy liền níu áo nàng lại. Biết nàng có ý định trả thù Hương Hương hết lòng khuyên ngăn nhưng vô ích, nàng vùng khỏi đôi bàn tay nhỏ bé của Hương Hương và chạy miết.

Thần Hủy Diệt nghe tin cái chết của Trinh Nguyên và tai nạn của Da Nâu khi hắn đang điên cuồng tàn sát tộc người da kỳ nhông. Máu chảy khắp nơi, mỗi một xác chết tiếp thêm cho hắn một luồng sức mạnh rất lớn. Hàm răng nhe ra cắn vào những thân hình trần truồng và bần thiêu, máu tràn qua kẽ răng ngọt lành. Lũ người ngờ ngác dẫm đạp lên nhau trốn chạy. Sự hủy diệt trên một phần là do tộc người da kỳ nhông đã không phân biệt được kẻ thù mà trốn chạy trước khi hắn kịp lên cơn khát máu giết họ ăn thịt. Cơ sự là sau khi giết được rất nhiều thú dữ, tộc người phát hiện ra những con vật bốn chân hoặc có hình dạng kỳ lạ là kẻ thù không cần biết chúng có làm hại tộc người của mình hay không. Bên cạnh đó, ở đâu xuất hiện những kẻ cùng hình dáng,

đi thẳng bằng hai chân là những kẻ có cùng dòng giống bị thất lạc. Một trong những quan niệm nôm na như thế đã khiến Thần Hủy Diệt được tiếp đón nồng nhiệt, được cho ăn cho ngủ khi tìm đến tộc người này. Ngay trong đêm hôm đó sau khi ăn uống ngon lành hấn ngủ một giấc và sáng hôm sau khi cơn khát máu thiêu đốt cổ họng, hấn trở dậy bắt đầu thăm sát tộc người da kỳ không một cách tàn ác và dã man.

Trong lúc đang phóng quả chày hủy diệt theo những kẻ chạy trốn thì bất ngờ hấn bị một dải khăn màu trắng rơi xuống từ trời vương vào mái tóc rối lù bù. Phảng phất mùi thơm thiên đường tỏa ra từ chiếc khăn tang. Tiếp đó là một vòng hoa rớt xuống trước mắt hấn với dòng chữ màu vàng in rõ rành tên người được phúng viếng *“Kính viếng hương hồn tiên nữ Trinh Nguyên”*. Hấn đưa tay gỡ lấy chiếc khăn màu trắng tang tóc, mắt ngược nhìn trời. *“Trinh Nguyên, có phải là Trinh Nguyên nàng tiên nữ lương thiện và yếu đuối?”*. Hấn gầm lên như một con thú vừa trúng mũi tên của gã thợ săn.

Trước cổng thiên đường, những giàn hoa giấy đua nhau khoe màu sắc mỏng mảnh và dễ vỡ. Hấn nhìn thấy con đường dẫn ra khu nhà mồ mới xây phía Tây ngồn ngộn gió. Hấn lại gần, cúi mặt nhìn qua tấm kính nhỏ bằng bàn tay hình ô vuông thấy gương mặt hốc hác của Thần Hòa Bình, mắt nhắm nghiền bình lặng, miệng ngài còn trôi ra miếng sâm mà ngài ngậm để thể xác ngài được bảo quản toàn vẹn như người đang say ngủ. Ở chiếc quan tài thứ hai, hấn thấy gương mặt người yêu biến dạng kỳ lạ, hấn không dám tin đó là nàng Trinh Nguyên mà hấn đã từng đem lòng si mê ngày trước. Hai mắt nàng đã hồng, hốc mắt sâu hoắm, không còn đôi đồng tử đẹp đẽ. Đôi môi nàng nhợt nhạt và toàn gương mặt đã bị a xít ăn đến thâm hại và xấu xí. Hấn nghiến răng kèn kẹt hai nắm tay bóp chặt. Khi đi ngang qua khu vườn đào hấn vô tình nghe được cuộc bàn tán của các tiên nữ về kẻ đã giết chết người yêu, hấn chớp chớp nuốt nước bọt biến mất vào tầng không.

Khi hắn đến cung điện ảo ảnh tìm Sa Chiến đã thấy cảnh đổ nát như vừa có một cuộc huyết chiến diễn ra. Tiến đến cửa căn phòng bằng bí mật mà ngày trước hắn ngồi tu luyện công lực, một cảm giác lạnh rờn rợn sống lưng. Tay lăm lăm quả chày hủy diệt, hắn xoay chiếc đầu rồng trên ngai nữ vương, cánh cửa rầm rầm mở ra, hắn vừa bước vào vừa đảo mắt nghe ngóng, cánh cửa lại đóng sầm lại. Hắn thấy máu vương vãi khắp nơi. Một xác người mặc áo gai đen nằm sấp trên nền tóc tai rũ rượi, thân hình già nua. Một kẻ khác mặt áo choàng trắng đứng xoay lưng lại phía hắn. Hắn cất giọng hỏi lớn:

- Người là ai?

Không có tiếng trả lời, hắn dùng đầu quả chày hất ngược kẻ làm sấp trở lại, là một lão bà già nua xấu xí. Hắn nhận ra ả yêu nữ ác độc và cái kết xứng đáng với tội ác của ả. Hắn ngược mắt nhìn lại người đàn bà đang đứng sừng sững trước mặt mình.

- Người là Da Nâu? Có phải là Da Nâu không?

Người đàn bà đột ngột quay lại khiến hắn rùng mình, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi hắn liên tiếp gặp những người đàn bà kì dị và xấu xí. Người đàn bà chậm rãi trả lời câu hỏi của hắn.

- Ta là Da Nâu, tiên nữ Da Nâu xinh đẹp của thiên đường.

Hắn ngậm ngùi xót xa khi thấy vẻ đẹp kiều diễm của nàng không còn nữa.

- Nàng đã trở thành thế này sao?

- Phải, ta đã trở thành thế này. Người đã cảm thấy thỏa mãn khi nhìn thấy chúng ta thành ra thế này chưa? Người chết đau đớn, kẻ sống khổ sở. Chẳng phải người sung sướng khi nhìn thấy kẻ khác bị hủy diệt sao?

Hắn im lặng. Phải rồi, hắn luôn luôn lấy sự hủy diệt làm mục tiêu của sự tồn tại, chỉ có giết chóc mới khiến hắn thỏa mãn mình. Sao lúc này, đứng trước người đàn bà xấu xí kia hắn nhỏ bé và dễ mũi lòng đến vậy. Hắn biết Da

Nâu không thể giết chết Sa Chiến bằng phép thuật của nàng, nàng đã dùng đến viên ngọc lời nguyên để nguyên rửa kẻ yêu thương dối trá là Sa Chiến khiến ả phải chết trong đau đớn khổ sở. Lẽ ra lời nguyên đó phải dành cho hắn, nó là thứ duy nhất nguyên rửa được hắn. Tiên nữ Da Nâu, tay cầm kiếm lao về phía kẻ thù miệng gầm lên dữ dội *“ta phải giết ngươi”*. Thần Hủy Diệt lắc đầu, nàng sẽ chẳng phải là đối thủ của hắn, nhưng nàng đã xông tới dùng kiếm địa ngục chém tới tấp. Hắn vừa đỡ vừa tránh những đường kiếm quyết liệt nhưng thiếu sức mạnh của người yêu.

Vừa chém khoeo mắt Da Nâu vừa chảy ra một dòng nước màu đỏ, ánh mắt vẫn vẹn thèm được phanh thây kẻ hủy diệt có trái tim biết biến đổi màu sắc và tình cảm. Nàng giờ cao thanh kiếm lấy hết sức bình sinh giáng nhát chí mạng nhằm đúng đỉnh đầu, Thần Hủy Diệt bị đường kiếm bất ngờ liền vung quả chày hủy diệt ra đỡ. Sức tàn phá của quả chày hủy diệt làm thanh kiếm sắc ngàn năm tan chảy theo dòng nước và nàng tiên nữ ngã xuống bốc hơi theo dòng chảy. Hắn chôn chân một chỗ. Nàng chết rồi, nàng đã chết thật rồi. Tim hắn nhói đau, những mạch máu tắc nghẽn, có một cái gì đó vỡ vụn. Hắn quỳ xuống vực tay xuống vũng nước dưới chân mình uống lấy uống để, vừa uống vừa nấc lên từng chập.

Khi Thượng Đế trở về từ dải ngân hà mang theo tin tức tối quan trọng cho con dân của ngài thì trước mắt ngài mọi thứ đã biến đổi quá mau. Chính ngài đã quên mất cuộc họp ba tháng trên dải ngân hà của ngài bằng cuộc chiến đấu hàng nghìn năm của trái đất. Trò chơi ngài tạo ra mua vui cho mình đã trở thành một trò chơi ác độc bị cả ba cõi nguyên rửa. Ngài nóng lòng thu lại trò chơi đó nhưng vô dụng, ngài có quyền năng tạo ra con người, sự sống và các vị thần, sắp xếp chúng vào đúng guồng quay luân hồi. Nhưng lúc này pháp thuật và quyền năng của ngài đã mất tác dụng vì lòng lương thiện, tội ác và

luật pháp...đã thoát ra khỏi bàn tay sai khiến của ngài, không chịu phục tùng ngài nữa. Con người cũng không còn muốn được sinh ra rồi trở thành một trò chơi vô bổ. Ngài cứ ngồi hóa phép và nguyên, nhưng không còn theo ý muốn. Ngài bị vô hiệu hóa ở chính nơi mà ngài đã sáng tạo ra tất cả và rồi lại hủy diệt tất cả.

Sau khi vô tình giết chết người con gái mình yêu, biết tin Thượng Đế đã trở về, Thần Hủy Diệt đã nhanh chóng tìm đến. Thượng Đế nhìn hấn với ánh mắt sung sướng vì vẫn còn một trong số những kẻ do ngài tạo ra muốn trở lại với ngài. Nhưng có lẽ ngài đã nhầm, hấn không quỳ lạy mà đưa cánh tay phải đang nắm giữ quả chày hủy diệt chỉ thẳng vào mặt ngài mắng mỏ.

- Khốn kiếp, ta khốn kiếp thế này tất cả là bởi bàn tay bẩn thỉu của nhà ngươi.

Thượng Đế vô cùng thất vọng. Ngài nói:

- Sai lầm của ta đã không thể cứu vãn được nữa, giờ ngươi hãy cùng ta vớt vát lấy trái đất này, chỉ vài ngày nữa người ngoài hành tinh sẽ đổ bộ vào trái đất, sẽ không có một sự chung sống hòa bình, bởi vậy buộc phải chiến đấu để đánh đuổi và tiêu diệt chúng. Cuộc họp trên dải ngân hà vừa rồi khiến ta phải suy nghĩ rất nhiều, những tướng người và thần ba cõi sẽ cùng hợp sức lại, nào ngờ đã chết hết cả. Chết hết cả.

Thần Hủy Diệt hầu như không lọt tai những gì ngài nói, hấn không quan tâm đến phương án đánh đuổi người từ thế giới khác. Điều quan trọng trong đầu hấn bây giờ là trả thù cho Trinh Nguyên và Da Nâu, cho toàn thể ba cõi và cho cả chính hấn nữa. Không ai khác mà chính Thượng Đế người tạo ra trò chơi này phải gánh chịu hậu quả do mình gây ra.

Hấn vung quả chày hủy diệt lên cao và bay vút lên không trung, vừa bay tay vừa chụp cán quả chày hủy diệt nhằm thẳng hướng Thượng Đế mà đánh tới.

Mặt đất thêm một lần nữa phải chịu đựng những trận mưa lửa sét. Con người còn sót lại và những loài vật mới sinh sôi nảy nở đều chết khô vì sức nóng từ trời cao tràn xuống. Những tộc người chưa biết đến văn minh đã phải nói lời giã từ trong im lặng. Cây cối chết khô rồi tự bốc cháy.

Thiên đường là nơi gần nhất với cuộc chiến đấu giữa người sinh ra – và – người được sinh ra, bởi vậy mặc dầu Hương Hương đã ra sức bảo vệ nhưng nó cũng không thoát khỏi một thảm cảnh đáng buồn. Trên mặt đất khô roong, thỉnh thoảng lại rớt xuống những xác tiên nữ xinh đẹp và lộng lẫy trong những bộ váy áo tuyệt đẹp. Việc thiên đường bị cuộc chiến sáng tạo và hủy diệt xóa sổ khỏi trái đất mới là ngày cùng tận của thế giới, vì xét ở mọi khía cạnh thì sự lương thiện đã bị giết chết và mọi thứ tội ác trên đời đều được sinh ra từ cái chết này.

Khi cuộc chiến ác liệt giữa Thượng Đế và Thần Hủy Diệt còn chưa phân thắng bại thì người ngoài hành tinh đã đồng loạt xâm nhập vào trái đất. Chúng không đi bằng đĩa bay như thời chúng ta vẫn tưởng tượng. Người ngoài hành tinh là những sinh vật trong suốt có cánh, chúng chỉ bé bằng bàn tay chúng ta, tròn trùng trục, lẩn lộn lốc và bay nhanh hơn bất cứ sinh vật nào mà ta biết. Chúng tràn xuống mặt phẳng có phần nhấp nhô và ngóng vọng lên bầu trời cao vợi vợi nơi thì thoảng lại có vài cái xác tự nhiên rơi xuống. Điều đáng nói là mỗi lần có xác rơi xuống là những cái đầu hung nhúc màu trong suốt nhìn thấy cả vân não lại tranh nhau làm thịt xác chết như đám ròi bọ trần gian.

Không khí đặc quánh, một thời kỳ khác đã bắt đầu. Thời kỳ của những người hành tinh lạ.

Phần II

“... Vừa trải qua sinh nhật lần thứ hai mươi tư thâm lặng, tôi là một cô gái rất trẻ tin vào địa ngục và thiên đường. Tôi đang ở trang cuối cuốn tiểu thuyết, bạn đã nghĩ gì về nhận định giải trí ban đầu? Bạn trả lời làm sao cho câu hỏi: Người đàn ông và đứa trẻ. Đứa trẻ và người đàn ông. Ai lên thiên đường? Ai xuống địa ngục? ”.

Cuốn tiểu thuyết đã bỏ dở cuộc chiến giữa Thượng Đế và Thần Hủy Diệt. Sự sống và cái chết đôi khi phải giằng co quyết liệt. Tôi viết cuốn tiểu thuyết này khi nhìn thấy hai xác chết dưới lòng đường bị đồng loại bu kín. Thần Hủy Diệt đã chiến thắng. Sở dĩ tôi nói nhân vật Thần Hủy Diệt chiến thắng là bởi vì trong thực tế thần chết vắt vẻo trên chần song cửa sổ nhà tôi đã vừa lấy đi mạng sống của hai người họ (lúc mà không ai biết Thượng Đế đang ở đâu) cũng là lúc tôi kết thúc câu chuyện của mình.

Câu hỏi: Người đàn ông và đứa trẻ. Đứa trẻ và người đàn ông. Ai lên thiên đường? Ai xuống địa ngục? ”

Trả lời: Địa ngục là của người đàn ông và thiên đường thuộc về đứa trẻ. Nếu không tin bạn hãy viết một cuốn tiểu thuyết khác cho riêng mình.

(TB: Bạn hãy viết cuốn tiểu thuyết của bạn bắt đầu từ một vụ tai nạn giao thông làm chết hai người như tôi. Tôi dám chắc bạn sẽ có một câu chuyện đặc sắc hơn tôi và một cái kết chưa chắc đã giống tôi. Tôi viết nó đơn giản khi trong đầu tôi lặp đi lặp lại câu hỏi: ai lên thiên đường? ai xuống địa ngục? Viết là một cách trả lời cũng là cách tự giải tỏa...)